

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · tercer període · sèrie P · número 56

Ple del Parlament

Sessió 33, segona i darrera reunió, divendres 14 de juny de 2019

Presidència del M. H. Sr. Roger Torrent i Ramió

[Dossier](#)

TAULA DE CONTINGUT

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el sistema de protecció de la infància i l'adolescència 302-00109/12	3
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la seva inacció social 302-00111/12	13
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política financera i pressupostària 302-00110/12	23
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals 302-00112/12	33
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els serveis d'emergències 302-00113/12	42
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la segregació escolar 302-00115/12	51
Interpel·lació al Govern sobre les forces i els cossos de seguretat 300-00147/12	63
Proposició de llei de modificació de la Llei 13/2006, de prestacions socials de caràcter econòmic (continuació) 202-00054/12	70
Interpel·lació al Govern sobre el manteniment de les infraestructures viàries 300-00143/12	81
Interpel·lació al Govern sobre les conclusions del dictamen de l'ONU sobre els presos polítics catalans 300-00146/12	86
Interpel·lació al Govern sobre el seu rumb polític 300-00148/12	90

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 33.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i el lletrat Antoni Bayona Rocamora.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Interior, de Treball, Afers Socials i Famílies i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El president

Bon dia, diputats, diputades.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el sistema de protecció de la infància i l'adolescència

302-00109/12

Reprenem la sessió amb el punt dinovè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el sistema de protecció de la infància i l'adolescència, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Per exposar-la té la paraula el diputat senyor Raúl Moreno. Quan vulgui.

Raúl Moreno Montaña

Bon dia, president; bon dia, senyores i senyors diputats. Benvinguts a aquesta hora de *prime time* parlamentari; gràcies per la seva assistència a aquesta primera hora. Bé, la moció que presentem avui té a veure, doncs, amb el sistema d'acollida i de protecció a la infància i l'adolescència a Catalunya –senyor conseller, bon dia.

El primer dels punts –i era l'objectiu fonamental d'aquesta moció– era poder establir un acord definitiu, bo, com a mínim encetar un acord entre la Generalitat de Catalunya i els ajuntaments a l'hora d'establir centres d'acollida d'emergència a menors a les ciutats. És un tema complicat, ja ho vaig dir a la interpellació que vaig tenir amb el senyor conseller fa quinze dies, però jo considero que en aquests moments tenim la possibilitat d'establir aquests acords que permetin estalviar-nos alguns episodis, segurament fets per la manca d'informació, per la manca de transparència o per la poca comunicació que en aquests moments molts dels alcaldes i alcaldesses es queixen que tenen, en el moment que la Direcció General de la Infància i l'Adolescència decideix instal·lar un centre a les seves ciutats. Per tant, el primer punt i el més important, des del nostre punt de vista, és establir aquests acords; els ajuntaments i la Generalitat hauran d'acordar la instal·lació dels centres d'acollida a cadascuna de les ciutats.

També parlem del protocol d'aterratge, absolutament necessari, que ens ha de permetre saber quan vindran, com vindran, quin és el tipus de centre, quins són els tipus de menors, i també com podem fer la corresponsabilitat entre les entitats socials, les administracions públiques, i també el conjunt de la ciutadania, per intentar no tenir episodis que puguin posar en perill o, com a mínim, posar en entredit la necessària convivència de les nostres ciutats i pobles.

Per altra banda, que aquells centres que es puguin obrir disposin de llicència d'activitat. Que segurament la urgència en alguns casos pot provocar alguns problemes administratius, però considerem que és molt important que estiguin en ordre.

Fer efectius els pagaments entre les entitats socials, d'aquests 46 milions d'euros que les entitats socials es queixen que no els ha pagat la Generalitat de Catalunya. Per tant, el que demanem no és només que paguin, que estaria bé, sinó que s'estableixi un calendari de pagaments que doni certesa en els propers mesos a les entitats socials, per tal de poder encetar una tasca amb un cert ordre i amb unes previsions d'ingressos que no posin en risc els seus comptes.

Cal planificació, i ho diem també en aquesta moció, cal planificar els nous centres: on seran, on s'ubicaran, les places que tindran, la tipologia de menors, i planificar... I, és cert, en una situació en la qual tampoc pots preveure exactament el número de menors estrangers no acompanyats que vindran, té les seves dificultats. Però el que no podem saber és..., o amb el que no podem viure és amb la incògnita d'on posarem el mes que ve un centre, on s'ubicaran, quantes places necessitem... Perquè sí que el que sabem és que tindrem una arribada de menors no acompanyats important i, per tant, com a mínim, un cert calendari que permeti també a la resta d'administracions tenir aquesta planificació absolutament necessària.

Demanem més seguretat als centres per als joves, i també per als professionals. Hem tingut alguns episodis que potser ens hauríem d'haver estalviat.

Cal garantir una millora en les condicions de treball dels professionals, que estan en aquests moments en una situació de molta tensió, i també en una situació laboral bastant precària.

I a partir d'aquests punts també, quan parlem de tot el sistema de protecció, inserim algunes altres peticions que tenen a veure amb el sistema en general, com l'atenció psicològica i psiquiàtrica a aquells menors que venen a Catalunya; ampliar el conveni amb el Consell de l'Advocacia Catalana perquè els Mossos puguin garantir i puguin oferir el dret a estar acompanyats de lletrats, per tant que això es pugui..., ara ja s'ofereix, però que es pugui garantir amb la presència d'advocats per a aquests menors, i també altres temes que són col·laterals. La Direcció d'Atenció a la Infància i l'Adolescència va viure fa uns anys, doncs, un episodi en el qual el seu director general, el senyor Ricard Calvo..., ara mateix està sent investigat per possibles adjudicacions a empreses on havia treballat, i també per qüestions d'incompatibilitats, i volem, tal com va anunciar el Govern, que es presenti com a acusació particular en aquest judici.

Per tant, és una moció àmplia, que a més a més ha rebut les aportacions de gairebé tots els grups polítics d'aquesta cambra, i per tant després, durant el torn de rèplica, de posicionament de les esmenes, doncs, em posicionaré i parlaré d'aquestes noves aportacions que, sense cap mena de dubte, enriqueixen aquesta moció.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Per defensar les esmenes presentades té la paraula en primer lloc, i en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, la diputada senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Bon dia. Fa poc més d'un any que tenim aquest Govern, ahir hi havia una compareixença del president fent balanç d'aquest any, i des de bon inici des de Catalunya en Comú Podem advertíem que aquest tema, el dels joves migrats sense acompanyament familiar, és un tema de país, és un tema que lamentàvem que no hagués estat treballat amb prou previsió; que no és un fenomen nou ni era imprevisible que les xifres de joves migrats anirien augmentant, i, en canvi, ens trobàvem, a les portes de l'estiu de l'any passat, amb una imprevisió absoluta de recursos per atendre-ho i amb una crisi que va petar aquell estiu, que la veritat és que no hauríem de repetir en aquest país.

Ho vam denunciar, vam reclamar solucions, especialment també la descoordinació general entre departaments del Govern i amb la resta d'administracions, especialment amb les administracions locals. I reclamàvem i hem proposat solucions també per la manca de previsió de què fer quan fan divuit anys i surten del sistema de protecció i els deixem tirats, perquè s'espavilin sols, entre d'altres amb la llei que s'està debatent en aquest Ple, de lectura única, via lectura única. Tot plegat requereix voluntat política, capacitat de previsió i de gestió, i també de recursos. Ho hem estat reclamant per vies diverses: al Ple, en comissió, per carta al president Torra, perso-

nalment al conseller, i també en les poques negociacions que hi va poder haver en pressupostos.

Hem de reconèixer que han canviat les coses respecte a fa un any, han canviat. Però encara queda molt per fer, encara queda molt per millorar, sobretot recursos que caldria activar per no seguir fent recaure en els professionals i les entitats del sector el pes d'una situació que els desborda i que els està superant; professionals i serveis d'un sistema de protecció a la infància que ja estava molt tocat abans de que s'incrementessin les xifres dels joves que arriben migrats sense acompanyament familiar.

Aprovarem aquesta moció del Grup Socialistes i Units per Avançar, tots els seus punts, els que hi havia i els que s'hi han incorporat; entre d'altres, uns quants que hem introduït nosaltres via esmenes, com ara la figura de l'assessor professional per facilitar, no?, aquest acompanyament des de que arriben, aquests joves, i fins que ja no necessiten aquest acompanyament. La proactivitat, també, per accelerar els papers per part de la mateixa Administració catalana. La necessitat de més educadors i educadores amb suficient suport per facilitar el treball que es fa en els centres. O que en una setmana es lliuri l'estratègia calendaritzada i pressupostada, l'estratègia de país d'atenció a aquests joves.

I diem una setmana, que és extraordinari posar en una moció un termini d'una setmana, perquè això es va aprovar en una moció al febrer, defensada pel meu grup parlamentari, en la qual el termini era d'un mes. N'han passat quatre, i no tenim aquesta calendarització ni dotació pressupostària detallada de l'estratègia de país per acollir aquests joves. Per tant, sí, reclamem una setmana i tornarem a ser exigents en aquest sentit.

I no ens estarem tampoc de denunciar en aquesta intervenció la doble moral i el doble discurs del Grup Socialistes. Aquí vesteixen la queixa de la seva alcaldessa de Rubí de descoordinació amb el món local per part de la Generalitat, cosa que totes i tots denunciem, però mentrestant –no els dic «durant la campanya»: mentrestant–, actualment, aquests darrers dies, l'alcaldessa continua acompanyant i alimentant el racisme latent de manifestacions que el lema que utilitzen no és «Volem un centre digne i fet amb temps i forma», el tema que utilitzen és «No el volem al nostre barri».

També la doble moral per part dels Socialistes de reclamar drets al Parlament i després no garantir, des de les seves alcaldies, l'empadronament de tothom que viu als municipis governats per vostès; un tràmit necessari, com perfectament saben, per poder tenir accés a aquests drets bàsics. Era una de les esmenes que també ha fet el meu grup parlamentari a aquesta moció i que no s'ha acceptat i, per tant, no es podrà posar a votació.

Com també la doble moral de ser molt exigents amb el Govern de la Generalitat i, en canvi, no estar fent bé les coses tampoc en aquest tema des del Govern de l'Estat.

En resum, nosaltres seguirem sent contundents en reclamar informació transparent cap a la ciutadania per part del Govern de la Generalitat, coordinació institucional ben feta per activar tots els recursos comunitaris, que facilitin una acollida i una integració social exitosa d'aquests infants i d'aquests joves. Però serem igual de contundents en denunciar qui utilitzi el tema per fer electoralisme, i especialment quan es fa amb la irresponsabilitat de col·laborar a generar un ambient que faci possible la integració d'uns infants i joves als quals tenim l'obligació de garantir drets humans i drets de ciutadania, perquè ho diuen les convencions internacionals, perquè ho diuen les nostres lleis i perquè som i són persones.

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada Elisabeth Valencia.

Elisabeth Valencia Mimbrero

Gracias, presidente. *Conseller*, diputados, diputadas, buenos días a todos. Hoy volvemos a debatir en el Pleno del Parlament sobre infancia. Desde Ciutadans nos gustaría venir aquí a debatir sobre oportunidades para nuestra infancia, para combatir la pobreza infantil, para realizar mejoras educativas, pero lamentablemente, un día más, pues no es así. Volvemos al Pleno después de aprobar mociones en el Parlament e impulsar un pleno específico sobre infancia, para pedir de nuevo que no se vulneren los derechos de niños y niñas que están en el sistema de protección de infancia.

El Govern es el responsable de la guarda y de la tutela de estos menores, tiene unas obligaciones, y no puede ni debe mirar hacia otro lado en cuestiones que afectan a estos niños y niñas. Es algo obvio, pero lo digo porque no lo hacen; por eso lo recuerdo.

Lo primero que deberíamos hacer en Cataluña para garantizar los derechos de estos niños y niñas es un sistema de protección que cumpla el objetivo para el que fue creado, es decir, un sistema de protección de infancia que funcione. Ahora mismo tenemos un *govern* que va sin rumbo y sin estrategia en la protección de estos menores, y, lo que es más grave, ha habido una falta de ética gravísima en una cuestión tan sensible como la infancia.

Lo que a nosotros nos parece intolerable y lamentable es que haya una investigación judicial en marcha por sospechas de corrupción en la Dirección General de Infancia y los *consellers*, ni la que era *consellera* hasta ahora, la señora..., bueno, anteriormente, la señora Bassa, ni el que es *conseller* ahora, no hayan venido aquí a dar ni una sola explicación sobre el tema. Sí, me refiero al señor Calvo, exdirector general de Infancia, que ha sido también concejal de Esquerra Republicana y que está siendo investigado por adjudicar contratos millonarios a empresas afines a él cuando era director general de Infancia, empresas en las que tenía responsabilidades directivas. ¿Y qué ha hecho Esquerra ante estas sospechas de corrupción? Pues les diré lo que no ha hecho: ni la *consellera* Bassa ni el *conseller* El Homrani han venido aquí a dar la cara ante estas sospechas de su director general, para explicarnos en el Parlament, aquí, en sede parlamentaria, donde estamos representados todos los catalanes, los hechos por los que se investiga al señor Calvo.

Tampoco tenemos transparencia en las adjudicaciones a fundaciones que está realizando la Dirección General de Infancia ahora. El Govern se ha escondido bajo la mesa de la Generalitat, de la *conselleria*, ante como mínimo la gran chapuza y falta de ética de Esquerra Republicana con una cuestión tan sensible como la infancia.

Veremos qué dice la justicia sobre el señor Calvo. Lo que sí que les anuncio es que hay muchas cosas que huelen mal en la Dirección General de Infancia, y hemos pedido una auditoría para levantar alfombras y para poner luz y transparencia, de una vez, en esta dirección general. No permitiremos ni puertas giratorias, ni irregularidades, ni tráfico de influencias en una cuestión tan sensible como la infancia.

El sistema de protección de infancia ya estaba en situación de emergencia antes de la llegada masiva de menores migrantes no acompañados, pero el señor Calvo estaba demasiado ocupado adjudicando contratos a fundaciones afines. Nosotros ya avisamos en 2016 de la necesidad de invertir, especialmente en la primera acogida, porque ya estaba colapsada entonces. El Govern no nos hizo caso, y el año pasado el sistema de protección de infancia estalló: tuvimos niños durmiendo en el suelo de comisarías, en la Ciudad de la Justicia..., situaciones intolerables que esperamos que no se vuelvan a repetir.

Les hemos señalado desde la oposición el camino: cumbre de emergencia con todos los agentes implicados, estrategia, inversión, y coordinación entre las diferentes administraciones. Háganlo, por favor, de una vez por todas.

Nosotros también nos preguntamos qué pasa con la estrategia que presentó el Govern en enero para mejorar el sistema de protección de infancia. En enero hi-

cieron lo que mejor saben: fotos y más fotos, lazos y más lazos, pero después, pues nada de nada. Un *govern* que no gobierna, un *govern* sin presupuesto, un *govern* sin rumbo en políticas sociales.

Le repetimos una vez más al Govern que debe coordinarse entre sus departamentos y con las diferentes administraciones para realizar una acogida que no vulnere los derechos de estos menores.

Hemos presentado, por otro lado, tres enmiendas a esta moción del Partido Socialista, con el objetivo de mejorar la moción y agradecemos la voluntad de llegar a acuerdos.

Le pedimos de una vez al Govern compromiso con la infancia, de una vez por todas, y especialmente con la infancia en situación de vulnerabilidad. Nuestros niños y niñas y nuestra sociedad están perdiendo muchísimas oportunidades.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

El president

A continuació, i en nom del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula la diputada senyora Rut Ribas.

Rut Ribas i Martí

Gràcies, president. Bé, molt bon dia a tothom. Primer de tot, jo també voldria començar aquesta intervenció agafant una mica el fil de les paraules que ens va deixar el diputat Moreno en la sessió plenària anterior. Part de la seva intervenció, i també hi feia referència la diputada Ribas, la va dedicar a blanquejar les declaracions i actuacions de l'alcaldeessa de Rubí sobre els joves que migren sols. I tots sabem, i esperàvem que així ho defensés, també com han fet altres polítics del seu partit, i val a dir-ho, que aquella resposta i aquell espectacle no va ser pas una actuació d'acollida, sinó ben bé tot el contrari, perquè, en el moment en què es posa al costat d'aquells qui rebutgen i que no volen un centre d'acollida de joves, per molt que s'intenti girar la truita, al cap i a la fi, és un gest de rebuig cap als joves, i malauradament actuacions d'aquest tipus, després, no ajuden a una bona acollida ni a una inclusió pels joves.

També comentava en la seva intervenció que no es pot estigmatitzar el col·lectiu. Per això hem d'evitar, doncs, considerem, espectacles d'aquest tipus de rebuig, que l'únic que fan és ficar més estigmes i estereotips a les motxilles dels joves que han vingut a la recerca d'un futur millor aquí. Però, per sort, també, davant d'aquestes actuacions, la ciutadania respon, i després són molts els que sortim al carrer a reclamar aquesta societat d'acollida i inclusiva que tots volem.

Dit això, la meva opinió sobre la moció va en línia amb la seva. En conjunt, la valorem molt positivament, hem fet aportacions i hem pogut arribar a acords amb el diputat Moreno, i això ho celebrem, perquè estem davant d'un fenomen i volem que els joves tinguin aquesta bona acollida. I, per fer-ho, doncs, considerem que sí que cal una bona coordinació entre Govern i ajuntaments, i, com deia el diputat, doncs, calen aquests acords, i per això avui estem aquí, per trobar enteses també. I, a la vegada, també creiem que cal sensibilització i pedagogia per construir aquesta societat inclusiva que volem, i treballar-ho, en part, també..., ha de ser de totes les institucions.

El col·lectiu dels joves que migren sols..., fa poc temps que estan a Catalunya i reivindiquen cada dia els seus propis drets i tenen uns objectius molt clars: la seva inclusió laboral, social i educativa. I, com deia ahir la meua companya i diputada Marta Vilalta, la situació avui és complexa i requereix mesures d'emergència, immediates, transversals, integrades i integrals que facilitin aquesta atenció, acollida i inclusió dels joves. Però, a la vegada, tampoc no podem oblidar que els recursos han de fomentar i millorar la seva atenció i els projectes vitals actius en la societat.

Tot i que potser caldria un reforç en la coordinació, com ja dèiem, des de les entitats del tercer sector, la DGAIA, el Govern i els ajuntaments estan treballant per

millorar aquesta atenció i oportunitats per una millor inclusió que afavoreixi el bon projecte vital, i això també ho hem de posar en valor, i, de fet, també, part dels punts que porta la moció ja estan creats, aprovats i fins i tot implementats.

També s'ha procurat fer un pronòstic, i, així, preveure l'arribada dels joves. Hi ha un protocol d'aterratge a dia d'avui. S'han realitzat estudis de necessitat d'obertura de centres i de places, segons la previsió d'arribades; un estudi on va participar-hi la Secretaria d'Infància, Adolescència i Joventut, els ajuntaments i també les entitats del tercer sector, com no podia ser d'altra manera, i es té en compte també els perfils dels nois i les noies que migren sols pensant en la seva primera acollida, després per facilitar al màxim la seva inclusió i també gestionant la situació dels joves un cop arriben a la majoria d'edat, per tal de que no quedin a l'estacada, sinó vetllar pel seu futur. I, per exemple, podríem explicar també la creació d'aquest nou centre d'emergència per atendre noies migrades soles víctimes de violència.

Com dèiem ahir, compartim la necessitat de millorar l'acompanyament, però també no estaria de més destacar que som una de les poques regions que, un cop compleixen la majoria d'edat, no són aïllats del recurs sinó que segueixen formant-ne part.

La moció posa l'accent als professionals que sostenen els diversos centres. Nosaltres volem seguir donant suport i treballant per garantir la seva seguretat i superar qualsevol situació menystinguda, però, d'altra banda, garantir drets als infants no és el mateix que augmentar plantilles.

Ens abstindrem en el punt on es demana la ubicació específica de nous centres. Ho fem perquè, com ja haurien de saber, per llei no es poden fer públiques les coordenades d'un nou centre, i, per això, hem intentat introduir l'esmena.

Hem proposat també una esmena d'addició entorn de l'acolliment familiar, que esperem que sigui aprovada, aquesta esmena, perquè aquesta moció porta de títol «el sistema de protecció de la infància i adolescència», i per això hem considerat oportú posar en relleu la importància de seguir promovent l'acolliment familiar a Catalunya.

Pel que fa –ràpid– a la senyora Valencia, sí que el secretari general i el secretari d'Afers Socials i Famílies van venir aquí a donar explicacions entorn del senyor Calvo, i hi ha un pla d'acollida..., del qual vostès van marxar quan es va presentar.

I, per anar acabant, i de nou, hem intentat instar el Govern espanyol a desenvolupar un nou règim especial de seguretat social (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) per acollidors professionals –vaig acabant, president–, però no se'ns ha acceptat l'esmena; igual que seguim pensant que, si l'Estat flexibilitzés els seus requisits d'accés i de manteniment...

El president

Diputada...

Rut Ribas i Martí

...de regularitat, molta precarietat dels joves que avui pateixen no existiria.
Moltes gràcies.

El president

Gràcies. (*Aplaudiments.*) En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, és el torn ara de la diputada senyora Imma Gallardo.

Imma Gallardo Barceló

Gràcies, president. Conseller... Bon dia a tothom. Públic que ens acompanyeu, diputats i diputades, i personal del Parlament, bon dia. Avui, debatrem una moció sobre el sistema de protecció de la infància i l'adolescència, presentada pel Grup del PSC i Units per Avançar, i vull començar agraint al grup proposant poder tornar a tenir l'ocasió de debatre sobre el sistema de protecció dels nostres infants i adolescents. Llàstima que, veient la majoria de punts de la moció, està clar quin és el tema.

Tot i així, agrair també la predisposició del diputat Moreno, la bona feina de la diputada Ribas i les aportacions dels altres diputats, perquè avui podem tornar a parlar de la protecció dels nostres infants i joves.

Encara que siguin nascuts aquí o en altres indrets són infants i joves, i la majoria de nosaltres hauríem de ser capaços de posar-nos en la seva pell. Són, juntament amb la gent gran, el col·lectiu més feble, i és clar que hem de vetllar pel seu benestar i la seva protecció, i això vol dir planificar, però també revisar, el que està funcionant i el que es pot millorar.

Tanmateix, el debat al voltant d'aquests temes veritablement importants hauria de centrar-se precisament en això. I, en aquest sentit, vull remarcar la bona iniciativa..., que, en aquest mateix Parlament, el dia 1 d'abril, a les portes de l'inici de la doble convocatòria electoral, tots els grups, tots els partits amb representació parlamentària vàrem signar un pacte pel qual ens comprometíem a fer possible un debat responsable sobre immigració i contra el racisme i la xenofòbia. Era un pacte inèdit i exemplar, gens fàcil ni obvi, però es va valorar necessari per tal que aquest no fos un tema pel qual, aplegant, se'n poguessin captar vots. Malgrat això, tots tenim al cap alguns desafortunats episodis que es podia haver gestionat de manera diferent.

Podem debatre a fons sobre el problema, però, arribats a aquí, també cal reconèixer quines són les nostres competències, quin és el cost del servei, però també quin és el finançament real, perquè l'Estat va fer un decret per aportar 40 milions d'euros a nivell estatal per poder fer front a aquesta situació, però des del Govern de la Generalitat ja es va dir en el seu dia que no s'estava gens d'acord amb aquests criteris de repartiment: Catalunya rep 2 milions d'euros, igual que, per exemple, Euskadi o el País Valencià, mentre que Andalusia en rep més de 25.

També podem debatre sobre quin és l'elevat grau de responsabilitat, que crec que és sobradament demostrat quan només Catalunya i el País Basc disposem de programes d'ajut als joves que ja han complert la majoria d'edat i on, per tant, la llei ja no hi obliga. L'àrea de suport al jove tutelat i extutelat ja es va crear amb aquest objectiu i continuarà desenvolupant-lo perquè als infants i adolescents que han passat pel sistema de protecció se'ls pugui oferir una oportunitat real d'inclusió a la nostra societat.

Algunes dades. En el que portem d'any, han arribat quatre-cents nois i noies, quan en tot el 2015 van ser 377; durant el 2018, van arribar més de 3.600 menors. En dos anys, aquesta problemàtica ha crescut molt, les arribades s'han multiplicat gairebé per deu, dificultant-ne l'acolliment i posant en tensió tot el sistema de protecció del menor que tenim a Catalunya, però també el del mateix Estat espanyol. La manera com ho hem afrontat des d'aquí ha estat diferent, ahir mateix ho deia el molt honorable president Torra en la seva compareixença o el mateix conseller ho ha dit en diverses ocasions.

Ja per entrar en matèria, coincidim amb la majoria de punts d'aquesta moció. En tot cas, les nostres esmenes –algunes no s'han acceptat– anaven en el sentit d'aclarir alguns conceptes, com ara que el que cal és promoure que els alcaldes i les alcaldesses de Catalunya impulsin les convocatòries de les juntes locals de seguretat, d'acord amb el previst a la Llei d'ordenació del sistema de seguretat pública, per tractar totes les qüestions relacionades amb la seguretat del municipi, on s'informi de la situació dels menors estrangers no acompanyats, en cas de ser necessari. Ja s'assisteix a aquelles juntes on, per la seva emergència, cal ser-hi present; anar-hi a totes seria reconèixer que aquest col·lectiu és un problema, i d'aquesta manera se'l torna a estigmatitzar.

Compartim també que caldria presentar en seu parlamentària una planificació dels nous centres que es preveuen obrir durant aquest any i per l'any vinent, atenent les necessitats d'acollida i també especificant-ne les característiques. Però la Secretaria d'Infància, Adolescència i Joventut ja ha realitzat l'estudi de necessitat d'obertura de centres i de places, segons la previsió d'aquest any. Es pot intentar fer

el mateix de cara al 2020, però cal ser conscients que la informació i les competències en aquesta matèria no corresponen a la Generalitat sinó al Govern estatal, i això ho dificulta. En tot cas, per una qüestió de protecció dels drets dels infants i joves atesos al sistema de protecció, tal com deia la diputada Ribas, no es pot concretar la ubicació prevista.

Pel que fa a la protecció i atenció especialitzada als menors que han estat víctimes de tràfic i explotació sexual, des de Junts per Catalunya coincidim en que també caldrà endegar aquesta formació específica prevista per enguany. Destacar que s'ha obert recentment un equipament pioner per atendre noies en aquestes situacions, col·lectiu que encara que sigui minoritari requereix sens dubte aquesta atenció.

Per acabar, votarem favorablement la majoria dels punts d'aquesta moció; ens abstindrem en els punts 4, 6, 6 bis i 7 bis, i votarem desfavorablement els punts 7, 11, 21 i 23.

Moltes gràcies, president.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, la diputada senyora Natàlia Sánchez.

Natàlia Sánchez Dipp

Bon dia. Com ja s'ha dit, aquesta moció, que neix d'una interpellació, neix en un context concret, que és el dels fets que van tenir lloc a Rubí, i en direm, de moment, desafortunades declaracions i actituds de l'alcaldeessa del PSC de Rubí. No hi entraré en profunditat, però sí que ens agradaria posar sobre la taula que, en el context de les eleccions municipals, la majoria de grups o alguns dels grups es van saltar o van desoir el pacte a què havíem arribat de no fer servir les qüestions sobre les persones migrades i el col·lectiu migrant com a qüestió electoral, cosa que molts de vostès van fer. Aquell cop va ser a Rubí, també va passar a Castelldefels i a Canet. La projecció de la DGAIA d'instalar centres de menors migrants no acompanyats ha generat, en aquell cas, a Rubí, l'oposició de l'alcaldeessa i d'alguns veïns que s'han manifestat amb vehemència.

Aquelles ràtzies són expressions de xenofòbia i racisme; tant les d'ahir com les d'avui, sempre han tingut els mateixos objectius: marcar un «nosaltres» oposat a «ells». Avui es tracta de construir aquests adolescents i joves com un enemic inadmissible que suposa una amenaça per a nosaltres, i part d'aquesta moció també intueix aquest sentit. Les ràtzies vigilen qui forma part del «nosaltres», volen assegurar qui té accés als drets i a la ciutadania. Aquesta llunyania respecte al «nosaltres» és la que permet negar els seus drets com a infants i com a joves.

Però a qui deixem entrar en el «nosaltres» i a qui deixem pertànyer a la nostra comunitat defineix també qui som com a poble. Nosaltres considerem que aquesta qüestió de fons sobre un racisme institucional que impera en la gestió de les nostres institucions i també en les polítiques a la infància hi és, però també hi ha una qüestió fonamental sobre la DGAIA i un problema important: el sistema privatitzat i precaritzat d'atenció a la infància és una part central del problema. Des de la Generalitat s'ha optat per implementar un sistema de protecció de la infància de concertació privada, la qual cosa significa que hi ha un 80 per cent de les places privades. Aquesta realitat es veu agreujada amb la concentració de serveis en pocs proveïdors i amb les pràctiques corruptes de l'anterior director de la DGAIA, Ricard Calvo... –que, per descomptat, votarem a favor.

Sobre la moció, en general, votarem a favor de bona part dels punts (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), però –deixi'm acabar, president, un segon– no votarem a favor d'aquells punts que són tendenciosos

i que aprofundeixen en aquest racisme institucional, com, per exemple, associar infància amb inseguretat i violència, com en els punts 7 i 8.

Moltes gràcies.

El president

Seguidament és el torn, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, de la diputada senyora Esperança García.

Esperanza García González

Gràcies, president. Diputats, diputades, bon dia a tots. Bé, ara fa un any de govern, exactament del nou Govern de la Generalitat, encapçalat pel senyor Torra. Un ple específic d'infància i davant d'una situació on hem arribat a punts d'alarma, de carències, de falta de previsió, amb una situació i amb un discurs que encara el conseller..., ho sento moltíssim, però trobo que és infantil i poc madur i poc realista amb la realitat que tenim, ens hem trobat amb aquesta moció.

Hem de fer també esment de que la situació va arribar a un punt d'empitjorament tal i d'alarma social creixent quan hi van haver episodis –puntuals, però sí, episodis– de violència, protagonitzats per aquests menors no acompanyats, i per l'obertura d'un centre amb nocturnitat, traïdoria i falta de previsió i de condicions mínimes a Rubí, que jo crec que és pràcticament l'origen d'aquesta moció.

Dient tot això, fent un relat de tot el que ha passat, veient aquesta moció, sabent que els nens menors han acabat dormint al terra de les comissaries com una forma absolutament anormal d'acollida mínima a aquests menors no acompanyats, donarem suport a aquesta moció.

I també s'ha de dir o nosaltres hem de dir al Partit Socialista que ens agradaria que vostès tinguessin exactament la mateixa coherència quan estan al Govern de l'Estat per fer aquesta gestió amb previsió, amb seguretat, amb ordre, amb no efecte crida que demana en aquesta moció.

Fa precisament mig any, en aquest Ple específic d'infància, el Partit Popular va presentar una proposta de resolució que es va aprovar, però que sembla que el Govern no ha fet tot el possible per implementar-la. Es demanava desplegar la Llei de drets i segona oportunitat; es demanava planificació, increment de places, implementar l'acompanyament i una atenció específica a aquells nens menors que tenien problemes d'addicció. Res hem sentit d'aquesta última qüestió.

Tenen molt a fer. Fa només quatre dies, senyor conseller, vostè en una entrevista deia que no hi havia cap problema amb els MENAs, i aquesta no és una realitat: està vostè tapant-se els ulls per tal de no gestionar una realitat incòmoda, però necessària de gestionar.

El president

Gràcies, diputada. Per pronunciar-se sobre les esmenes, és el torn de nou del diputat senyor Raúl Moreno.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, president. Molt ràpidament. Senyora Ribas, la sort que tenim en aquests moments és que la ciutadania de Rubí ha parlat a les eleccions i, per tant, davant un problema que es produïa enmig de la campanya hi ha hagut una resposta clara per part del conjunt de la ciutadania: 33 per cent dels vots.

D'altra manera, quina és l'alternativa, senyora Ribas? Vostès quina és l'alternativa que proposen a Rubí davant la instauració d'un centre que no ha estat comunicat formalment a l'ajuntament, que no reuneix les condicions, i que Rubí ja té un centre d'acollida! I dir que una part de la població és racista, justament perquè no vol que el centre s'installi allà, jo crec que és fer un flac favor al que hauria de ser i al que reclama aquesta moció, que ja és demanar al Govern que parli amb els ajuntaments per posar un centre d'acollida. Arribar a aquest punt és l'exemple més clar de que les coses no es fan bé. I quan les coses no es fan bé i no s'expliquen, és normal que la ciu-

tadania reaccioni moltes vegades per desconeixement. Però els alcaldes no són mers executors, i vostè, que ha estat regidora de Rubí, ho hauria de saber. *(Veus de fons.)* Per tant, hem de fer pedagogia i el que vostès fan aquí amb aquests discursos justament és no fer pedagogia –no fer pedagogia.

Cal acordar les accions als municipis amb els alcaldes i alcaldesses. I si no s'entén així, queda molt reflectit i molt clar quin és el compromís d'aquest Govern amb els ajuntaments.

Senyora Rut Ribas, no hi ha protocol d'aterratge; no n'hi ha, no existeix, no l'hem vist, no s'ha consensuat amb ningú. I si existeix, porti'l. No n'hi ha. Per tant, és fonamental per donar resposta a aquesta situació.

A les juntes de seguretat, cal anar-hi, cal convocar-les i cal anar-hi, i el Govern no ha anat a les juntes de seguretat on s'ha parlat de menors no acompanyats.

I, finalment, a la representant de la CUP, els punts de seguretat són els que reclamen els professionals, els professionals dels centres d'acollida, que reclamen seguretat per als menors...

El president

Diputat...

Raúl Moreno Montaña

...i seguretat també per als professionals.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Hem cridat a votació. Hi ha alguna petició de votació separada en aquesta moció? *(Pausa.)* Sí, senyora Caula.

Anna Caula i Paretas

President, demanaríem dos blocs: per un costat, els punts 4, 6, 6 bis, 7 bis, que per nosaltres podria ser conjunt. I un altre bloc que serien els punts 7, 11, 21, 23.

El president

Molt bé. Alguna altra petició? *(Pausa.)* Sí, senyora Sànchez.

Natàlia Sànchez Dipp

Demanaríem votar per separat el punt 7.

El president

Molt bé. Doncs, passarem a la votació.

Votarem primer el punt 7, per una banda; el bloc amb els punts 4, 6, 6 bis, 7 bis, i un altre bloc amb els punts 11, 21 i 23, i finalment, la resta de la moció.

(Veus de fons.)

7 bis, separat de tots els altres? Sí? *(Pausa.)* Molt bé.

Començarem votant el punt 7.

Comença la votació.

El punt 7 ha estat rebutjat per 66 vots en contra, 63 a favor, cap abstenció.

Passem ara a votar el punt 7 bis –7 bis.

Comença la votació.

El punt 7 bis ha estat aprovat per 67 vots a favor, 1 en contra i 61 abstencions.

Votem ara el bloc amb els punts 4, 6 i 6 bis –4, 6 i 6 bis.

Comença la votació.

Aquest bloc ha quedat aprovat per 67 vots a favor, cap en contra i 60 abstencions.

Passem ara a votar els punts 11, 21 i 23 –11, 21 i 23.

Comença la votació.

Els punts 11, 21 i 23 han estat aprovats per 67 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

I votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

La resta de la moció ha estat aprovada per unanimitat, és a dir, 129 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la seva inacció social

302-00111/12

Passem al següent punt de l'ordre del dia, punt vintè. És la Moció a la interpel·lació al Govern sobre la seva inacció social, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per exposar-la té la paraula la diputada senyora Noemí de la Calle.

Noemí de la Calle Sifré

Buenos días, diputadas, diputados. Hace unas semanas hablábamos de una década perdida en relación con las políticas sociales, y en la moción que debatimos y vamos a votar hoy pedimos una vez más el despliegue de leyes sociales que llevan muchos años guardadas en un cajón por parte del Govern de la Generalitat.

Y estamos hablando de la Ley de infancia, de 2010, es decir, una ley aprobada hace casi diez años y que no ha sido desplegada en su totalidad; estamos hablando de la Ley de derechos del colectivo LGTBI, del año 2014; estamos hablando de la Ley de accesibilidad, de 2014, que ni siquiera tiene reglamento; de la Ley de la lengua de signos catalana, casi diez años también cogiendo polvo, o de la Ley del derecho a la vivienda, de 2008, once años de su aprobación y todavía sin un solo signo de voluntad por parte del Govern para crear ese parque de vivienda pública de alquiler social y asequible.

Para el despliegue de algunas de estas leyes, pues, el Govern se puede pegar más de diez años, pero para desplegar una pancarta a favor de los acusados de saquear las cuentas públicas catalanas para eso tardan solo media hora. Todo lo que no tenga que ver con el *procés* puede esperar. No han tenido ningún reparo en aplazar este Pleno y trasladarlo de día para poder irse todos de paseo a Madrid, porque para el Govern los catalanes y sus problemas no son una prioridad. Para el Govern los problemas de los catalanes son lo último, eso sí, para sacar a los chorizos de la cárcel e irse de paseo a Madrid a ver a los amiguetes del juicio, para todo eso sí tienen tiempo y dinero.

Pero los catalanes y los problemas sociales de Cataluña son su última prioridad, ya vemos, se pueden pasar diez años para desplegar leyes, y ni se inmutan, se limitan a decir que están trabajando en ello. Para desplegar las leyes sociales todos son excusas, pero para el lío y las *performances* todos son prisas.

Ustedes cada vez que les interpelamos sobre las necesidades sociales de los catalanes nos someten a un ejercicio de anestesia parlamentaria; ayer lo volvimos a vivir aquí con la comparecencia del señor Torra, en vez de dar explicaciones sobre su huelga de brazos caídos, se dedican a hacerle la oposición a la oposición.

Y, señores de Junts per Catalunya y Esquerra, si en este Parlamento se ha celebrado un monográfico sobre políticas de infancia ha sido porque Ciudadanos, como jefes de la oposición, forzamos su celebración; si se celebró un pleno monográfico sobre la recuperación de la convivencia y la priorización de la agenda social fue porque Ciudadanos forzó su celebración, y si en este Parlamento hay una comisión de políticas para la gente mayor es porque Ciudadanos lo propuso.

¿Qué han estado haciendo ustedes durante todo este tiempo? Ayer el señor Torra afirmaba que todo iba muy bien. Pero no, no es así: ustedes tienen a Cataluña totalmente abandonada. Y no lo decimos solo nosotros, son las personas con discapacidad las que les acusan de su falta de interés y rigor en temas de accesibilidad; son los centros especiales de empleo los que denuncian los impagos de la Generalitat;

son los trabajadores sociales y los trabajadores de las residencias los que han salido a la calle a protestar; son las entidades las que se manifiestan por el lento despliegue de la renta *garantida de ciudadanía* o denuncian el aumento de la pobreza infantil en Cataluña y la falta de oportunidades en la infancia.

¿Qué pasa, está todo el mundo equivocado o son ustedes los que van en contra-dirección? Y mientras el señor Torra está en una rueda de prensa pasando power-points, tiene a las entidades sociales ahí fuera esperando a que les paguen lo que les deben.

Y despierten, porque son ustedes campeones en pobreza infantil y en listas de espera de atención a la dependencia.

Y en vez de destinar tantas energías en criticar a España, que, aunque les pese es una de las democracias más avanzadas del mundo, como ha avalado el Tribunal Europeo de Derechos Humanos, destinen esas energías a igualar la inversión social a la media española. La misma prisa que se han dado para sacar a Oriol Pujol de la cárcel empléenla en asegurar la igualdad de oportunidades en la infancia igualando, como mínimo, la inversión en infancia a la media española. Guarden la pancarta a favor de los golpistas y saquen las leyes sociales del cajón.

Y, por favor, pongan un poco de orden en la DGAIA. En esta moción pedimos algo que creemos muy necesario: una auditoría de la gestión de la DGAIA, porque algunos sospechamos desde hace mucho tiempo del chollo que tendrían algunas personas con carnet de partido, con algunos entramados de empresas que incluso albergarían un lucro inmobiliario, donde desde empresas mercantiles del mismo grupo se estarían cobrando alquileres sobredimensionados a las fundaciones que recibían las subvenciones. Y visto lo visto, era inevitable que el sistema de protección a la infancia terminase colapsando, porque el dinero de las subvenciones no estaría llegando a donde debiera, ni la motivación de algunas personas implicadas estaría siendo el bien superior del menor. Pedimos una auditoría de la gestión de la DGAIA para arrojar luz sobre este tema y asegurarnos que los fondos que se destinan a la infancia sean para ofrecer a los menores un futuro digno y lleno de oportunidades.

Gracias.
(*Aplaudiments.*)

El president

Per defensar les esmenes presentades té la paraula ara, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Raúl Moreno.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, president. Bé, aquesta moció la podríem definir, diguem-ne, com una llista de tasques pendents; no de fa dos mesos: de fa anys, quan governaven alguns dels partits que avui governen encara. Jo crec que demostra molt bé la inacció del Govern de la Generalitat en els temes socials.

Tan difícil és –pregunto– que el Govern desplegui lleis? –tampoc entenc què és el que fan, si no, eh? Tan difícil és donar compliment als acords que aquest Parlament insta el Govern que faci? Perquè, si no, ens podríem estalviar possiblement estar aquí. Si aquest Parlament insta el Govern a fer algunes coses, el Govern hauria d'intentar fer-les.

Perquè, clar, hi ha dos parts en aquesta moció, diguem-ne, *los grandes "hits" de toda la vida* –ja dic «de tota la vida»–, en què es demana desplegar totalment la llei per garantir els drets de les lesbianes, gais, bisexuals i transgènere i intersexuals; desplegar reglamentàriament la Llei de drets d'infància i adolescència de l'any 2010; desplegar reglamentàriament la Llei d'accessibilitat; desplegar reglamentàriament la Llei de llengua de signes catalana. I faig un incís.

No poden dir vostès que fan polítiques socials, perquè, mentre nosaltres estem aquí, avui, hi han alumnes sords signants a les escoles, ara, a aquesta hora, que esta-

ran asseguts a la seva taula, que no escoltaran les explicacions del professor, perquè no tenen intèrpret; els alumnes sords a Catalunya no tenen intèrpret durant totes les hores lectives. I fins que aquesta injustícia –i no és de vostè, senyor conseller, però és del seu Govern, és del senyor Bargalló– no s'acabi, vostès no poden donar lliçons de fer polítiques socials i de compromís social. És que per mi és molt difícil trobar un cas més clar del que és la injustícia a aquelles persones que tenen algun tipus de discapacitat.

I seguim. El desplegament de la Llei del dret de les dones a erradicar la violència masclista; violència masclista o intrafamiliar. Senyors de Ciutadans, no sé si hi ha hagut algun tipus d'acord per canviar la nomenclatura, com a Andalusia, eh? No, no faci aquesta cara, senyora De la Calle: vostès, amb Vox i amb el Partit Popular, han proposat a Andalusia, per tal d'aprovar els pressupostos, que en lloc de dir «violència de gènere» es digui «violència intrafamiliar», *con dos narices*, eh? (*Remor de veus.*)

També, home, nosaltres hi hem ficat una esmena, perquè s'havien deixat l'aprovació del reglament de la renda garantida de ciutadania, que ens van dir quan es va aprovar que es trigaria 210 dies, però que hem tingut la magnífica notícia de que potser trigui dos-cents dies més i que ho aprovarem a finals d'any o a principis de l'any que ve. Aquesta és la gestió d'aquest Govern.

Per tant, tot i que aquesta moció és reiterativa, és lo mateix de sempre, és lo mateix que reclamem ple rere ple, en diferents mocions, en plens monogràfics. Entenc que el Grup de Ciutadans la torni a posar sobre la taula, perquè hem d'insistir en el compliment d'allò que és bàsic, del desplegament de les lleis. I lògicament donarem suport a aquesta auditoria que necessita la DGAIA per posar, negre sobre blanc, què és el que està passant en un sistema de protecció que gestiona molts recursos públics, una quantitat ingent de recursos públics, que té a veure amb la protecció de la nostra infància i de l'adolescència i que està i ha estat dins de l'ull de l'huracà per la seva gestió. Per tant, cal estudiar –i hauria de ser una cosa que el mateix Govern posés en marxa– què és el que està passant a la DGAIA.

Res més, senyores i senyors... Només alguns temes que també voldria destacar abans d'acabar.

Tenim un tema que és la Cartera de serveis socials. Si volem fer un canvi substancial a les polítiques socials, de benestar social d'aquest país, cal que comencem a obrir la Cartera de serveis socials. Serà impossible, entre altres coses, perquè no tenen vostès pressupostos, perquè no els han presentat. Perquè aquesta història que ara ens volen fer vostès veure, com ahir, no?, que «és que l'oposició no havia aprovat uns pressupostos», no? Clar..., es que no se han presentado. Per tant, ni tan sols hem pogut tenir l'oportunitat ni de discutir, ni de parlar, ni de fer esmenes. Per tant, és necessari, és urgent, és cabdal la reforma de la Cartera de serveis socials.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, és el torn de la diputada senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Quan al Ple passat vaig escoltar la interpellació de Ciutadans al respecte..., bé, que ha donat peu a aquesta moció, vaig tenir un *déjà-vu*, en algunes parts, amb una interpellació que havia fet jo al febrer al conseller Chakir El Homrani, en aquest cas centrada en tres prioritats que nosaltres posàvem per al departament, tres prioritats que anaven lligades a pressupostos, a les que nosaltres havíem posat com a grup parlamentari per a pressupostos, i que eren especialment infància, dependència i renda garantida. Nosaltres probablement hi posàvem un aspecte o un to i un caire més propositiu, a la interpellació i a la moció, que el que ha fet Ciutadans, però també ja

servien, aquella interpellació i aquella moció, per denunciar els moltíssims incompliments que teníem en aquest cas en aquestes tres prioritats.

Avui amb aquesta moció de Ciutadans fem, com es deia ara, un *greatest hits* i un repàs més exhaustiu de tots aquests incompliments; incompliments d'aquest Govern, de l'anterior i alguns de més anys enrere. Incompliments que tenen conseqüències, incompliments que recauen sobre una població, sobre un país que té un terç de pobresa infantil; que té divuit mil persones amb dret a residència sense plaça; que té milers de famílies amb ingressos molt reduïts que no accedeixen a cobrar la renda garantida de ciutadania; que té un IRSC, que marca totes les ajudes i prestacions socials, congelat des del 2010; que té una agressió homòfoba cada dos dies, amb una llei contra l'LGTFòbia no desplegada reglamentàriament del tot; que té gent amb discapacitat que no pot gaudir del que diuen i garanteixen les nostres pròpies lleis, perquè no han estat desplegadas reglamentàriament, etcètera. Molts exemples d'incompliments que apareixen en aquesta moció, a la qual evidentment farem suport.

Nosaltres ja hi hem introduït via esmena un d'aquells punts que vam posar en aquella moció del febrer i que ara mateix acabo de comprovar, amb l'informe de compliment del Govern, que no han complert; un incompliment extra. En aquella moció, de forma més propositiva que el que avui els planteja la moció de Ciutadans, respecte al sistema de protecció a la infància i a l'adolescència els dèiem: «Miri, com a mínim vostès, i amb el sector, creïn una comissió de treball per a la revisió global del sistema.» Això no és una proposta nostra; no és ni tan sols una proposta només dels professionals del sistema. És una proposta que el Govern ha dit i reiterat en nombrosíssimes ocasions que faria. Vam plasmar-la en aquella moció, al febrer. Acaba de publicar-se l'informe de compliment d'aquella moció per part del Govern, i ens diuen que no s'ha creat aquesta comissió. No tenim més remei que aprovar punts com els que planteja Ciutadans, que és, doncs, que es faci una auditoria externa al final.

Nosaltres els demanem, al Govern, per activa i per passiva, que posin solució als problemes. Porten un any, ja més d'un any, i totes les propostes amb caire propositiu i constructiu que els ha fet aquest grup parlamentari no les han complert. Per tant, potser sí, ens haurem de posar totes més dures i més exigents, i en aquest cas, en el del sistema de protecció a la infància, via auditoria.

I lamentem que en aquest cas sigui Ciutadans qui els tapa les vergonyes en un parell d'incompliments més que nosaltres intentàvem introduir amb esmenes en aquesta moció. D'una banda, plantejant amb una esmena una reprovació de la secretària de Funció Pública, però també del conseller Puigneró, com a responsable polític d'aquest departament, perquè a la moció del nostre grup parlamentari al Ple passat es va aprovar per part d'aquest Ple que calia revisar com s'estava fent l'obertura de concurs de places per a treballadores socials i que estava afectant, no?, tota la gent que hi està de forma interina i que consideraven que no se'ls estava garantint de cap forma que aquest coneixement i aquest bagatge d'aquesta gent poguessin continuar, quan elles no han tingut cap culpa de que l'Administració hagi fet deixadesa de crear aquestes places abans. Això es va aprovar per aquest Ple.

El senyor Puigneró va convocar la Mesa d'Empleats Públics de l'Administració de la Generalitat de Catalunya per parlar d'aquest punt aprovat en aquest Ple per part del Parlament i els va dir als sindicats de la funció pública: «No penso donar» –no ell, sinó la secretària de Funció Pública– «compliment a aquest punt aprovat pel Parlament.» Plantejàvem la reprovació de Funció Pública per aquest incompliment, per aquesta expressió clara de que no pensen complir aquest punt. No es votarà perquè Ciutadans no l'ha volgut acceptar, còmplices de vostès de no denunciar en aquest cas un incompliment. (*Sona el senyal acústic que indica que s'exhaureix el temps d'intervenció.*) Tampoc la reprovació del conseller El Homrani per haver dit...

El president

Diputada...

Marta Ribas Frías

...que no farà el reglament de la renda garantida de ciutadania fins a principis de l'any vinent, tot i que a la moció que li estava referint...

El president

Diputada, ha acabat el temps.

Marta Ribas Frías

...es va aprovar que s'havia de publicar de forma immediata.

Seguirem intentant-ho, seguirem insistint. Els he dit: ens posarem més durs, bastant més durs...

El president

Diputada...

Marta Ribas Frías

...en denunciar els seus incompliments.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Grup Parlamentari Republicà, és el torn del diputat senyor José Rodríguez.

José Rodríguez Fernández

Bon dia. Gràcies, president. Volia primer saludar els companys de la Taula del Tercer Sector que han vingut aquí convidats pel Grup Republicà i començar a explicar el posicionament de vot o..., més que res, l'esperit del nostre posicionament de vot i de les nostres esmenes en aquesta moció.

A vegades les casualitats són vitals, són importants, perquè et donen perspectiva. I tinc el privilegi –a vegades..., bé, és un privilegi, sí– de viure al barri més pobre o al barri amb la renda mitjana més baixa del districte, amb renda més baixa de la ciutat de Barcelona. I això et permet veure, tenir una visió bastant privilegiada de com funcionen els serveis socials d'aquest país, sobretot a peu de carrer, i veure com en aquests anys tan durs la cohesió social del nostre país s'ha mantingut precisament per aquesta línia vermella dels serveis socials, també d'altres serveis de l'estat del benestar.

I aquesta línia vermella de fet ha aguantat, tot i haver patit retallades, que s'han donat aquí i a tot Europa, patir la pressió d'una demanda més alta de serveis socials, i han aguantat, i patir un disseny, que de fet pateixen tots els serveis socials del nostre estat, que fa que els serveis socials no siguin molt més que un cotxe escombra del que feia la resta de l'estat del benestar o del mercat. I tot i així han aguantat.

Han aguantat, en part, perquè hi ha hagut conselleres com la Dolors Bassa, que tot i no tenir pressupostos, tot i haver patit la repressió, durant el poc temps que ha sigut consellera va poder impulsar la renda garantida. I per l'impuls també de governs que han intentat, dins del cordó sanitari que molts grups heu fet amb els independentistes durant aquest mandat, impulsar i sostenir els serveis socials de Catalunya.

Però és veritat que hi ha problemes als serveis socials de Catalunya, i aquesta moció era una moció per afrontar-los. De fet, quan hem plantejat les esmenes i el diàleg amb el grup que l'ha impulsat, realment volíem aprofitar aquesta moció per poder treballar dins de les esmenes els problemes reals que té el sistema social de protecció social de Catalunya. Podíem haver aprofitat per introduir noves formes d'anàlisi de la inversió en la infància, però no han volgut. És igual que vostès hagin anat a la presentació d'aquests indicadors de la UNICEF. L'important no era això, l'important crec que en aquesta moció és treure titulars i després venir aquí al Par-

lament i dir que el Govern no fa res o relacionar-lo amb el procés, o demanar que es facin reglaments ignorant tots els terminis administratius i totes les al·legacions, i de fet demanen que el Govern prevariqui per saltar-se tots els terminis per tenir aquí els reglaments ara mateix. És a dir...

Em sap greu, perquè aquesta moció la podríem haver aprofitat. Em sap molt greu. Però veig que el que fem aquí al Parlament és cercar titulars, i és una pena.

També era una opció per començar a afrontar el revertir les retallades que van patir els serveis socials i tot l'estat del benestar. Era una oportunitat.

Ja obrir el debat dels pressupostos en aquest Parlament, ho deixem a part, no? És a dir, s'ha format un cordó sanitari ja davant de tot el que sigui independentista en aquest país, i el que fan sobretot alguns grups que diuen navegar entre dues aigües és evitar el debat de fons de tot això i no parlar dels pressupostos. Però quan els hi hem plantejat que un gran problema que tenen els serveis socials d'aquest país és també un sistema de finançament que és regressiu, perquè fa que les classes treballadores catalanes paguin i no tinguin els serveis..., doncs, no ho han volgut.

Vull agrair, això sí, l'actitud de la diputada que ha portat aquesta esmena. Hem tingut un diàleg obert, franc, però em sap molt greu que en el fons la intenció no fos la que vostè té, sinó que la intenció final és la que té el seu grup i la que tenen alguns grups de l'oposició, que és venir aquí a cercar titulars, a relacionar les coses amb el procés, a demanar terminis impossibles per després venir aquí i dir que el Govern incompleix. De fet, no estem utilitzant el privilegi que tenim com a diputats per millorar el sistema de serveis socials de Catalunya; l'únic que busquem són titulars. I a mi això em sap molt greu.

Tot i així, amb la intenció de vot intentarem ser el màxim de generosos per tirar endavant l'esperit que crec que hauria d'haver impulsat aquesta moció.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. (*Aplaudiments.*) En nom ara del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, és el torn de la diputada senyora Mònica Sales.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, president. Conseller, diputades, diputats, «un govern que no governa», «un govern que no governa», «un govern que no governa», i així podríem estar fins que algú caigués extenuat; un mantra, el seu mantra, que s'unix als *chiringuitos*, a les realitats paral·leles del món de Matrix, al seu llenguatge de vegades poc acurat, en sessió parlamentària, per intentar evidenciar una realitat que no s'ajusta a la nostra realitat.

Ens falta diàleg, ens falta realisme i ens falta autocrítica. Això ens diuen; així, ras i curt. Però els obrim la porta per dialogar i prefereixen quedar-se al jardí a fer el numeret mediàtic. Els convidem a seure al Palau de la Generalitat i la seua resposta és «no» de manera continuada. Els invitem a parlar dels pressupostos i es giren d'esquena a nosaltres. Deu ser que a vostès els sobra el diàleg, i per això el practiquen reiteradament amb Vox, un partit preocupadíssim per les polítiques socials. Lliçons, les justes.

Ser conscients que el Govern governa és ser realista, i ho som. Ser conscients que tot té marge de millora és ser realista, i ho som. Ser conscients que s'ha de fer autocrítica és ser realista, i ho som. Ser conscients que es treballa és ser realista, i ho som. Per això es pot arribar a acords en aquesta moció que ens presenten.

Parlen vostès de garantir la protecció de la infància i l'adolescència, de revertir l'infrafinançament dels serveis socials i l'atenció a les persones, de blindar el quart pilar de l'estat del benestar, d'acabar amb la desigualtat territorial dels recursos en l'atenció a les persones i activar el desplegament de les lleis socials catalanes. I si vostès defensen aquests punts, nosaltres també, només faltaria.

Però com que el Govern no és el de la vareta màgica sinó que és el dels peus a terra, que és cert que ha viatjat a Madrid i que continuarà viatjant a Madrid mentre hi tinguem la presidenta del Parlament i el Govern legítim a la presó, algunes de les coses que vostès proposen necessiten els seus terminis, els seus processos, les seues negociacions i sobretot els seus consensos, i s'estan fent, es fan i es faran.

Però com que el mantra de la inacció s'ha repetit, es repetix i es repetirà, entrar a analitzar cadascun dels punts és complicat, i per tant en faré un balanç positiu després del treball fet amb les esmenes, conjuntament amb el diputat Rodríguez del Grup Republicà, a qui agraeixo la faena colze a colze. Devem ser actius i volem ser-ho més encara, després dels punts que hem acordat, suposo, com ell mateix ha explicat fa un moment.

Conjurats com a grups parlamentaris que donem suport al Govern i amb el consens del món local, on, per cert, no hi tenen gaire representació, em sembla recordar, malgrat aquest festeig encobert de pacte amb aquells que sempre ens volen donar lliçons, durant este primer any de mandat de la dotzena legislatura el Govern manté el seu compromís amb el país d'igualtat i equitat i amb el país just per garantir la cohesió social i la justícia social. Però nosaltres, inacció social, no?

Miren, Pla interdepartamental de suport a les famílies 2019-2021, amb 700 milions d'euros; 920 milions d'euros a polítiques d'ocupació; impuls del Pacte nacional per a les persones amb discapacitat per abordar els seus reptes; comissió de seguiment de la renda garantida de ciutadania i ampliació de supòsits; multiplicació per set en dos anys de l'esforç econòmic quant a l'atenció als jòvens immigrants i adolescents; per no parlar d'altres millores en educació, habitatge, salut, polítiques de prevenció, mesures de lluita contra la violència masclista. Per cert, com ja els han dit, una «violència masclista» que sembla que, pel seu excés de diàleg amb Vox, ara ha de ser «violència intrafamiliar» per tramitar uns pressupostos; però la inacció social sembla que la fem nosaltres.

I vostès seguisquen parlant de ciència-ficció, que nosaltres continuarem fent camí sense oblidar-nos de l'estat del benestar. Per això volem una república, una república virtual, com la que es treballa des del departament del conseller Puigneró –per cert, a qui els comuns avui mateix l'acusen per haver fet unes declaracions en una suposada reunió en què ell no hi va assistir, i quan jo he intentat explicar-los a vostès de manera objectiva que ell no hi era ni tan sols s'han dignat a contestar-me–, i també la resta de consellers i el president, i juntament amb 2 milions de persones que estem al servei d'un país i d'un futur.

Acabo amb les paraules del president Torra pronunciades ahir des d'aquest faristol: sempre és el moment adequat per fer el correcte. I jo afegeixo que aquest moment és ara i aquí.

Tornem-hi, quan vulguen, amb el mantra del Govern que no governa. Però no, no és «tornem-hi», és «ho tornarem a fer». I, si m'ho permeten, avui, ja que abans han parlat de la llengua de signes i que vostès sempre parlen de la llengua de signes, avui, tal com indica la Fesoca, és el Dia Nacional de la Llengua de Signes Catalana, i, per tant, bon dia a totes les persones sordes de Catalunya que celebren aquest dia, com diu la Fesoca.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Per fixar la seva posició, ara és el torn del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent; és el torn del diputat senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, president. Des de l'escó mateix. Mirin, nosaltres donarem suport a aquesta moció, votarem que sí, i considerem que és una moció que no només reacciona o respon a la inacció o a la insuficiència de l'acció del Govern en aquesta ma-

tèria, sinó que també s'hauria de considerar que respon a un problema de fons, a un problema de model, a un problema estructural en el que són les polítiques socials en aquest país.

I, mirin, els ho explicarem. Drets bàsics o drets fonamentals com la dependència, però sotmesos a disponibilitat pressupostària i a tota mena d'arbitrarietats des del punt de vista de la seva gestió pública. Drets socials bàsics o serveis socials bàsics, però de concessió gracioble, també sotmesos a disponibilitat pressupostària o a tota mena de discrecionalitat per part de les administracions que els gestionen i que els concedeixen. La prestació d'aquests serveis socials majoritàriament mitjançant el sistema de subvenció, de concertació o de concurs públic; per tant, òbviamment, amb un destí evident: la precarització dels treballadors i treballadores d'aquest sector que es dedica a la prestació d'aquests serveis, l'ànim de lucre en el cas de les empreses privades que el proveeixen, òbviamment en detriment també de les condicions de treball del personal que s'hi dedica i en detriment de la qualitat de la prestació del servei, i també, en el cas de les subvencions, òbviamment, també sota el criteri de graciabilitat, de disponibilitat pressupostària i de discrecionalitat. Per no parlar del sistema de concurs públic, que cada any, any rere any, sotmet la prestació d'aquests serveis a un sistema de subhasta, òbviamment també en detriment del sistema de prestació.

Per tant, tot plegat –tot plegat– és el que genera la problemàtica a la que aquesta moció es refereix. I escolti'm, quan als anys vuitanta, quan els anys noranta, en aquest país es comença a dissenyar i a pensar el sistema a través de subvencions i del tercer sector, no era per un gran amor al sistema associatiu i cooperatiu, era perquè ja se sabia que això permetria rebaixa de preus, precarització, etcètera.

La solució està clara –la solució està clara–: drets bàsics, drets socials, drets fonamentals no sotmesos a graciabilitat i a disponibilitat pressupostària; que els serveis socials bàsics tinguin el mateix tractament d'obligatorietat que l'ensenyament públic o la sanitat pública, i que la prestació es faci a través de recursos (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) de titularitat pública, de gestió pública, que és l'única manera de garantir-ne l'estabilitat i la no precarietat...

El president

Diputat...

Carles Riera Albert

...mentrestant caldrà fer pedaços com els que planteja aquesta moció.

El president

Gràcies. És el torn ara del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula el diputat senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Bé, aquesta moció fa referència efectivament a un conjunt d'actuacions del departament de benestar social –de Treball, Afers Socials i Famílies–, que no s'estan duent a terme, doncs, amb l'efectivitat i amb la necessària actuació per tal de beneficiar el conjunt de la ciutadania. I evidentment en podem dir inacció o no n'hi podem dir inacció, però un govern que no té pressupostos és un govern que té evidentment limitades les seves capacitats per dur a terme les polítiques socials. Però a més a més un govern que ja en dos exercicis tampoc no té pressupostos dificulta encara més que es puguin tirar endavant les polítiques socials.

Em referiré a tres de les diverses qüestions que apareixen en aquesta moció que considero que són rellevants de tractar; dues, segurament, perquè no s'han tractat en les intervencions, perquè hi ha moltes qüestions, i una tercera que sí que s'ha tocat.

La primera, la necessitat del caràcter plurianual de les convocatòries de subvencions i ajudes a les entitats socials que duen a terme activitats en aquest camp. És

imprescindible per poder fer programes d'actuacions a mitjà termini poder tenir garantit el finançament, i per tant tenir la certesa del finançament que tindran també a mitjà termini per tal de poder programar amb efectivitat les activitats que han de dur a terme.

La segona qüestió que també ens sembla rellevant, la territorialitat dels recursos per poder abastar el conjunt de la societat. No n'hi ha prou de concentrar els recursos d'atenció social allà..., és evident, allà on més necessitat n'hi ha, però només als entorns metropolitans; també, allunyat dels entorns metropolitans, són necessàries actuacions en l'àmbit social. I, per tant, creiem que és important que hi hagi un mapa de la distribució territorial dels recursos per assegurar que arribem a tota aquella persona de Catalunya que ho necessita, estigui en l'àrea metropolitana, estigui en l'àrea urbana o estigui fora de l'àrea urbana.

I la tercera, el desplegament legislatiu. I el desplegament que es demana en aquesta moció va en dos sentits: un, desplegament pressupostari, que, com dèiem al principi, amb aquest Govern, sembla un oxímoron, pressupostos i aquest Govern són conceptes incompatibles, però el que sí que és compatible com a mínim és el desplegament reglamentari. En aquest sentit, són nombroses les lleis pendents de desplegament reglamentari.

El president

Gràcies, diputat. I, finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula de nou la diputada senyora Noemí de la Calle.

Noemí de la Calle Sifré

En primer lugar, quiero agradecer a los grupos parlamentarios las enmiendas presentadas y el buen trato de los diputados con los que hemos podido llegar a acuerdos.

Hemos aceptado la enmienda del PSC relativa al reglamento de la *renda garantida*, la enmienda de comunes relativa al grupo de trabajo para la revisión global del sistema de protección a la infancia y hemos podido transaccionar el punto en el que pedíamos que las convocatorias de subvenciones volviesen a ser plurianuales, añadiendo el paso de la vía de la subvención a la concertación, o también el punto relativo al despliegue de la Ley de derechos del colectivo LGTBI, y no hemos aceptado las enmiendas que rebajaban el nivel de exigencia de la moción.

Y, mire, señora Ribas, no se equivoque: concesiones al Govern, ninguna. Ya hemos visto de lo que sirven en este Parlamento las reprobaciones, que ahí tenemos al señor Sanchis reprobado por este Parlamento, incluso imputado, que ni con agua caliente lo sacamos de TV3.

Y, mire, le voy a decir una cosa: para Ciudadanos, el *conseller* Puigneró i el *conseller* Homrani no se merecen una reprobación, se merecen un cese, y es algo que desde Ciudadanos hemos repetido en innumerables ocasiones. Si no saben gestionar, si el cargo les viene grande, si les da pereza, lo que tienen que hacer es, pues, dar un paso al lado, dimitir y dejar paso a alguien que sí que tenga ganas de trabajar para todos los catalanes y no estar paseándose y luciendo palmito. Aquí se viene a trabajar, que para eso nos pagan los ciudadanos.

Y, mire, señor Moreno, no mienta; el término «violencia de género» está en la Ley de presupuestos de la Junta de Andalucía bien visible. Si se hubiera tomado un segundito para mirarlo, lo hubiera encontrado enseguida. Y, además, con una dotación superior a la que ejecutó Susana Díaz, de su partido, en toda la legislatura anterior (*aplaudiments*), y cinco veces más de lo que ejecutó el PSOE en violencia machista en 2016. Y sí, también se ha presupuestado una partida de apoyo a las víctimas de violencia intrafamiliar, porque ¿acaso no existe esta violencia? Porque, señor Moreno, la violencia intrafamiliar e intergeneracional existe y es un drama para las personas que la viven. Así que, señor Moreno, no vamos a aceptar lecciones...

El president

Diputada...

Noemí de la Calle Sifré

...ni mentiras de nadie.

Gracias.

(Aplaudiments.)

El president

Cridem a votació. Hi ha alguna petició de votació separada? *(Pausa.)* Sí, senyora Caula?

Anna Caula i Paretas

President, per un costat el punt número 2 i per un altre un bloc que podria ser el punt número 1, 3, 4, 6, 7 i 9..., 9.h, perdona.

El president

Sí, si me'ls pot repetir, senyora Caula? El segon bloc: 2 per un costat; 1, 3...

Anna Caula i Paretas

4, 6, 7, 9.h.

El president

1, 3, 4, 6, 7, 9.h, eh?

Anna Caula i Paretas

9.h, sí.

El president

Molt bé. Alguna petició més? No? Doncs, votarem, en primer lloc, el punt número 2; després el segon bloc de què s'ha demanat votació per separat i, finalment, votarem la resta de la moció.

Votem, per tant, el punt número 2.

Comença la votació.

El punt número 2 ha estat aprovat per 69 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el bloc amb els punts 1, 3, 4, 6, 7 i 9.h.

Comença la votació.

(Remor de veus. Eduard Pujol i Bonell demana per parlar.) Escoltin, quan demanen votació separada, jo pregunto tres o quatre vegades als grups. Em diuen que no..., després no facin parar les votacions. Digui.

Eduard Pujol i Bonell

Doncs, si hi ha un error es pot esmenar parlant-ne.

El president

Sí, digui.

Eduard Pujol i Bonell

Senzillament això: voldríem que l'1 i l'1 bis també fossin en votació separada.

El president

Quin –quin?

Eduard Pujol i Bonell

L'1 i l'1 bis.

El president

1 i 1 bis a banda del bloc que ha proposat la senyora Caula?

Eduard Pujol i Bonell

Sí, si us plau.

El president

Doncs, votarem 1, 1 bis i la resta del bloc, però els demano que quan es demanen les votacions separades estiguin tots al cas.

Votem 1 i 1 bis.

Comença la votació.

Els punts 1 i 1 bis han estat aprovats per 102 vots a favor, 1 en contra i 29 abstencions.

Votem ara els punts 3, 4, 6, 7 i 9.h –3, 4, 6, 7 i 9.h.

Comença la votació.

Els punts 3, 4, 6, 7 i 9.h han estat aprovats per 69 vots a favor, cap en contra i 64 abstencions. I ara votem la resta de la moció.

Comença la votació.

La resta de la moció ha estat aprovada per unanimitat, 133 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

(Aplaudiments.)

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política financera i pressupostària

302-00110/12

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, el punt vint-i-unè, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política financera i pressupostària, presentada pel Grup Parlamentari Republicà. Per exposar-la té la paraula la diputada senyora Adriana Delgado.

Adriana Delgado i Herreros

Gràcies, president. Bon dia, diputats i diputades, vicepresident. *(Remor de veus.)* Bé, la moció que avui els presentem és molt simple: estem demanant que se sumin a exigir al Govern de l'Estat la retirada de les mesures de control polític imposades el 2015 pel ministre Montoro i encara avui mantingudes per la ministra Montero. Fent memòria...

El vicepresident primer

Un segon, senyora diputada. Senyors diputats, guardin silenci i respectin el torn de la persona que té l'ús de la paraula.

Adriana Delgado i Herreros

Gràcies, president. Fent memòria, al novembre del 2015 el Govern espanyol va anunciar que, només per a Catalunya, l'accés als diners del fons de liquiditat autonòmica aniria acompanyat de mesures extraordinàries de control. A la pràctica, una intervenció de les finances catalanes. L'excusa formal va ser que Catalunya suposava un risc per a l'interès general de l'Estat degut al possible incompliment de les seves obligacions econòmiques i financeres.

Per això l'accés de Catalunya al FLA tindria com a contrapartida una connexió telemàtica per la qual el Govern de l'Estat accediria al punt d'entrada de factures electròniques i l'exigència d'un certificat mensual d'execució de tot el pressupost, una pàtina de formalitat que ni tan sols s'esforçava en ocultar els motius del càstig, una intervenció justificada aleshores per Soraya Sáenz de Santamaría per la *singularitat* de Catalunya. En resum, un càstig per la persistència de la ciutadania de Catalunya en donar una victòria a Junts pel Sí en les eleccions de setembre del 2015, un càstig aleshores imposat per Mariano Rajoy però que el Govern de Sánchez ha mantingut.

El 2018 el Govern de la Generalitat va complir per primera vegada des de l'aprovació de la llei tots els objectius d'estabilitat fiscal –ho vam explicar en la interpellació al vicepresident–: dèficit, deute i regla de despesa. Aquesta bona gestió, fruit dels esforços dels vicepresidents Oriol Junqueras, empresonat i jutjat injustament, i Pere

Aragonès i els seus equips, implica que la Generalitat pot sortir del FLA i adherir-se al compartiment de facilitat financera, amb la possibilitat d'accedir als mercats el 2020. Una feina que, cal insistir-hi, no ha estat automàtica ni fàcil. En primer lloc, per la manifesta injustícia dels objectius de dèficit, que, si s'haguessin distribuït en base a despesa pública, representarien un marge del 58 per cent per a l'Administració central i el 31 per cent per a les comunitats. Però, com que l'Estat atorga i decideix, s'autoconcedeix un 89 per cent del marge respecte a l'objectiu del dèficit, i deixa només un 11 per cent per a les comunitats.

Això, com deia, ha implicat que el 2018 la Generalitat hagués de complir un objectiu de dèficit del 0,4, i ha sigut així, un deute màxim del 34,1 per cent, i ha sigut del 34 per cent, i una regla de despesa que permetia un ingrés màxim del 2,4 per cent i que ha sigut de l'1,6 per cent.

En tres anys, sota el lideratge d'Esquerra, s'ha reduït el dèficit en un 85,9 per cent, mantenint la despesa social, augmentant-la per tal de recuperar els nivells previs a les retallades. S'ha apostat per dimensionar els ingressos de la Generalitat promovent nous impostos verds i progressius. Mentre que grups d'aquest Parlament han estat contundents en reclamar a la Generalitat que compleixi les seves obligacions vers els seus treballadors, menys contundents han estat a l'hora d'impulsar els canvis legislatius necessaris a nivell estatal per facilitar aquest retorn. Ho dic perquè evidentment aquesta bona gestió és la que permetrà retornar la paga extra dels funcionaris.

Esperem, doncs, que a l'hora de reclamar que l'Estat finalitzi la seva intervenció arbitrària de la Generalitat, ens trobem un suport més ferm arreu.

Esperem aquest suport perquè les excuses de Montoro han estat desmentides doblement. Montoro va vincular el control al finançament via FLA. Si la Generalitat ja no rep finançament del FLA, per què mantenir els controls? Si la Generalitat era un perill per a l'estabilitat macroeconòmica de l'Estat, no queda aquest perill desmentit pel compliment dels objectius de dèficit, deute i regla de despesa que a més el mateix Estat incompleix?

Si es mantenen els controls és perquè, malgrat que les excuses caduquen, el motiu de fons es manté, i és el càstig polític. L'arbitrarietat habitual de l'Estat espanyol, davant la qual Catalunya resta indefensa, sense cap àrbitre digne d'aquest nom ni garanties que puguin protegir el nostre estat del benestar ni els nostres drets civils i polítics. Aquesta arbitrarietat la trobem en molts casos, en tenim molts exemples, com, per exemple, el paper del cap de l'Estat contra la voluntat democràtica de la ciutadania de votar; arbitrarietat que trobem en la laminació sistemàtica dels ingressos propis de la Generalitat via recursos de l'Estat, que provoquen suspensió automàtica, i un ús abusiu de principis de doble imposició per part del Tribunal Constitucional.

En definitiva, el que demanem és que deixin de justificar un control financer extraordinari i injustificable i l'arbitrarietat i els abusos de l'Estat, ja siguin polítics, jurídics o econòmics, siguin liderats pel PP o pel PSOE.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. *(Alguns aplaudiments.)* Ara té la paraula, per defensar les esmenes presentades, pel Grup Parlamentari Catalunya en Comú Podem, el diputat David Cid.

David Cid Colomer

Bé, en primer lloc, nosaltres, des de Catalunya en Comú Podem, òbviament dir que donarem suport a la moció. De fet, també volíem agrair, en aquest cas, la voluntat del grup proponent per arribar a acords en les esmenes proposades. Nosaltres òbviament estem en contra de la intervenció financera per part del Govern de l'Estat a la Generalitat i, per tant, nosaltres creiem que és una situació absolutament arbitrà-

ria, i que cal acabar amb aquesta intervenció financera i, per tant, cal que es retirin aquestes mesures extraordinàries de control.

Però nosaltres també entenem –i és també coherent amb el discurs que hem anat fent al llarg d'aquesta legislatura– que la situació financera de la Generalitat i la seva manca d'autonomia financera no només té a veure –evidentment que és un dels motius principals– amb aquestes mesures extraordinàries de control polític sobre les finances de la Generalitat, sinó també amb aspectes concrets que tenen a veure amb el marc legal, evidentment després també amb la mateixa manca de recursos que té la Generalitat pel que fa referència, en aquest cas també, a la necessitat d'una reforma fiscal a Catalunya i també per la necessitat, doncs, d'obrir una nova etapa en el finançament de la Generalitat.

I en aquest sentit han anat les nostres esmenes. Nosaltres creiem, evidentment, que teòricament s'ha superat l'etapa de crisi econòmica. Creiem que, evidentment, s'hauria d'acabar amb les polítiques d'austeritat, però malgrat això tenim encara l'arquitectura institucional que va posar en marxa el Partit Popular pel que fa referència a la Llei d'estabilitat pressupostària, especialment a la regla de despesa, que no ho hem discutit a bastament, en aquest cas, amb el vicepresident d'Economia, que és una de les constriccions que té sobretot la Generalitat per fer front a uns pressupostos amb un caire expansiu i que permetin fer polítiques socials, que permetin fer polítiques redistributives, que permetin, en definitiva, fer uns pressupostos que acabin amb les retallades.

Per tant, crec que és imprescindible la modificació de la regla de despesa en la Llei d'estabilitat pressupostària, i evidentment també és fonamental acabar, en aquest cas, amb la Llei de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local, coneguda com LRSAL, que també vulnera enormement l'autonomia local. Nosaltres creiem que això és fonamental i que hi ha una oportunitat per fer-ho ara a nivell del Govern de l'Estat. També creiem que serà més fàcil si nosaltres formem part del Govern.

També per això deixi'm dir que ens sorprenen algunes declaracions que fa, en aquest cas, Esquerra Republicana, que creu que és millor que nosaltres no estiguem al Govern de l'Estat. Jo crec que una altra vegada vostès es tornen a fotre –com diríem en *plan* col·loquial– un tret al peu, perquè jo no crec que sense nosaltres sent determinants al Govern de l'Estat es pugui acabar modificant la Llei d'estabilitat pressupostària o s'acabi modificant l'LRSAL. Si no, ja veurem què passa, en aquest cas, amb el Govern del PSOE, que ja també nosaltres els coneixem, com actuen i com actuen a vegades en política econòmica, que, malgrat els discursos, acaben comprant el marc liberal que s'ha instal·lat a la Unió Europea i amb què, evidentment, cal acabar.

Hi ha un tercer element que és fonamental, i jo els hi deia, que és que per millorar la situació financera de la Generalitat també calen més recursos. I, evidentment, aquí hi ha dos elements que, per nosaltres, són fonamentals. Ho hem intentat en els pressupostos del 2019, ho tornarem a intentar en els pressupostos del 2020. En aquest cas, també s'ha acceptat la nostra esmena, la que és fonamental una reforma fiscal que serveixi per redistribuir i que lluiti contra l'emergència climàtica. Aquesta doble pota en la fiscalitat: per un costat, la redistribució de la riquesa i, per tant, també que aconseguim més recursos per a polítiques socials, i, evidentment davant de l'emergència climàtica, necessitem introduir elements de fiscalitat verda que facilitin aquest canvi cultural del conjunt de la ciutadania i a la vegada ens permetin tindre més recursos per reduir i mitigar l'impacte del canvi climàtic, no?

I, finalment, el finançament de la Generalitat. Mirin, nosaltres sabem..., i òbviament cadascú té els objectius legítims que té, però és evident que el finançament de la Generalitat, doncs, hauria d'estar, en aquest cas, renovat des de l'any 2014. Ni el Partit Popular, fins que va mantenir el Govern de l'Estat, ni tampoc el Partit Socialista, no han posat encara cap proposta, no?, damunt de la taula. Però jo crec que

també és responsabilitat d'aquest Parlament i de la Generalitat reclamar un nou model de finançament.

Nosaltres vam presentar una esmena en aquest sentit; malauradament, no hem pogut arribar a un acord i no s'ha acceptat. També ens sorprèn, perquè nosaltres vam seguir amb interès com, en aquest cas, el vicepresident d'Economia en el Cercle d'Economia de Sitges deia que la Generalitat estava disposada, si s'acabava la intervenció financera de la Generalitat, a negociar un nou sistema de finançament de manera bilateral. A nosaltres ens sembla bé; de fet, el finançament vigent, que va comptar en el seu moment amb el suport d'Esquerra Republicana –vull recordar-ho també–, doncs, en aquest cas va ser negociat també bilateralment de govern a govern. Però nosaltres entenem que cal, no?, renegociar aquest sistema de finançament. Ens sap greu perquè això es diu en el Cercle d'Economia de Sitges, però sembla que no es pot dir en el Parlament de Catalunya i sembla que no es pot votar en el Parlament de Catalunya.

Nosaltres som partidaris de defensar –i crec que també eren les paraules del mateix conseller d'Economia– els interessos de Catalunya i els recursos de Catalunya a tot arreu on hi hagi possibilitat de fer-ho. Per tant, crec que a nosaltres també ens toca exigir en aquest cas al Govern de l'Estat que d'una vegada per totes, doncs, reformi el sistema de finançament de Catalunya, que està caducat des de l'any 2014.

Moltes gràcies, i de nou agrair la voluntat del grup proposant per acceptar les esmenes.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. A continuació, també per esmenes, és el torn de la diputada Alícia Romero, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Alícia Romero Llano

Gràcies, president. Bon dia, conseller, vicepresident, diputats i diputades. Doncs miri, jo no puc ser tan positiva com el senyor Cid, perquè jo no he tingut la sort de negociar amb el Grup d'Esquerra Republicana cap..., bé, res del text. Vaig fer dues esmenes i no s'han considerat. Aquest matí he parlat un moment amb la diputada que porta la moció i m'ha dit: «Bé, és que no tenien a veure amb el text.» I dona la casualitat que una de les meves esmenes és bastant similar a la transacció que han fet amb vostès; vull dir que segurament deuen tenir prioritats a l'hora d'acordar i de dialogar, tot i que el senyor Sabrià sempre ve aquí a donar-nos lliçons de moral i a dir que ell és tan dialogant i que parla amb tothom. Doncs miri, amb nosaltres en aquesta moció no han volgut parlar o no han tingut interès de negociar res, perquè la segona esmena del Grup Socialistes anava en la mateixa línia que la transacció que ha fet Esquerra Republicana amb Catalunya en Comú Podem. Però, bé, no passa res.

També haig de dir que aquesta transacció –i em sorprèn, senyor Cid– és una mica més suau que la nostra. Nosaltres demanàvem que el Govern aprovés en consell executiu la Llei de mesures fiscals i financeres que comportés una reforma fiscal més justa i progressiva. Aquí no hi han dates, i, per tant, veurem si són capaços, en el marc del pressupost 2020 –que entenc que serà abans del 31 de desembre–, de plantejar aquesta reforma. Nosaltres érem una mica més contundents, perquè, vist com estan anant les coses, doncs no crec que realment aquests pressupostos vegin la llum. És veritat que vostès diuen que els han presentat, sí, a la premsa, però ni els han aprovat en un consell executiu ni els han portat al Parlament. Tant de bo, senyor Aragonès, doncs això passés. En tot cas, no han ni tan sols considerat les nostres esmenes.

Algunes consideracions que jo volia fer. A veure, les regles, les lleis, són per a tothom d'obligat compliment; és a dir, per a Catalunya, per a Andalusia, per a València i per a Navarra: tothom ha de complir les mateixes regles del joc. És el govern qui decideix quines són les seves prioritats. Ja ho entenc, que vostès fa dos anys que no fan pressupostos i, per tant, no sabem què prioritzen. Ahir el senyor Bargalló ens

deia: «Clar, aquí surt un diputat i diu: “El més important és el que porto jo.” I després un altre: “El més important és el que porto jo.” I, clar, van sortint tots.» Ja, però és que no és la feina de l’oposició. La feina del Govern és prioritzar i, en un pressupost, dir-nos on posa els recursos, i evidentment han de decidir si aquí van uns o allà en van uns altres o aquí en posen més o allà en posen menys. I nosaltres el que hem de fer com a control al Govern és impulsar-lo i, en tot cas, criticar el que vostès fan. Per tant, el que haurien de fer vostès és prioritzar.

I en el tema del retorn de les pagues dobles que se’ls van suspendre als funcionaris públics, doncs, el que vostès havien fet és no prioritzar-les. Ja està. Ni regles del joc, ni problemes de la regla de despeses. Senzillament no les havien prioritzat, i per això, doncs, no les pagaven. I la pressió –la pressió, sí– de l’oposició, senyor Aragonès, va portar a que vostès arribessin a un acord. I això va ser així i ho va veure tothom; vull dir que tampoc cal que hi donem masses més voltes.

Miri, sobre l’objectiu de dèficit, la regla de despesa, també n’hem parlat molt en aquest Parlament. És una pena que no s’aproveïssin els pressupostos del 2019 al Congrés dels Diputats, perquè allà, sí, hi havien 2.200 milions d’euros d’inversió per a Catalunya, 2.000 milions d’euros en acords de deutes pendents del Govern amb la Generalitat, i, per tant, segurament la situació seria diferent, el finançament seria millor per a la Generalitat, perquè ja no només depèn del control de les finances, que al final això és molt esbiaixat; depenen de moltes altres coses, les finances –ho deia el senyor Cid–: depèn de que modifiquem els impostos i tinguem més ingressos, depèn d’ingressos que venen del model de finançament, que ja no... Vostè diu: «El Partit Popular no va voler fer-ho.» Però és que el Govern de Catalunya tampoc: no va anar a les reunions, no es va assegurar..., fins i tot quan es va fer un grup d’experts, Catalunya no hi va enviar ningú. Com que les Balears enviaven el López Casanovas, doncs van dir: «Bé, ja ens anirà bé, perquè...» Bé, escolti’m, no, és que no vam enviar cap expert; ja no dic un polític: cap expert.

El Govern format pel PSOE ha tornat a recuperar un grup de treball sobre finançament autonòmic. Nosaltres esperem que el Govern hi participi, perquè és que ens hi van moltes coses aquí i, per tant, escolta, que puguem construir. Mentre no hi hagi una altra cosa, això és Catalunya, formem part de l’Estat i el model de finançament autonòmic és molt important per tenir més ingressos i poder fer més polítiques socials. Això és així, i tot lo altre, doncs és donar voltes sobre una realitat que no existeix. I, per tant, creiem que s’ha de ser seriós, s’ha d’anar a pactar un nou model de finançament, s’ha de fer una reforma fiscal justa i progressiva...

I després també posin el punt, li diria a la senyora Delgado, allà on toca. Si no es va modificar la regla de despesa, en part va ser perquè Ciutadans i el PP van bloquejar-ho a la Mesa del Congrés dels Diputats. I estaria bé que de tant en tant també els assenyalessin, perquè els han assenyalat poc, més enllà de parlar del senyor Montoro, que ja ni ens recordem d’ell, gràcies a Déu –bé, gràcies a qui sigui. I, per tant, escolti’m, Ciutadans va bloquejar a la Mesa del Congrés –ara ja no ho podrà fer– molta modificació de lleis, entre elles la de la regla de despesa. Per tant, escolti’m, a cadascú la responsabilitat que li toca.

Nosaltres el que creiem és que no és el Govern de l’Estat el que ha de derogar i modificar lleis; són els grups parlamentaris que ho han de fer –ja ho sé, que és una manera de dir-ho, però crec que això és important també–, i esperem, doncs, que aquesta nova legislatura que s’obre, amb un nou govern que ha de venir en les properes setmanes, doncs, atengui millor no només les peticions de Catalunya, sinó també de l’interès de tot l’Estat.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. A continuació és el torn del diputat José María Cano, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

José María Cano Navarro

Gracias, presidente. Señores de Esquerra Republicana, ustedes con esta propuesta pretenden que cesen los ya de por sí escasos controles administrativos que realiza el Gobierno central sobre el uso que ustedes hacen de los fondos de financiación de las comunidades autónomas. Unos fondos de financiación que lo primero que quiero recordarles es que están ahí gracias a la solidaridad de todos los españoles y que sin ellos estarían en suspensión de pagos. Además son unos controles que, señores de Esquerra Republicana, se han ganado a pulso, y se los han ganado por deméritos propios, con dos elementos claves que los justifican sobradamente: uno, su nefasta gestión de lo público –les recuerdo, señores de Esquerra Republicana, que ustedes llevan más de una década influyendo en la gestión de las finanzas catalanas–, y el otro elemento clave es su deslealtad institucional y su falta de respeto a nuestro marco de convivencia, a nuestro marco jurídico.

Analicemos brevemente el primero de los elementos. Miren, es absurdo que saquen pecho en materia de gestión y pidan que les eliminen los controles, cuando han acumulado más de 78.000 millones de euros de deuda pública, lo que significa más de diez mil euros por cada catalán. Y eso provoca que nadie –nadie– les preste dinero. No tienen capacidad de financiarse; ninguna, ninguna capacidad, capacidad cero. La deuda pública catalana está calificada como bono basura por las agencias de *rating*; tiene una dependencia total, por lo tanto, de la solidaridad de todos los españoles.

Esta situación, fruto de su mala gestión, ya es de por sí lo suficientemente grave como para justificar que tengan que ser tutelados para evitar sus desmanes. Y es que les recuerdo que llegó un momento que no eran capaces de atender sus responsabilidades, incapaces de pagar a las farmacias, incapaces de cumplir con los funcionarios.

Y ahora abordemos el segundo de los elementos. Y es que el mal uso que ustedes hacen del dinero público exige un control riguroso. Y, lejos de relajar estos mecanismos de control, consideramos que deben incrementarse, en defensa del interés general.

Y es que ustedes viven fuera de la realidad, y por eso les sorprende que una democracia de primer nivel, como es España, tenga la responsabilidad de controlar el uso de los recursos públicos que hacen sus representantes en Cataluña. Ustedes son desleales con Cataluña porque son desleales con España; ustedes son desleales con la ciudadanía en el mismo momento en que deciden saltarse las leyes que todos nos hemos dado.

Ya van casi cincuenta cargos públicos vinculados al *procés* procesados y algunos de ellos condenados por malversación de caudales públicos; por utilizar ilícitamente los recursos de todos; porque, en lugar de destinarlos a las necesidades de los ciudadanos, en lugar de destinarlos a sanidad, a educación o a servicios sociales, lo que hacen es dilapidarlos en sus *performances*, en sus aparatos de difusión separatista, en embajadas, con el único objetivo de hablar mal de nuestro país, de hablar mal de España, en viajes, en chiringuitos –sí, en chiringuitos–, en cienmilleuristas de a ocho. Recursos que utilizan para desgarrar sin ningún tipo de escrúpulo a la sociedad catalana. Los han utilizado para romper familias y amistades, los han utilizado para expulsar de Cataluña a muchos catalanes, hartos de su desprecio. Y desde el punto de vista económico ya han huido más de cinco mil empresas. Y pasan los días y los años, y las empresas no vuelven. Y eso significa que cada día que pasa aumenta el riesgo de que deslocalicen sus centros de decisión y sus centros de producción, como el propio *vicepresident* reconocía.

¿Y se ofenden si ante este panorama, ante esta falta de respeto al marco legal, son necesarios mayores controles? Señores de Esquerra Republicana, los ofendidos somos los que sufrimos su falta de respeto, los que sufrimos su desprecio. Y los controles adicionales son controles legítimos a un estado de derecho ante los que siguen intentando acabar con nuestra democracia.

Ayer lo verbalizaba el propio *president*: «Ho tornarem a fer.» ¿Ese es el único mensaje? Esa es la única propuesta que tiene el *president* de la Generalitat y que tienen ustedes. «Ho tornarem a fer.» Han roto la sociedad catalana, están dañando la economía, y a pesar de ello el único mensaje que tienen para los catalanes a junio de 2019 es: «Ho tornarem a fer.»

Yo no sé si la hipoteca que tiene el señor Sánchez con ustedes incluye quitarle estos controles, no lo sé. Pero lo que sí que les aseguro es que desde nuestro grupo parlamentario seguiremos ejerciendo como hasta ahora un control férreo, y lo haremos a pesar de su falta de transparencia.

Gracias.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. A continuació, per fixar la seva posició té la paraula la diputada Maria Sirvent, del Subgrup de la CUP - Crida Constituent.

Maria Sirvent Escrig

Bé, bon dia. Quan vam llegir aquesta proposta no ens ho podíem creure, estàvem absolutament perplexes. Demanar a l'Estat que retiri aquesta intervenció. Per què? Vam pensar: potser ens expliquen perquè..., doncs perquè és una vergonya!, perquè és una provocació per a les classes populars i per a la majoria treballadora, independentistes i no independentistes! És que ens està dient l'Estat quins són els drets fonamentals i quins no, i com ens podem gastar els diners i com no ens els podem gastar, i posant per davant els bancs a les persones! És que el que estic escoltant, aquest frontisme entre independentistes i no independentistes respecte a aquest punt, no l'entenc. No l'entenc, perquè a qui més afecta aquesta intervenció és a la majoria treballadora, a tota la majoria treballadora, independentment de la seva opció política!

I vostès es presenten aquí dient que són uns alumnes avantatjats i que han complit els objectius d'estabilitat del dèficit, del deute i de la despesa. Una altra provocació per a la majoria treballadora! I es feliciten d'haver passat del FLA al Fons de Facilitat Financera. «És que, mirin, ara en comptes de controlar-nos l'Estat ens controlaran els mercats financers.» Com si els mercats financers no tinguessin mecanismes de control sobre aquesta cambra! Que no se'n recorden, vostès, del rescat bancari de 61.000 milions d'euros?, dels 40.000 milions d'euros condonats a la banca? Quina vergonya, que avui s'estiguin enfrontant entre un bàndol i l'altre per una cosa que afecta tota la majoria treballadora d'aquest país!

Recordin ahir el senyor Cuixart parlant de l'excés d'obediència; això és el que està passant aquí. «Com més cedíem, com més obeíem, pitjor ens tractaven», deia Rosa Parks, i això és el que està passant en aquest Parlament. Un excés d'obediència, obeint normes que van en contra de la majoria treballadora d'aquest país, d'aquestes persones de les que vostès estan absolutament desconnectats mentre fan aquestes trifulgues entre bàndols, mentre s'estan enfrontant per coses que no afecten la gent. Això sí que afecta la gent. Això és una presa de pèl, una presa de sobirania, una presa de capacitat de decisió d'aquest Parlament. I ja n'hi ha prou que els bancs manin, ja n'hi ha prou, perquè, al final, acabarem en una situació de misèria totes, acabarem en una situació que no serà reversible, i aquí no està aixecant el cap ningú per donar-hi resposta. És una vergonya.

(Alguns aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. A continuació és el torn del diputat Santi Rodríguez, del Subgrup del Partit Popular de Catalunya.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, vicepresident. De la darrera intervenció que acabem de sentir ara, fins i tot puc arribar a compartir alguna expressió, que segurament és el que motiva la

moció que ens arriba avui: hi ha hagut una pèrdua de sobirania en matèria de finançament. És cert. Ara, quines són les causes? Les causes són l'elevat endeutament que va deixar un govern, el tripartit –PSC, Esquerra i Iniciativa–, i que, doncs, es va haver de resoldre d'una manera o altra, perquè es van anar deteriorant els mercats de tal manera que van qualificar el deute de la Generalitat de bons escombraries i, per tant, els mercats van quedar tancats. I, si vostès ho recorden, els famosos bons patriòtics que va emetre el Govern Montilla van haver d'acabar sent pagats per Montoro –per Montoro, no com a persona, evidentment, no?, sinó com a ministre del Govern d'Espanya–, perquè la Generalitat no tenia capacitat de pagar aquells bons patriòtics que s'havien emès.

I, per tant, la pèrdua de sobirania financera de la Generalitat, fruit dels propis actes dels governs successius de la Generalitat, va donar lloc als mecanismes de finançament, que massa massa malament no deuen haver anat, perquè, quan no hi havia finançament en els mercats, la Generalitat va obtenir, ha obtingut i continua obtenint, fins a 31 de desembre del 2018, 64.000 milions. Bé, no està malament. El tipus d'interès –quan els mercats estaven al 6 per cent, els bons patriòtics eren al 4 i mig, 5,25, 5 i mig–, el 2015, al 0 per cent, i, des del 2015 en endavant, al 0,834 per cent. Massa massa malament no ha anat. I tot això, per què? Per pagar deute de la Generalitat, però també per pagar serveis públics, fonamentalment despeses de salut.

Però, davant, què hem tingut? Davant hem tingut la deslleialtat –ja s'ha comentat–, però jo seré encara més explícit: i la mentida. Perquè aquesta intervenció addicional que avui vostès volen aixecar es produeix per la mentida. Quan el Govern de la Generalitat rebia els diners del fons de finançament per pagar, per exemple, les farmàcies, anava als farmacèutics i els deia: «No cobreu perquè el Govern no paga», quan el Govern de la Generalitat lo que feia era cobrar i pagar altres coses diferents a les que s'havia compromès. I per això hi va haver aquesta intervenció. I per això nosaltres creiem que, per garantir els serveis públics...

El vicepresident primer

Vagi acabant, senyor Rodríguez...

Santi Rodríguez i Serra

...per garantir els serveis a la majoria dels treballadors de Catalunya i a la majoria dels catalans, votarem en contra d'aixecar aquesta intervenció.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Finalment, per fixar la seva posició, és el torn del diputat Jordi Munell, del Grup de Junts per Catalunya.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, president. En aquest cas, s'han dit moltes coses i algunes bestieses, fins i tot, no? En definitiva, aquí sembla que hi hagi bàndols, uns a un costat i uns a un altre, quan a mi em semblaria que el que hauríem de fer tots és defensar els ciutadans de Catalunya, que els ciutadans de Catalunya no es mereixen, doncs, tenir aquest esgarrifós greuge fiscal que té el nostre país des de fa anys i panys, no?

De fet, si no hi hagués aquest greuge fiscal, segurament no haguéssim arribat, doncs, a partir de l'11, 12, 13 o 15, a aquesta primera intervenció, de fet, *de facto*, del Govern de la Generalitat de Catalunya a través dels seus comptes. De fet, és la primera intervenció sobre la sobirania del nostre país, sobre la sobirania del nostre pressupost, sobre la sobirania fins i tot del Parlament i, per tant, sobre la sobirania dels ciutadans que van escollir el Parlament.

Això no va de bàndols, hauríem ser tots als mateixos, defensant els ciutadans de Catalunya i els seus drets a través d'una fiscalitat justa que permetés, doncs, al Govern escollit, i, a través del Parlament, el pressupost aprovat, poder administrar els diners. Quan aquests diners no hi són, perquè se'n van i no tornen, és quan apareix,

doncs, aquesta administració de la misèria, eh? I, per tant, això no va de bàndols, va de ciutadans, de persones, i va de Catalunya, companys dels diferents grups polítics.

Com deia, el 2015, vàrem assistir a un primer 155. Segurament, no sobre tot el que va passar després, però ja a partir, doncs, segurament, de la consulta popular del 9-N, l'Estat va aixecar les orelles i va forçar, de fet, una situació que, ja des del 2010, amb la sentència contra l'Estatut, va anar confegint, que és l'ofegament progressiu de l'economia catalana com a fórmula per..., bé, per allò, per diluir –per diluir–, doncs, la força o l'esperit de la catalanitat o fins i tot aquest esperit de sobirania, no?

I això es fa, com? Doncs això, intentant fer un objectiu de dèficit que no es pot aguantar, o que, sobre la liquiditat que ofereix l'autonomia, a partir d'un greuge, com deia abans, fiscal, a més a més et cobra interessos dels diners, que són dels catalans, que els hem pagat, que no tornen, te'ls deixen i encara et cobren interessos. I, per tant, això, el 2015, acompanyat certament per la situació econòmica financera, doncs, és l'excusa perfecta per l'Estat, a través d'aquest decret de Presidència, eh?, d'intervenir els comptes de la Generalitat.

Només recordem que aquests diners que ens presten dels que avança Catalunya, doncs, ens costen interessos, eh?; es compta que hem pagat més de 2.600 milions d'euros d'interessos al propi Estat, però, que, a més a més, com dèiem, fixa uns objectius que, per la manera com l'economia catalana podia treballar, no s'hi pot arribar, o, com també ja s'ha dit, un model de finançament completament injust, eh?: amb aquest model autonòmic, sense tenir en compte el dèficit fiscal, el que torna a Catalunya està per sota del que és la seva població o el seu PIB, eh? I, per tant, aquí, en el fons del fons, tornem a anar a parar al de sempre, al que l'Estat ens ha anat manllewant al llarg dels darrers anys, eh?

Jo torno a fer referència, com dèiem, doncs, a les polítiques socials o d'ocupació, eh?; per exemple, doncs, a la reducció que ha fet l'Estat de les aportacions a la Llei de dependència, a les polítiques actives d'ocupació o, per exemple, a la limitació de les ajudes de pobresa energètica, eh?, o, per exemple, doncs, als centres especials de treball, a l'acolliment de persones refugiades, a les beques universitàries, a l'assistència universal bàsica, etcètera; a tot arreu de les diferents polítiques, fins a arribar a les infraestructures, hi aniríem trobant aquesta mà negra de l'Estat que ens va manllewant allò que ens tocava als ciutadans de Catalunya. I l'excusa perfecta: quan no arribem per donar servei o per prestar tot el que hauríem de prestar, és quan a l'Estat li ve de meravella per fer aquesta intervenció financera del 155 amagat o 155 econòmic el 2015.

En aquests moments, Catalunya ens mereixem tornar a poder administrar i decidir, amb la nostra pròpia sobirania i el control d'aquest Parlament, en què destinem els diners dels catalans per fer servei als catalans, sense aquesta mà negra de l'Estat al darrere ficant la mà a la caixa.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada Adriana Delgado.

Adriana Delgado i Herreros

Sí; gràcies, vicepresident. A veure, doncs, per respondre a les esmenes, en primer lloc, com deia el diputat Cid, doncs, hem acceptat i transaccionat amb Catalunya en Comú per reiterar la denúncia de les limitacions econòmiques, en el cas dels municipis especialment, per demanar la derogació de l'LRSAI i per una reforma fiscal que entenem que ha de ser redistributiva i sostenible.

També responc que defensarem –i ho ha reiterat així el vicepresident també al Cercle– que el que es farà és defensar tots els recursos dels ciutadans de Catalunya fins a l'últim euro, i això tampoc crea bàndols, sinó que també és en benefici de tota

la ciutadania. I, a més a més, aquesta defensa no substitueix en cap cas la negociació política sobre el futur de Catalunya.

Al PSC. Senyora Romero, parlava de les seves dues esmenes. Jo crec que amb una d'elles era clar que no buscaven una possible transacció sinó canviar de tema, perquè els és incòmode. De fet, sobre el punt únic que nosaltres presentàvem a la moció, no n'ha parlat.

I sobre l'altra esmena, que comentava que era igual que la dels comuns..., igual igual no ho són. Crec que «posar en marxa» és molt més contundent que no pas «iniciar tràmits» i «proposar», parlant dels pressupostos 2019.

Les regles són per a tothom, deia; però el que els estem demanant precisament en aquesta moció és que suprimeixin una regla *ad hoc* creada per castigar Catalunya; no és per a tothom, és per castigar Catalunya.

I, per últim, a Ciutadans. Evidentment estem a les antípodes del que demanem, busquem uns i altres; defensem la sobirania del Parlament, la independència de Catalunya, la llibertat d'aquells que treballen legítimament per aconseguir-la, i també demanaria que potser prou ja de drama amb les famílies, que fins i tot el president de Societat Civil Catalana ha votat a les municipals Esquerra Republicana, perquè són família.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies.
(Pausa llarga. Alícia Romero Llano demana per parlar.)

El president

Sí, senyora Romero; votació separada?

Alícia Romero Llano

Votació separada dels punts 1 i 2. I volia quinze segons per contradiccions.

El president

1 i 2...?

Alícia Romero Llano

Separats, 1 i 2.

El president

En bloc?

Alícia Romero Llano

No; separats.

El president

Ah, separats. 1 i 2. Molt bé.

Alícia Romero Llano

Sí.

El president

Quinze segons. Endavant.

Alícia Romero Llano

Sí. Li volia dir al senyor Santi Rodríguez i a algun altre diputat que també ho diu que, quan el senyor Montilla va deixar el Govern de la Generalitat, el deute era de 24.000 milions d'euros. Saben quin és el deute actualment? Prop dels 80.000. Esquerra Republicana, PDECAT, Convergència, Junts per Catalunya: 24 a 80.000. (Aplaudiments.) A veure si vostès es miren els números i saben comptar i restar, no com la

senyora Budó, i veuran que qui ha fet (*remor de veus*) realment el deute de la Generalitat és Convergència i Esquerra Republicana.

(*Aplaudiments.*)

El president

Senyora Romero... Gràcies. (*Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.*) Digui'm, senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Per al·lusions.

El president

Per al·lusions...? (*Pausa.*) Quinze segons.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies. En tot cas, jo li reconec efectivament que això és cert, i, fruit del deute que el tripartit va deixar, s'entra en l'espiral del deute que ens porta als 80.000 milions actuals. (*Forta remor de veus.*) En qualsevol cas, em reconeixerà que els 3.000 milions de bons patriòtics que va emetre el Govern Montilla qui els va acabar pagant va ser el Govern del Partit Popular i el ministre Montoro. (*Remor de veus.*)

El president

Molt bé. (*Lorena Roldán Suárez demana per parlar.*) Sí, senyora Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Per demanar votació separada també del punt 3.

El president

Tres; molt bé. Alguna petició més? (*Pausa.*) De moment, el que tenim són 1, 2, 3, cada un d'aquests punts per separat, i de la resta de la moció..., crec que només queda un altre punt, el quart, no? (*Pausa.*) Per tant, votem tots els punts separatament.

Comença la votació del punt número 1.

El punt número 1 queda aprovat per 71 vots a favor, 57 en contra, cap abstenció i 4 diputats presents que no han votat.

Passem ara a votar el punt número 2.

Comença la votació.

El punt número 2 ha estat aprovat per 69 vots a favor, 4 en contra, 55 abstencions i 4 diputats o diputades presents que no han votat.

Passem ara a votar el punt número 3.

Comença la votació.

El punt número 3 ha estat aprovat per 89 vots a favor, 40 en contra, cap abstenció i 4 diputats o diputades que no han votat.

Passem ara a votar el punt quart i darrer d'aquesta moció.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 89 vots a favor, 4 en contra, 36 abstencions i 4 diputats o diputades presents que no han votat.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals

302-00112/12

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la següent moció, la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, per exposar-la té la paraula el diputat senyor David Mejía.

David Mejía Ayra

Gràcies, president. Diputats..., qué lástima que no haya ningún *conseller*... Esta moción no sería necesaria si tuviéramos un gobierno y una televisión pública que fueran para todos los ciudadanos, pero lamentablemente tenemos que volver a denunciar la irresponsabilidad del Govern, que degrada sistemáticamente los medios de comunicación públicos, haciendo de ellos el brazo mediático del *procés*.

Porque TV3 manipula, sí, cada día, y no nos cansaremos de repetirlo, porque los catalanes se merecen una televisión pública objetiva, una televisión pública neutral y de calidad, y ahora, pues no la tenemos. Pero lo peor de todo es que manipula con el impulso del Govern, ya sea inyectando más dinero del presupuestado –que, por cierto, son 230 millones de euros–, priorizando la agitación y la propaganda a las necesidades sociales de los catalanes, ya sea poniendo a directivos con carné de partidos políticos y trabajando por su causa suprema.

Miren, tenemos a directivos de los medios públicos imputados por desobediencia, aparte de reprobados por este Parlamento de Cataluña, y es obvio que fueron un elemento necesario para el golpe a la democracia que sufrimos en Cataluña. Y, a tenor de las palabras del señor Torra a lo largo de esta última semana, es evidente que lo volverán a intentar. Lo peor de todo es que estos directivos, a los que pagamos todos los ciudadanos de Cataluña, no nos han explicado, por ejemplo, si tenían órdenes del anterior Departamento de Presidencia de difundir la propaganda del referéndum ilegal del 1 de octubre o cuál era el coste de dicha publicidad. Pero la verdad es que tampoco nos sorprende, porque la transparencia de este Gobierno es como la república del señor Torra: no existe.

Otra de las cuestiones de las que hablamos en esta moción que presentamos de Ciudadanos es la instrumentalización del Consell Audiovisual de Catalunya, una vez un organismo que debería representar al conjunto de los ciudadanos y que actúa por intereses partidistas y como blanqueador de la propaganda que retransmiten constantemente y diariamente TV3 y Cataluña Radio. Eso sí, nuestro dinero nos cuesta.

Miren, si estuviera la *consellera* Budó, que distorsiona la realidad y que ve mayorías separatistas que no existen y que vive en esta realidad paralela del señor Torra, le pediría responsabilidad en la gestión de sus competencias, porque los medios de comunicación dependen del departamento de la señora Budó –que por cierto no está escuchando esta moción. No puede seguir haciendo como si no pasara nada, porque realmente pasa, y mucho. Y además es muy grave.

Es un escándalo que en democracia una televisión pública sea condenada hasta en cuatro ocasiones por favorecer a las candidaturas independentistas en las elecciones. Pero es que ya TV3 no se molesta ni en disimular su trato de favor al separatismo: en campaña tuvimos que denunciar ante la JEC la emisión del minuto de oro de Junqueras o, por ejemplo, publlirreportajes absolutamente partidistas, que tuvieron que ser compensados con minutos de televisión a los diferentes partidos constitucionalistas.

Esta es, lamentablemente, la Cataluña del señor Torra, donde la televisión pública es *teleprocés* y es el Gran Hermano del *procés*; donde las instituciones públicas son un escaparate para los carteles de sus candidatos, de los candidatos independentistas, y donde los parques públicos son un contenedor donde depositar los lazos amarillos.

Miren, señores del Govern, les voy a enseñar algo que a ustedes y a sus compañeros no les gusta demasiado, pero..., que es el marco que protege los derechos y libertades del conjunto de los ciudadanos: la Constitución española (*remor de veus*), que nos reconoce el derecho a recibir una información veraz. Lo que les pediría es que, por favor, dejen de subvencionar las mentiras del *procés* y empiecen a ofrecer un servicio público de calidad, que esa es la misión que tienen los medios públicos. Porque estos medios nos cuestan mucho dinero y, ya que lo pagamos todos los

catalanes, lo mínimo que podemos esperar es que sus contenidos sean veraces y respetuosos con la pluralidad de nuestra sociedad. De lo contrario, TV3 seguirá siendo, como hasta ahora, un club privado de separatistas y para separatistas. Dejen de hacer propaganda y empiecen a informar objetivamente al conjunto de los catalanes.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Atès que no s'han presentat esmenes, passem directament al torn d'intervencions dels grups parlamentaris per fixar la seva posició. I en primer lloc té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor David Pérez. Quan vulgui.

David Pérez Ibáñez

Sí; moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores, senyors diputats, suposo que no sorprendrà que votem en contra del conjunt de la moció, fonamentalment perquè a la interpellació es va aprofitar per carregar contra el Partit Socialistes i els seus pactes, no?, els pactes amb Esquerra i els pactes amb els comuns en l'època del tripartit.

Vostès deien: «¿Qué podía salir mal, en aquel momento? ¿Qué podía salir mal?» Bé, doncs..., ¿qué salió mal? Que hicimos una ley que pedía que los medios de comunicación, la gobernanza y los medios de comunicación se tenían que aprobar por este Parlament por dos tercios del Parlamento. Esto, señor David Mejía, lo hizo el tripartito. El tripartito hizo un sistema de gobernanza de la corporación que establecía el contrato programa. El último contrato programa lo hizo el tripartito. Desde entonces no se ha vuelto a hablar del tema.

¿Qué podía salir mal en aquel momento? Pues que TV3 era la televisión de referencia tanto para las personas que se consideraban soberanistas e independentistas como para los que no. Era nuestra primera televisión. Hoy en día es la quinta televisión de referencia. Usted dirá: «Sí, pero la moción no tiene nada que ver con esto.» Sí, pero la interpelación sí, y yo también tengo derecho a defenderme cuando alguien se mofa de la política de pactos que tuvo mi partido con respecto a los medios de comunicación.

Yo no hablaré de su política de pactos –yo no hablaré de su política de pactos. Sí que le recordaría, en todo caso, o le pediría que leyera el último artículo del señor Francesc de Carreras, que fue fundador de Ciudadanos, titulado «*Estimat Albert*».

Vamos a la moción. ¿Qué dice el artículo 24.2 de esa Constitución que usted ha enseñado? ¿Qué dice? ¿Lo sabe? ¿Sabe qué dice? Principio de presunción de inocencia: que todas las personas tienen derecho a ser inocentes hasta que no se demuestre lo contrario. Y su moción y su interpelación van precisamente en la dirección absolutamente contraria. Esperemos que haya un juez que diga si se ha subvertido el orden jurídico vigente –punto 1–, si ha habido una organización criminal, que me parece que ya ha dicho que no –punto 2–, si ha habido una organización criminal, que ya ha dicho que no –punto 3–, si somos un instrumento o si son un instrumento de ejecución de delitos... Todo esto todavía no se ha juzgado, y nosotros creemos en la presunción de inocencia. Y la moción juzga y ejecuta.

Y hay otro principio en esa Constitución que usted tiene, el 117.3, principio de separación de poderes: quien juzga son los jueces y tribunales, no los parlamentos –no los parlamentos. Quien decide si una persona es culpable o no no son los parlamentos, señor Mejía.

Con nosotros puede buscar consenso..., no, no: con nosotros puede buscar consenso cuando quiera, y así se lo hemos demostrado, y hemos votado a favor muchas veces, en muchos temas, de muchas mociones. La lista es larguísima, de los puntos que hemos votado con ustedes a favor, en todos los temas. Lo que necesitan los medios públicos de la Generalitat en este momento es que la oposición haga de oposi-

ción, como hacen ustedes y como hacemos nosotros en la comisión de control. Más duros de lo que hemos sido nosotros con la señora Llorach o con el señor Sanchis; más duro de lo que he sido yo con el señor Saül Gordillo, no ha sido nadie. Nosotros hacemos de oposición donde toca.

Y una segunda cosa que toca: consenso. Los medios de comunicación de la Generalitat en este momento necesitan consenso, consenso de los grupos parlamentarios. Hemos demostrado alguna vez en este Parlament que todos los grupos parlamentarios hemos sido capaces de llegar a acuerdos en temas de corporación. Esa es la línea, y pienso, pienso sinceramente, pienso, señor Mejías, sinceramente que la moción que usted presenta hoy aquí no va en la línea de establecer consensos, que son tan necesarios en los medios de comunicación.

Nada más, muchas gracias, señor presidente, señora *consellera*, señor *conseller*, señoras y señores diputados.

El president

Gràcies, diputat. Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, té la paraula la diputada senyora Susana Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies. Bé, doncs, hi tornem a ser. Realment, amb el tema de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, el Grup Parlamentari de Ciutadans ha entrat en un bucle insistent, insistent: és la quarta moció des del desembre sobre el mateix tema, amb el mateix enfocament pràcticament, gairebé totes amb el mateix to, amb el mateix contingut i amb resultats similars, i amb aquesta dèria d'intentar obstaculitzar-ho tot i bloquejar-ho tot.

Nosaltres en mocions anteriors vam intentar posar-nos constructives, i en alguns aspectes podem coincidir; però, definitivament, cada vegada menys. Són vostès els que van tancar l'acord Frankenstein amb Junts per Cat, Esquerra i el Partit Socialistes, al començament d'aquesta legislatura, per renovar el consell de govern de la «corpo» amb pactes de despatxos. Després se'n van desmarcar, sí, i van iniciar una nova ofensiva amb més força i amb més contundència contra la pluralitat i la suposada instrumentalització dels mitjans públics catalans.

Nosaltres ens vam alegrar, efectivament, de que l'acord es trenqués i no es repartissin els càrrecs i impulséssim la llei que ha de regular un mecanisme més democràtic i plural per a l'elecció dels òrgans de govern dels mitjans públics catalans.

Avui, per això, els tornarem a dir el mateix que ja els hem dit una vegada i una altra, ja que la moció parla del mateix una vegada i una altra, i que es el que també diuen els professionals i les professionals dels mitjans públics en un manifest aprovat per l'assemblea de treballadors i treballadores de TV3 i Catalunya Ràdio. «Durant els últims anys, la corporació ha patit les guerres internes dels partits de govern i els atacs virulents per part de l'oposició parlamentària. Aquesta pressió perjudica la credibilitat de la televisió i les ràdios públiques, i s'ha d'acabar.» I és que el que volen i necessiten les treballadores i els professionals dels mitjans públics catalans és poder fer la seva feina en pau, sense pressions, amb tranquil·litat, amb criteri professional i periodístic. I el que no necessiten és més incendis, més instrumentalització, i que posem pals a la rodes a la tramitació de la llei que ha de garantir aquests mitjans més independents, més plurals i més oberts a la ciutadania.

Per això, menys judicialitzar i més defensar el contracte programa que ha de garantir un finançament més estable i de futur, que doni independència política de veritat als mitjans catalans. Aquí està la prioritat, aquesta hauria de ser la prioritat d'aquest Parlament: posem esforços i tramitem amb la màxima agilitat possible la llei que ha de canviar els mecanismes d'elecció de la governança dels mitjans de comunicació pública. I el que no és la prioritat és seguir utilitzant-los com a arma llancívola, per proclames incendiàries que parlen d'organització criminal, agitació, propaganda separatista, instruments de cop d'estat...

De veritat creuen –de veritat, eh?– que amb aquest tipus de mocions vostès estan contribuint a la pluralitat informativa, a millorar el contingut i la pluralitat i la capacitat dels mitjans públics catalans a arribar a tota la ciutadania de Catalunya? Jo els ho pregunto sincerament: de veritat creuen que serveix per a això?, que és el que diuen que volen vostès. De veritat creuen que això ajuda al dret a la informació i a la comunicació? S'ho pensen, que amb aquest tipus de moció..., això ajuda.

Abans-d'ahir el jutjat número 13 de Barcelona va refusar processar per organització criminal els directius de TV3, Catràdio i la corporació, entre d'altres. Si tal com diuen vostès, respecten les decisions judicials –i ho diuen i un cop i un altre–, haurien d'haver-se autoesmenat i haver retirat aquesta moció. Hauria sigut un gest coherent i conseqüent amb una resolució judicial.

Però és que de veritat és que és cansat, és que és *cansino*, o sigui, vostès insisteixen a traslladar el seu discurs de confrontació, el seu discurs de trencar la convivència, el seu discurs de perseguir la comunicació, l'educació, els carrers... però és que no se'n surten. És que hi insistim –bé, després veuran els senyals de les votacions–, cada vegada que intenten aquests discursos es queden sols. Quan fan propostes constructives i que es pot treballar i avançar en polítiques, ens trobem. En aquestes coses no ens trobarem. Millor que es repensin quin és el seu paper en aquest Parlament.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, té la paraula la diputada senyora Natàlia Sánchez.

Natàlia Sánchez Dipp

Gràcies. Bon dia de nou. Es troben amb propostes constructives, però també a l'Ajuntament de Barcelona.

Bé, ja s'ha dit avui, sobre, una altra vegada, una moció que situa els mitjans públics al punt de mira. Per intentar no repetir-me, perquè al final també vostès es repeteixen i, llavors, nosaltres també ens repetim i és com un bucle molt *cansino*, si em permeten la informalitat. I, per tant, el que faré és llegir una de les cartes que precisament el comitè d'empresa dels treballadors i treballadores dels mitjans públics van adreçar-li a vostè. Ja no parlo en nom propi, ja no parlo en nom de la CUP, doncs, intento fer de transmissora per aquí compartir els posicionaments del comitè d'empresa.

«Senyor president de la Comissió de Control de l'Actuació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, benivolgut David Mejía, els representants dels treballadors dels mitjans de la “corpo”, comitès d'empresa professionals de TV3 i Catalunya Ràdio, us volem fer una petició perquè s'inclouï en la reunió dels diputats de la comissió de control: demanem als partits polítics representats en aquesta comissió i en aquest Parlament que prenguin el compromís ferm d'aturar els discursos i missatges d'agitació contra TV3, Catalunya Ràdio i la resta dels mitjans de comunicació.

»Aquest tipus de manifestacions creen un clima, fomentat des d'algunes formacions polítiques, que és amenaçador per als treballadors i treballadores dels mitjans que fem la nostra feina sota una pressió i una hostilitat perillosa, que s'ha demostrat en diverses ocasions en els darrers mesos: hem patit atacs a les nostres seus i a les unitats mòbils, els equips de rodatge han rebut cops durant les connexions en directe. I més recentment, un company de Telemadrid va ser escridassat confonent-lo per un càmera de TV3.

»A la darrera entrevista de TV3 al líder de Ciutadans, Albert Rivera, va fer unes dures acusacions, segons el nostre parer, i que són injustificades i incendiàries, van a aprofundir en aquesta línia d'assenyalar els mitjans i els professionals que hi treballen, desprestigiant-nos sense esgrimir arguments. No podem continuar així.

»Reclamem que la comissió de control, des de la presidència i des de la Mesa, reclami als responsables polítics que posin seny i no atiiïn més el foc de la crispació

social, en genal, i contra els mitjans i els seus treballadors i treballadores, en particular.

»Reclamem les crítiques i valoracions sobre la feina dels mitjans es faci a la comissió de control parlamentària amb l'objectiu de fer uns mitjans millor.» (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

I acabo, president...

El president

Sí, diputada, sí.

Natàlia Sànchez Dipp

«Reclamem que el Parlament renovi com pertoca el Consell de Governació de la corporació.

»En definitiva, reclamem que es deixin els mitjans de la corporació fora de la batalla política.»

Ja no ens faci cas a nosaltres, faci cas...

El president

Diputada...

Natàlia Sànchez Dipp

...als treballadors dels mitjans públics, senyor David Mejía.

El president

Gràcies. És el torn ara, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, del diputat senyor Daniel Serrano.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, señor presidente. La verdad es que por un motivo u otro la Corporación Catalana de Medios Audiovisuales acaba siendo un tema de debate, no solamente en su correspondiente comisión, sino también en este Pleno. Debates, la gran mayoría, promovidos por la oposición y no precisamente para alabar la gestión de la Corporación de Medios Audiovisuales.

Cierto es que la situación procesal de los máximos responsables de la corporación de televisión y radio públicas no solo era y es preocupante, sino también es inquietante. Pero a la justicia hay que dejarla trabajar. La presunción de inocencia no es solo una mención que aparece en la Constitución, sino que es un derecho; es un derecho que invocamos para todos, también para nosotros. Lamentablemente, cuando lo invocamos de los demás hacia nosotros no ocurre exactamente así, y no ocurre sin excepción de ninguno de los grupos parlamentarios aquí presentes. Por tanto, respetemos la presunción de inocencia de todas las personas hasta que recaiga una sentencia.

Por tanto, no necesitamos violentar la acción de la justicia ni asaltar los trámites procesales para concluir que la gestión de la corporación no solo es de parte, sino también un escándalo político y un desastre en su gestión económica.

Qué precisa de una profunda renovación y transformación es una evidencia y una necesidad democrática. Estamos ante un monstruo sobredimensionado cuyo tamaño hay que reducir: son una televisión y radio públicas caras, muy caras. Es insostenible. Y por consiguiente, hay que tomar medidas drásticas y urgentes desde el punto de vista económico para racionalizar el gasto.

Por otro lado, hay que tomar medidas también desde el punto de vista del respeto al pluralismo, no solamente identitario, sino pluralismo ideológico y también lingüístico. Lingüístico también. La corporación gestiona un modelo de televisión y radio públicas solamente para un perfil de espectadores: los separatistas, y encima nos sale, insisto, muy cara. Para eso, desde nuestro punto de vista, es mucho mejor privatizarla y se la pagan ustedes.

Efectivament, hay que reforzar el paper del òrgan de control, que, salvo alguna honrosa excepció, se dedica a avalar el continuu atropello que se hace a la pluralitat desde la televisió y radio públics. Se precisan també canvis en el llibre de estil, cuya redacció actual se converteix en la coartada perfecta de la deriva separatista de la televisió y radio públics.

En definitiva, compartim la enmienda a la totalitat que supona esta PDR, y, sin embargo, no compartim del tot el punt 7. Porque es cierto que nosotros hemos sido Gobierno de España –ustedes no lo han sido nunca, no sé si lo serán alguna vez–, pero también les digo que, en la única oportunidad parlamentaria que tuvieron, decidieron convocar elecciones en lugar de hacer lo que había que hacer.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputat. És el torn ara, en nom del Grup Parlamentari Republicà, de la diputada senyora Raquel Sans.

Raquel Sans Guerra

Gràcies, president. Consellera, conseller, diputades, diputats, avui tornem a tenir aquí una moció de Ciutadans que ataca els mitjans públics del país i els seus dirigents. I no és nou. De fet, m'atreviria a dir que és habitual que Ciutadans posi els mitjans públics del país en el punt de mira. Ho hem vist durant les dues últimes campanyes electorals, els mitjans públics han estat la seva obsessió. Hem sentit, repetit com un mantra, com el seu partit deia que aplicarien l'article 155 a TV3; hem sentit com el senyor Rivera deia..., més aviat amenaçava el director de la televisió pública del país amb allò de «*rece para que siga Sánchez*». I, fins i tot, la senyora Arrimadas, en un debat electoral, quan sabia que no es podia defensar, va fer un d'aquests numerets que tant els agraden, entregant una carta de dimissió al senyor Sanchis.

Però què ha passat? Què ha passat? Que les eleccions no els han comprat majoritàriament el seu projecte polític. I què han fet vostès després de les eleccions? Doncs, en un acte de defensa de la pàtria –perquè els no nacionalistes sempre defensen la pàtria–, doncs, han ofert al senyor Pedro Sánchez els seus diputats i senadors per aplicar un altre 155 a Catalunya. Aquesta és la seva proposta per a Catalunya, també per als mitjans públics del país.

I aquesta moció va precisament d'això, va de la seva obsessió per controlar les institucions i els mitjans públics. I com que a les urnes, doncs, no se n'han sortit, ara el que volen és judicialitzar-ho. Perquè el que realment pretén aquesta moció és que la fiscalia pugui decidir qui dirigeix els mitjans públics del país. El que estan demanant en aquesta moció és que es faci fora uns professionals perquè la fiscalia els acusava de pertànyer a una organització criminals. Una acusació, com ja han dit els diputats que m'han precedit, tan ridícula i tan poc fonamentada que ni tan sols el jutjat número 13 de Barcelona l'ha admesa a tràmit.

Per tant, el que estan demanant en aquesta moció és que es faci fora uns professionals per uns delictes pels quals ni tan sols seran jutjats. En aquesta moció –i ja en van unes quantes–, vostès converteixen la paraula de la fiscalia en paraula divina. Per cert, la mateixa fiscalia que, en paraules de qui va ser el ministre de les «clavegueres de l'Estat», «*te lo afina*». La mateixa fiscalia que insisteix que el 20 de setembre, davant de la seu d'Economia, hi va haver violència; la mateixa fiscalia que ho manté després de pràcticament quatre mesos de judici, de més de quatre-cents testimonis, de quatre-cents vídeos..., no ha trobat ni una sola imatge d'aquesta violència. La mateixa fiscalia que en l'era més digitalitzada de la història, en què tothom té telèfon mòbil, en què tenim imatges de pràcticament tot, l'única imatge que evoca aquesta violència són dos cotxes de la Guàrdia Civil plens d'enganxines –dos cotxes de la Guàrdia Civil plens d'enganxines. Realment, el cop d'estat de Tejero, un joc de nens al costat d'aquesta violència.

Però és que amb aquesta moció vostès van més enllà, i com han dit també els diputats que m'han precedit, es carreguen un dels pilars fonamentals de l'estat de dret, com és el dret a la presumpció d'innocència. En aquesta Constitució que ens ensenyava, doncs, l'article 24.2 hi fa referència; aquesta sacrosanta Constitució també recull la presumpció d'innocència.

Perquè en aquesta moció, i en la majoria de les seves manifestacions públiques, vostès ja han jutjat i han condemnat els directius de la corporació. No només a ells, sinó també tota una opció política, per cert, legítima i legal. Ens amenacen, interposen querelles, s'aferren a les acusacions de la fiscalia per poder decidir qui ha de dirigir els mitjans públics del país, perquè si no els poden tancar, doncs bé, com a mínim que els puguin controlar.

Senyores i senyors de Ciutadans, fins quan? Fins a on estan disposats a arribar? Quants drets estan disposats a trepitjar? M'imagino que ara aprofitaran per disculpar-se per aquestes acusacions falses, perquè vostè, aquí en seu parlamentària, l'11 d'abril també parlava de que els directius de la corporació estaven sent processats per prevaricació, per malversació... Ho va dir aquí. Doncs no, això no és així. I, per tant, vostès venen aquí, menteixen; m'imagino que es disculparà.

Evidentment, el nostre posicionament és de rebuig total, diria que frontal, a la moció que plantegen. Perquè, senyors de Ciutadans, la fiscalia no decidirà qui dirigeix els mitjans públics d'aquest país, perquè la nostra opció política no desapareixerà i perquè els mitjans públics i els seus treballadors seguiran fent la seva feina amb la mateixa professionalitat i rigor que ho han fet fins ara.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada. Finalment, és el torn del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Té la paraula el diputat senyor Josep Riera.

Josep Riera i Font

Gràcies, president. Consellera, conseller, tenia la remota, la molt remota esperança que avui la intervenció de Ciudadanos començaria amb una petició de disculpes. Per què? Doncs perquè aquesta moció es basa en una premissa que s'ha desfet com un glaçó al sol. Sense cap mínim respecte a la presumpció d'innocència, vostès avisen, desaproven, amenacen, reproveu, condemnen, tracten de delinqüents la presidenta en funcions de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, el director de TV3 i el director de Catalunya Ràdio. I ho fan basant-se en la petició de la fiscalia que se'ls processés com a organització criminal, però resulta que aquesta utilització oportunista no ha aguantat ni el temps que va entre la interpellació de la diputada Roldán de fa quinze dies a la moció d'avui.

La jutgessa encarregada del cas, tot i que continua mantenint aquesta causa injusta i inversemblant, ha rebutjat la petició de la fiscalia de processar (*aplaudiments*) aquestes persones com a organització criminal. Però a vostès els és igual –els és igual–: que la realitat no els espatlli un bon titular. Ja donen per ben invertit el seu oportunisme, perquè han pogut sortir a les televisions espanyoles parlant d'organització criminal, i la senyora Roldán va poder fer un assaig fa quinze dies per ser la nova Inés Arrimadas.

Es tracta només de mantenir la retòrica de la destrucció –encara que ara no escoltin. I contra els mitjans públics, els seus professionals i els seus responsables, tot s'hi val, eh?, s'hi val tot, perquè se suposa que demonitzar TV3 els dona vots. Ja m'explicaran on, perquè a Catalunya sembla que no, i, per mostra, els resultats: Ciudadanos ha passat d'1.100.000 vots el 21-D a menys de 300.000 el 26-M, tres quartes parts dels vots perduts. Si els fruits són aquests els haig d'animar que continuïn així; encara que puguin guanyar vots a Cuenca, per exemple, amb tot el respecte per la bona gent de Cuenca. Vagin fent, vagin preguntant «*quié es el capo de esta ban-*

da», continuïn fent mocions parlant d'«*organización criminal*», de «*desobedecer las leyes*», de «*golpe de estado*» i que «*los medios públicos autonómicos de Cataluña se hayan convertido en un instrumento no ya solamente de agitación y propaganda separatista, sino en un instrumento de ejecución de delitos*» –«*ejecución de delitos*». La corporació, TV3 i Catalunya Ràdio han executat delictes, així, a la brava; no cal ni que ho decideixi cap tribunal, ja hi ha Ciudadanos per decidir-ho amb el seu propi Codi penal.

Aquí l'únic que és delictiu, si més no políticament, és aquesta moció seva. Vostès pregunten com poden ser directors de TV3 i Catalunya Ràdio gent que està imputada. No; la realitat és al revés: pel fet de ser director de TV3 o de Catalunya Ràdio i fer la teva feina pots acabar sent processat amb càrrecs demencials. Aquest és l'Estat que estan construint vostès, un estat repressor. (*Aplaudiments.*) I en aquest Estat repressor vostès són els còmplices necessaris del sistema judicial per construir relats monstruosos, i les seves víctimes favorites són les de sempre: la llengua, l'escola i TV3, els pilars de la construcció del pensament crític i l'expressió lliure.

Ja els ho he dit moltes vegades, a vostès no és que no els agradi TV3, el que no els agrada és la realitat del país, la realitat que ha fet que s'hagi configurat una majoria independentista en aquest país, la realitat que TV3 reflecteix com a televisió nacional que és, no com una televisió regional folkloritzada que vostès voldrien que fos o com una televisió que tancarrien. No ha canviat TV3, ha canviat la realitat. A veure si se n'assabenten d'una vegada.

Mentrestant, mentre no poden tancar els mitjans públics, es dediquen a fer aquesta pressió injustificable sobre els mitjans públics; una pressió que lamentablement té efectes, una pressió que fa que els professionals hagin de fer la seva feina amb por, sovint amb temor per la seva integritat física. Però de manera quotidiana la seva pressió fa que els responsables i els professionals dels mitjans públics no prenguin decisions ni s'expressin ni informin amb llibertat, no només perquè la seva estimada Junta Electoral Central prohibeix paraules o decideix qui participa en debats o qui s'entrevista i qui no. El pitjor és que la seva pressió fa que els professionals caiguin en l'autocensura, que és la forma més trista i lamentable de censura. Això sí que és inadmissible, això sí que és reprobable, això sí que és condemnable, això sí que en un país lliure seria delictiu. Per aquí nosaltres no hi passarem, i vostès no passaran.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. Hem cridat a votació.

(*Pausa llarga. Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.*) Digui'm, senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Per demanar votació separada del punt número 7.

El president

El 7? (*Pausa.*) Molt bé. Alguna petició més? No? (*Pausa.*)

Votarem, doncs, per tant, primer el punt número 7 d'aquesta moció i després la resta de punts.

Comença la votació del punt número 7.

El punt setè ha estat rebutjat per 35 vots a favor, 97 en contra i cap abstenció.

Votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

La resta de la moció ha estat rebutjada per 40 vots a favor, 93 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els serveis d'emergències

302-00113/12

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els serveis d'emergències, moció presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Per presentar-la té la paraula el diputat senyor Marc Parés.

Marc Parés Franzí

Bé; bon dia, president. Conseller, diputats, diputades, presentem aquesta moció perquè hem constatat que els diferents serveis d'emergències de Catalunya es troben en una situació crítica, molts d'ells al límit del col·lapse. I arribem aquí després d'una dècada perduda, una dècada on no s'han revertit les retallades, una dècada de desinversió en infraestructures, en equipament, en materials, una dècada sense convocatòria de places. I ho hem vist en el Cos de Bombers, al Cos de Mossos d'Esquadra, al Cos d'Agents Rurals, al Sistema d'Emergències Mèdiques, a tots ells.

I demà comença la campanya d'incendis forestals. I nosaltres creiem que, davant aquesta situació, el que calia era aplicar de forma urgent un pla de xoc per dotar els diferents cossos i estructures dels serveis d'emergències de Catalunya dels recursos humans, mitjans tècnics i infraestructures que els són necessaris, perquè aquest serà un estiu molt més complicat que el de l'any anterior. Bé, de fet, no només ho creiem nosaltres; de fet, ho diu, que cal un pla de xoc, ho diu també, l'informe del Síndic de Greuges que fa poques setmanes es va publicar.

Fa uns dies el conseller Buch i la consellera Jordà, en seu parlamentària, ens presentaven el dispositiu de la campanya forestal d'enguany i ens parlaven de la situació crítica dels boscos, de la importància de la prevenció a través de la gestió forestal, de la desestacionalització dels incendis com a conseqüència del canvi climàtic –ho hem vist, de fet, aquest mateix cap de setmana amb l'incendi del Perelló, i ho vull aprofitar un cop més per agrair la bona feina feta pel Cos de Bombers i per la resta de serveis d'emergències–, i ens parlaven també, els consellers, d'un nou model de Bombers, que fos més proactiu que reactiu.

Mirin, nosaltres aquest nou enfocament, aquest enfocament, el compartim plenament. El problema és que la situació de la que partim és una situació sota mínims, que en aquests darrers deu anys hem situat els serveis d'emergències, com tants altres serveis públics del país, en una situació sota mínims. I, per tant, que el que calia fer de forma urgent era resoldre una sèrie de problemàtiques, una sèrie de qüestions per fer front a la campanya d'estiu, que entenem que no s'han resolt satisfactòriament.

Sabem, en som conscients, que hi estan treballant i que disposen de bones eines de planificació, com el projecte Bombers 2025; el que cal, però, és desplegar-les, abocar-hi recursos. Perquè ja teníem un pla estratègic, el Pla estratègic 2017-2022, on s'identificaven totes aquestes problemàtiques i es planificaven una sèrie de mesures necessàries. Però el problema és que es va incomplir el pla, que no es va aplicar, que no s'hi va abocar ni un sol euro.

Per abordar el problema de fons, que és de model, que és estructural, i crec que això ho compartim, el que proposem és impulsar un pacte nacional del sistema d'emergències de Catalunya que impliqui totes les institucions, els grups parlamentaris, els actors afectats, un pacte de país, perquè per això sí que cal una resposta de país –portaveu, aprofito per mencionar-l'hi, ja que la tinc aquí–; un pacte, deia, que redefeixi el sistema català d'emergències, analitzant i coordinant el paper de tots els actors, també d'aquells actors que no depenen directament del Departament d'Interior, com poden ser el Cos d'Agents Rurals o el Sistema d'Emergències Mèdiques; un pacte de país, deia, que descarti la privatització total o parcial dels serveis d'emergències de Catalunya, que crec que aquest és un compromís important que

hauríem d'adoptar avui en seu parlamentària; un pacte que planifiqui estratègicament el desplegament del nou model acordat, que defineixi un nou mapa de parcs adaptat a les necessitats territorials –i en aquest sentit acceptem l'esmena proposada per Ciutadans–, que estableixi mesures per afavorir la incorporació de dones als diferents cossos –perquè fa avergonyir la situació actual– i que enforteixi el paper proactiu dels diferents cossos. I aquí cal un canvi de perspectiva. Cal dotar de més recursos el Departament d'Agricultura per fer gestió forestal, per impulsar la ramaderia extensiva, per preservar el mosaic agroforestal dels paisatges mediterranis. Proposem també revisar el model del sistema de trucades 112, i també aquí acceptem les esmenes que se'ns han presentat per millorar el text.

I pel que fa al Sistema d'Emergències Mèdiques, el SEM, és un servei essencial i els seus treballadors i treballadores, aquí presents avui, mereixen un increment salarial com el de la resta d'empleats públics de la Generalitat, ni més ni menys, sobre tots els conceptes salarials, i igual per a totes les categories professionals.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari Republicà, i per defensar les esmenes presentades, té la paraula la diputada senyora Montserrat Fornells.

Montserrat Fornells i Solé

Moltes gràcies, president. Consellers, diputats, diputades, molt bon dia a tothom. Agrair, en primer lloc, al diputat Marc Parés la seva voluntat negociadora i voluntat d'arribar a acords; hem pogut transaccionar i arribar a acords en algun dels punts, però no ha estat possible en algun altre.

Aquesta és una moció sobre emergències on es debat i es tracta els diferents àmbits de les emergències del nostre país: el Cos de Bombers, el Cos de Mossos, Agents Rurals, el 112 i el SEM. Voldria aprofitar també per agrair la tasca i la feina que duen tots els professionals d'aquests àmbits, i també per donar suport als veïns i a les persones que van treballar en l'incendi, en el foc del Perelló.

Per part del nostre grup, votarem a favor de la gran part de la majoria dels punts d'aquesta moció, perquè hi estem d'acord i també perquè el Govern hi està treballant, en molts d'ells, i a algun altre no hi podrem donar suport.

Per exemple, no podrem donar suport al punt 1 perquè no té sentit i és absolutament irrealitzable el fet d'elaborar un pla de xoc dels diferents cossos i serveis d'emergències per a l'inici de la campanya forestal, previst per aquesta setmana, previst per demà. És del tot irrealitzable. I per tant no podem donar suport a aquest punt. De fet, el conseller Buch i la consellera Jordà en la passada Comissió d'Interior ja van vindre a explicar-nos el Programa de prevenció i extinció d'incendis que ha elaborat el Govern i previst per aquesta campanya forestal. Per tant, és una mera declaració de voluntats i és impossible realitzar un pla de xoc per demà.

Estem d'acord en el tema d'impulsar un nou pla d'emergències, un nou pacte nacional dels serveis d'emergències, que implique a tots els afectats, i que acabi derivant en el que hauria de ser la nova llei d'emergències de Catalunya, i que abordi d'una manera integral el tema de les emergències.

Pel que fa al pla de Bombers 2025, el nostre grup ho ha dit, ho ha manifestat en diverses ocasions, tant en comissió com en sessió de ple, que és necessari i urgent desenvolupar i implementar aquest pla de Bombers 2025 per abordar la situació crítica i les mancances i necessitats que tenen al Cos de Bombers i per tal de destinar més bombers, per tal de renovar els parcs, renovar vestuari, material i el tema del parc de vehicles. De fet, el Govern ja hi està treballant, en aquest sentit. S'ha convocat 250 noves places de bombers i amb la voluntat de convocar-ne fins a mil en els propers quatre anys. Com no pot ser d'una altra manera, també donarem suport al

fet d'ajudar a incorporar les dones al Cos de Bombers, amb una revisió de les bases d'accés a aquest.

Pel que fa al Cos d'Agents Rurals, nosaltres també ho hem manifestat en diverses ocasions, que estem d'acord en elaborar aquest pla estratègic del cos; és del tot necessari per tal de dignificar el cos i per tal de millorar-ne les condicions i dotar-lo de les necessitats i recursos econòmics i humans que fan falta al Cos d'Agents Rurals. De fet, la consellera Jordà ja ho va dir també en la passada Comissió d'Interior, que aquest pla estratègic properament el Govern l'aprovarà.

Pel que fa també a aquest punt del Cos d'Agents Rurals, s'ha acceptat una esmena del Grup de Ciutadans pel que fa referència al tema de les armes. Aquí voldria fer un prec als diputats del Partit Socialista, ja que s'ha demanat autorització, des de l'agost del 2007, pel tema de les armes, al Ministeri d'Interior i a la Guàrdia Civil, i encara no hi ha resposta. Per tant, si no hi ha resposta en aquest sentit, difícilment es podrà fer el control i inspecció de la caça per part dels agents rurals.

Sobre el 112, estem d'acord amb que cal revisar el nou model i dignificar les condicions de treball del seu personal.

Pel que fa al SEM, al Servei d'Emergències Mèdiques, també estem d'acord en que es declari com a servei essencial com més aviat millor, per facilitar una prestació millor, més eficaç i més eficient. Aquí hem intentat arribar a un acord en un punt i no ha estat possible, però, bé, estem d'acord en l'increment de la massa salarial del 2,25 per cent, més l'augment en funció del PIB que marca el Decret 3/2019.

I també volem fer esment..., perquè es pugui garantir que no es produeixin episodis de desallotjament extrajudicial, perquè... Nosaltres no votarem a favor d'aquest punt, bàsicament perquè els Mossos actuen únicament i exclusivament quan hi ha un ordre judicial.

I, per anar acabant, desitjar que..., tots volem que hi hagi uns serveis d'emergències al nostre país de qualitat i modèlics, que són els que la ciutadania es mereixen, i, per tant, hem de treballar-hi plegats per fer-ho possible.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ferran Roquer.

Ferran Roquer i Padrosa

Gràcies, president. Consellers, consellera..., bé, diputat, jo, per començar la intervenció, donat que vinc a representar un dels grups que dona suport al Govern, li donaria les gràcies presentar aquesta moció, perquè ens permetrà explicar què fa el Departament d'Interior en general i què fa amb els sistemes d'emergències en particular. Votarem a favor de la majoria de punts de la seva moció, per bé que en alguns no podem, i agrair-li la seva voluntat i predisposició de transaccionar alguns punts.

Bé, ens demanen aplicar de forma urgent, abans de la campanya d'incendis forestals, un pla de xoc. La campanya d'incendis forestals comença demà, i el conseller Buch i la consellera Jordà van venir a la Comissió d'Interior i ens van explicar en què consistia la campanya forestal del 2019, i ens feien veure que podia ser un estiu dur pel que feia a focs, perquè hem passat un hivern llarg, càlid i sec. De fet, ens deien també que aquest any portem més hectàrees cremades que pas en tot l'any 2018, en el que portem de 2019. I feien referència a la situació crítica dels boscos, feien referència a la desestacionalització dels focs degut al canvi climàtic i feien referència a un nou model de bombers, el model 2025, que tot i les dificultats presupostàries –i hi farà referència més endavant– se n'estan implementant molts dels acords.

No és cap novetat si els dic que en el clima mediterrani de Catalunya hi ha hagut, hi ha i hi haurà focs. Per tant, el que hem de fer és limitar el nombre d'ignicions –en

aquest sentit fa una gran feina el Cos d'Agents Rurals– i que, si hi ha ignicions, es puguin afrontar de manera ràpida perquè aquestes tinguin els mínims efectes possibles.

I el pla de xoc i el pla de la campanya forestal, ens deien que constava de 17 milions del Departament d'Interior i de 16 milions del Departament d'Agricultura, sobretot, 6.300.000 euros en despeses de personal, 1.500 en compensacions a bombers voluntaris o 8,2 milions per mitjans aeris, que se sumen a 761 vehicles, 25 helicòpters, 12 avions, 717 persones contractades, 74 parcs de bombers professionals oberts cada dia, 76 parcs de bombers voluntaris oberts cada dia, 49 torres de guaita, 5 càmeres o l'anàlisi diària del risc forestal per actuar de forma proactiva i moure els mitjans operatius estratègicament, de tal manera que, en el cas de que es produís una ignició, poguéssim actuar-hi de forma ràpida, que és la millor manera de que no es propagui un incendi.

Ens demanaven un pacte nacional del sistema d'emergències que impliqui els diversos agents, ens demanaven redefinir el sistema català d'emergències i ens demanaven elaborar un projecte de llei d'emergències de Catalunya. Bé, el conseller Buch, fa un parell de mesos, a una pregunta meva mateix aquí, anunciava que passat el cicle electoral –que acabava el 26 de maig– el Govern impulsaria un projecte de llei d'emergències de Catalunya per abordar l'emergència de forma integral i que abastaria protecció civil, el 112, bombers voluntaris i bombers professionals. Bé, el 3 de juny ens vam reunir a la conselleria els portaveus de la Comissió d'Interior amb l'*staff* tècnic de la conselleria i ens van explicar quins serien els trets bàsics que definirien la futura llei d'emergències de Catalunya.

Naturalment, votarem a favor del punt 2.6, per tal d'afavorir la incorporació de dones en un cos tan masculinitzat com és el de Bombers.

I ens parlava vostè també de la implementació de recursos, de la necessitat de recursos per implementar el projecte Bombers 2025. Bé, s'han convocat 250 places, de mil que es convocaran abans del 2022, i cent cinquanta que ja estan en curs. S'ha fet una promoció interna: 117 caporals, 63 sergents, 50 oficials. S'han comprat noranta-dos bombes rurals pesades, amb una despesa de 40 milions. S'ha arribat a l'acord de bombers entre els sindicats de Bombers i el Departament d'Interior, que rebaixa el nombre d'hores: de les 1.790 actuals a les 1.640 del 2022, cent cinquanta hores menys. S'incrementa el preu de l'hora extraordinària. Es complementa la cobertura de mínims a parcs i altres unitats operatives.

En resum, la majoria, la immensa majoria de coses que vostè ens demana s'estan fent o estan en vies de fer-se, cosa per la qual votarem a favor de la majoria de punts de la seva moció.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Jean Castel.

Jean Castel Sucarrat

Gràcies, president. Consellers, consellera, diputats, diputades, en primer lloc agrair la moció al Grup de Catalunya en Comú Podem, i agrair també, de la mateixa manera, al diputat Marc Parés la rapidesa, no?, en l'entesa que hem tingut en els punts que són de sentit comú, de responsabilitat i de compromís, també, amb col·lectius que s'ho mereixen i ho reivindicaven des de fa molt de temps.

Miri, tres esmenes que hem pogut incorporar..., agrair la rapidesa, com li deia. Una transacció, que també vull agrair al Grup de Junts per Catalunya i Esquerra Republicana, que hem pogut arribar a aquest acord també, on taxem i marquem també els tempos. Vull dir, responsabilitat i compromís, per primera vegada hi ha compromís en aquest punt. I, com no pot ser d'una altra manera també, no hem pogut arri-

bar a un acord..., i vull començar per les dos esmenes en què no hem pogut arribar a un acord.

En aquest sentit era l'esmena 3: quan parlàvem del Seprona, algú volia absorbir les competències, que és el que demanava la moció, i el que nosaltres denotàvem i volíem era una millor cooperació i coordinació. Entenem que està molt ben tipificat a la nostra Constitució quan parlem de competències derivades a comunitats autònomes, i la gestió del medi ambient és una d'elles, però ha de ser també de forma compartida, i, on hi ha dos sectors treballant, és millor moltes vegades que un, no?

I l'esmena 5, on demanàvem un nou protocol. I en aquest sentit espero que el conseller –que també sabem i tenim coneixement que s'està treballant amb la Llei d'emergències– se'n faci ressò, de que dintre d'aquest futur i aquesta nova llei..., un protocol d'un procediment per a les grans emergències; coordinació també amb tots els ens que, quan hi ha una gran emergència, necessitem.

Bé, parlaré de l'esmena 1, la que hem pogut aprovar en primera instància, que era la que demanava més efectius en els parcs de bombers, però visualitzant la distribució territorial i la càrrega de treball que també tenen aquests parcs.

L'esmena 2, que volem agrair-ne també la transacció, que, com deia, que d'alguna manera acotem el recurs econòmic, que és el que ens permetrà veure la realitat i donar també sortida i llum a una problemàtica que arrosseguem quan parlem dels agents rurals. La incorporació d'alarma també, aquest missatge al Partit dels Socialistes, aquesta incorporació d'alarma, i també de dotar individualment de tot el que són les dotacions que aporten garantia a la feina que fan els nostres agents rurals cada dia.

Dit això, integrar també l'esmena 4, el 080, que és el número del centre de Bombers de Barcelona, i el 092, de la Guàrdia Urbana, dintre del 112. Per què? Per complir allò que demana la Directiva del Consell d'Europa de 29 de juliol de l'any 91, una cosa tan senzilla com adaptar-nos i regular d'una manera eficaç una cosa que teníem pendent.

I, per últim, vull agrair avui als treballadors del 112 i del SEM, treballadors que arrosseguen problemàtiques, i avui volem posar llum, garantia i futur. Llum, garantia i futur, com dic... S'han estat «ningunejant» –i permetin-me que ho digui així– per manca de compromís amb aquells acords que ja s'havien establert, s'estan «ningunejant» treballadors que fan una feina excel·lent, que fan una feina també, al dia a dia, exemplar. Com li deia, en aquest sentit, el meu company Jorge Soler, portaveu de Salut..., li he sentit dir moltes vegades, en defensa..., com i de quina manera de treballar també al cantó d'aquests col·lectius que ens aporten aquesta feina.

Miri, tindreu tot el nostre recolzament. Ho vull dir un cop més, el nostre portaveu ho diu d'una forma continuada, ho vull tornar a dir des d'aquest faristol: volem que us paguin allò que és de rebut, allò que reivindiqueu, que ve donat d'acords que volem denunciar, un cop més, que han sigut incomplerts, i en especial que us tractin com us mereixeu. Volem deixar de sentir que falten metges; volem deixar de sentir que no tenim les bases en les condicions en què les hauríem de tenir; volem sentir els treballadors que diguin: «Per fi hem assolit allò que és de rebut que tinguem.» I, on no hi ha diàleg amb empresa (*sona el senyal acústic que indica que s'exhaureix el temps d'intervenció*), hem de..., i necessitem exigir...

El president

Diputat...

Jean Castel Sucarrat

...les solucions. Llum, solucions i futur.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies. A continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Carles Castillo.

Carles Castillo Rosique

Bon dia a tothom. Bé, en qüestions de seguretat o en qüestions de policia, sortim aquí normalment, últimament, diguem-ne, i diem: «Això està al fil del col·lapse.» Doncs no, senyors i senyores, no està al fil del col·lapse, no és cert: ja estem en el col·lapse. I estem en el perill que el sistema s'ensorri, que arribem fins i tot a un punt de no retorn, amb la situació general en què estan les emergències i, concretament, els cossos que es dediquen a les emergències. Per tant, felicitats al Marc Parés i al Grup d'En Comú Podem per presentar aquesta moció.

Crec que és una bona moció, amb la que en general estem d'acord, en pràcticament el cent per cent dels punts; també amb el plantejament que fan. Crec, creiem que toca temes estructurals importants, va a qüestions bàsiques de les que de fet ja s'ha parlat en aquest Parlament, i fins i tot el síndic en algun informe ha indicat que el camí adequat era aquest. A vegades són en realitat coses òbvies, també s'ha de dir, però no per això s'han de deixar de repetir, perquè estem acostumats a que el Govern –i sento dir-ho així– no acabi de tirar endavant les resolucions que es prenen en aquest Parlament i no acabi de tirar endavant coses que són absolutament òbvies, però creiem que està bé reiterar-les, no?

Però vull dir-les perquè em sembla bastant increïble que realment s'hagin de reiterar, no? Estem parlant de tenir en compte les necessitats per dotar de mitjans; estem parlant d'implementar les mesures aprovades en plans com el projecte Bombers 2025; estem parlant de donar compliment a punts ja aprovats en el Parlament. És a dir, hi ha punts expressament que parlen de que es doni compliment a punts que ja s'han aprovat en el Parlament, és a dir, un cercle absolutament viciós. Parlem de complir el Pla estratègic dels agents rurals, d'organitzar el 112, de que es respectin els drets dels treballadors i de les treballadores, també... En fi, són coses que, d'òbvies, doncs quasi que faria una mica de vergonya parlar-les, però donada la situació que tenim, jo crec que està molt bé reiterar-les.

I, en aquest sentit, doncs, és veritat el que ja s'ha dit: hi ha coses que ja s'han anunciat, hi ha coses que suposadament s'estan fent, però creiem que s'han de dir expressament. Per exemple, lo de la campanya d'incendis; és cert que ja estem damunt de la campanya d'incendis. És cert que aquest punt, doncs, podria resultar una mica extemporani, però també ha estat extemporània la reacció del departament. I, per tant, doncs, creiem que no està de més posar de manifest que cal un pla de xoc per a la campanya d'estiu d'incendis una mica abans d'estar a sobre de la campanya d'incendis d'estiu.

Quant al plantejament del pacte nacional i del Sistema d'Emergències de Catalunya, creiem també que és el camí adequat. S'ha de parlar amb tothom, s'ha d'intentar consensuar amb tots els afectats per redefinir el sistema català d'emergències, per descartar la privatització i per planificar –què menys que planificar– i dotar dels mitjans que es necessiten per acabar amb un projecte de Llei d'emergències.

És cert que l'altre dia el departament ens va convocar i ens va anunciar que es faria precisament això, però no està de més dir que s'aprovin al Parlament, per indicar que n'estarem pendents i estarem amatents a l'actitud del departament.

«Enfortir el paper proactiu dels cossos», punt 2.5; afavorir la presència de dones als Bombers, ens sembla també absolutament obvi. Aprovar en el termini de dos mesos el Pla estratègic del Cos d'Agents Rurals; també hi estem d'acord. És veritat el que s'ha dit també per part de la companyia Fornells de l'ús d'armes, però nosaltres hi estem d'acord; ja veurem com s'acaba de concretar i en quin moment, però creiem que la direcció que hem de seguir és aquesta.

El 112. Ja hem sortit també reiteradíssimes vegades aquí a parlar de la situació del 112, un servei en què s'estan tractant, com si fos el Teletienda, els treballadors i les treballadores, i no són el Teletienda, és un servei absolutament especialitzat, on les persones que hi treballen hi posen tot el seu esforç i coneixement. I, per tant, se'ls ha de tractar d'acord amb això. S'ha de fer amb diàleg la inclusió també del telèfon de Bombers de Barcelona i del telèfon de la Guàrdia Urbana dintre del 112, però creiem també que aquest ha de ser l'objectiu final a través del diàleg.

I no volia acabar sense parlar del SEM. També és un d'aquests punts que són absolutament obvis, dir que s'acompleixi el punt *j* d'una moció ja aprovada, però és que el departament no està complint aquesta aprovació; s'està contradient aplicant un increment retributiu desigual als treballadors, i el que volem és que s'apliqui l'increment retributiu per a tots igual. I naturalment que es declari el SEM com a servei essencial, que ja és, i no és que se l'hagi de considerar essencial perquè ho sigui, és que ja objectivament ho és i, per tant, aquest Parlament ha de reconèixer també el treball que fa el SEM.

I ja està, moltíssimes gràcies a tots i a totes.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. A continuació, és el torn del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent. Té la paraula el diputat senyor Vidal Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

President, per intervenir des de l'escó. En primer lloc, la present moció el que posa de manifest és que quelcom no acaba de funcionar als serveis d'emergència o als sistemes d'emergències, i, en aquest cas, el «quelcom» és un eufemisme per no dir expressament, evidentment, que hi ha moltes coses que no funcionen, bàsicament, per infrafinançament i per manca de mitjans.

Nosaltres volem avançar que votarem a favor del pla de xoc, i pensem que la resposta que es dona des del grup del Govern, que demà comença la campanya, no hauria de ser un problema perquè aquest pla de xoc es pogués desenvolupar també durant la campanya. Una altra cosa és que vulguin trobar aquest element com a sortida per no votar-hi a favor.

Respecte al pacte nacional, nosaltres no som gaire amants dels pactes nacionals. En primer lloc, perquè ni són pactes ni són nacionals, s'acaben convertint en la majoria de supòsits en una mera declaració institucional que no concreten..., però aquesta moció sí que incorpora per al pacte nacional tota una sèrie d'elements i, per tant, nosaltres votarem a favor també del pacte nacional, amb independència de si després hi participem o no hi participem.

Sobre l'específic del «desallotjament extrajudicial», i ho posem així, entre cometes, hi votarem a favor, però també volem dir que no és necessària cap instrucció o cap aclariment perquè tinguem absolutament clara la visió que el que fan aquelles empreses, amb tota una sèrie d'homes que no permeten sortir del seu domicili alguns veïns o algunes veïnes, o que fins i tot els volen prendre les claus dels seus domicilis, amb la presència dels Mossos d'Esquadra, que no únicament no intervenen contra aquestes empreses o les persones que van a exercir violència a través d'aquestes empreses, sinó que romanen a l'espai i fins i tot de vegades les acompanyen, és absolutament un il·lícit.

Voldríem, això sí, aprofitant que està aquí el senyor Buch, el conseller, traslladar-li si al final el que vol és convertir-se en un mer comercial d'aquestes empreses que actuen absolutament de manera il·lícita.

Sobre la qüestió del SEM, primer, el tema de la declaració de servei essencial. Nosaltres hi votarem a favor, però també dir que això no serà en tot cas una garantia de prestació eficaç i eficient. Pot millorar-ho, però no serà aquesta garantia.

I, per últim, també amb el SEM, ja hem votat en aquest Ple –i se'n fa referència a la moció–, en una altra moció, el contingut pel qual a les retribucions dels treballadors i les treballadores del SEM, en negociació col·lectiva, han d'incorporar el que significava el Decret 3/2019. Nosaltres evidentment hi estarem a favor, estem també a favor d'aquest afegitó que es fa en aquesta moció, que incorpora «per a tots els conceptes retributius», per si algú no ho tenia clar. I pensem que si algú no ho té clar és qui, per la part ocupadora, representa l'Administració, i que ja n'hi ha prou.

El president

Diputat...

Vidal Aragonés Chicharro

Que respectin els drets dels treballadors i les treballadores i que respectin, a més, el que és el compliment de la legalitat.

El president

Gràcies, diputat. És el torn ara, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, de la diputada senyora Esperanza García.

Esperanza García González

Gràcies, president. Diputats, diputades, ara fa escassament una setmana que es va fer una compareixença mixta entre la conselleria d'Interior i la conselleria d'Agricultura per tal de presentar el Programa de prevenció i extinció d'incendis d'aquest any. I, precisament, en aquesta presentació que es va fer es va detectar que aquest pla no s'ajustava a la realitat que teníem a Catalunya. No ho dic jo com a Partit Popular, sinó que fins i tot ho diu una persona tan poc sospitosa de similitud ideològica amb nosaltres com és el síndic de greuges. I crec que aquesta moció podria servir, precisament, per pal·liar aquestes mancances i carències, que pràcticament són cròniques.

I, malgrat que em digui el conseller que no, la realitat és que la falta de mitjans humans i materials al Cos dels Bombers és una realitat que ja s'arrossega durant dècades. I la realitat és que hi han zones, precisament a Lleida, que és la província més castigada, que tenen problemes amb la dotació de bombers que tenen, perquè tenen fins i tot més bombers voluntaris que no pas professionals. I això al que aboca és que enviïn cartes de dimissió de no prestació del servei, perquè no estan ni en condicions humanes ni materials de fer-ho, amb responsabilitat, amb eficiència, amb dignitat i amb seguretat. I això ha passat a Almenar, a Agramunt, a Seròs, a la Granadella, i fa escassament uns dies.

Per tant, aquesta moció jo crec que ens servirà per pal·liar aquest desinterès dels governs successius respecte, per exemple, del cas dels Mossos d'Esquadra. Perquè aquests incompliments arriben fins al punt que seixanta-sis mesures que es van prendre de comú acord després de la Comissió d'Investigació per l'Incendi d'Horta de Sant Joan, encara nou anys després no estiguin implementades.

Donarem també recolzament a la gran majoria d'aquests punts d'aquesta moció, sobretot a aquells relatius a la recuperació del poder adquisitiu del SEM, entre altres coses perquè no és cap caprici, és el compliment d'un decret, el 3 del 2009, que el que demanava i el que implementava és que es recuperés aquest poder adquisitiu..., fruit de les retallades i les congelacions del passat.

És veritat que hi han alguns punts que no podem recolzar. Sí els de coordinació, millora, cossos, etcètera, però no dificultar la tasca dels mossos d'esquadra. La tasca dels mossos d'esquadra en un desnonament és la que és, actuen per ordre judicial, i nosaltres no dificultarem encara més la difícil tasca que fa el Cos dels Mossos d'Esquadra.

El president

Gràcies, diputada. I, finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula de nou el diputat senyor Marc Parés.

Marc Parés Franzi

Bé, en primer lloc, agrair la bona predisposició de tots els grups per tirar endavant la majoria de punts que presentàvem en aquesta moció. Aprofito també ara que tenim aquí la consellera d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, per reiterar la necessitat que la millor manera de gestionar les emergències és mitigar el risc, per tant, és prevenir-lo, per tant, és destinar més recursos a altres departaments, com és el seu departament. I, per tant, doncs, fer aquesta demanda també per incrementar els recursos, que no només serviran per prevenir el risc, sinó també per lluitar contra fenòmens com són el despoblament rural o altres necessitats que tenim al món rural.

Lamentem no haver pogut arribar a un acord amb els grups de govern sobre la qüestió del SEM, perquè realment creiem que és una qüestió de justícia, de respectar drets laborals. I, per tant, entenem que aquests increments salarials s'han de produir en tots els conceptes salarials i de forma igualitària per a tots els cossos professionals. Com lamentem també la complicitat d'alguns grups, que mostraran en la votació, amb les empreses executores de desallotjaments extrajudicials. I vull recordar aquí que estem parlant d'això, de desnonaments extrajudicials. Per tant, el que demanem és un model de policia que preservi, que defensi els drets dels vulnerables i no que doni cobertura a aquelles empreses que el que fan és fer fora la gent de les seves cases.

I, per últim, pel que fa al pla de xoc, dir-los que efectivament segurament fem tard –també fa tard el Govern–, però que la nostra principal discrepància és que considerem que allò que van presentar no és un pla de xoc, perquè està dotat de menys efectius que els de l'any passat; allargats en el temps, això és veritat, però menys efectius. Perquè bona part dels mitjans humans i materials arribaran als mesos d'octubre, novembre i desembre i, per tant, després de l'estiu; perquè manté parcs amb tres bombers quan el mínim haurien de ser quatre; perquè manté el Cos d'Agents Rurals sota mínims, fins que no s'aprovi el Pla estratègic d'agents rurals que els sindicats volien tenir aprovat al mes de maig, i que estem d'acord, doncs, que els donem dos mesos més per poder-lo aprovar.

Res més, moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. *(Eva Granados Galiano demana per parlar i el president li dona la paraula.)*

Eva Granados Galiano

Per demanar votació separada del punt 7.

El president

Molt bé. Alguna petició més? *(Pausa.)* Sí, senyor Rodríguez?

Santi Rodríguez i Serra

El 2.2 i el 8.

El president

Conjuntament o...? *(Veus de fons.)* Separat, molt bé. *(Veus de fons.)* Sí, senyora Caula?

Anna Caula i Paretas

Un bloc que seria el punt número 1 i el 6 ter. I, per separat, també, el 9.1, i demanaríem també per separat el 8, que crec que ja li han demanat.

El president

Molt bé. *(Veus de fons.)* Sí, senyora Roldán.

Lorena Roldán Suárez

També per demanar votació separada. El 8, que ja s'ha demanat; també el punt 7 i l'encapçalament del punt 2.

El president

Molt bé. Doncs, si no hi ha cap petició més començarem votant un primer bloc que incloïa el punt 1 i 6 ter -1 i 6 ter. *(Pausa.)*

Comença la votació.

Els punts 1 i 6 ter han quedat aprovats per 68 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt 2, no amb el subpunt sinó el punt 2, eh?, l'encapçalament.

Comença la votació.

L'encapçalament del punt 2 queda aprovat per 96 vots a favor, cap en contra i 36 abstencions.

Votem ara el punt 2.2.

Comença la votació.

El punt 2.2 ha estat aprovat per 128 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Votem ara el punt número 7.

Comença la votació.

El punt número 7 ha estat aprovat per 75 vots a favor, 40 en contra i 17 abstencions.

Votem ara el punt número 8.

Comença la votació.

El punt número 8 ha estat rebutjat per 28 vots a favor, 102 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt 9.1.

Comença la votació.

El punt 9.1 ha estat aprovat per 68 vots a favor, cap en contra i 64 abstencions.

I votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

La resta de la moció ha estat aprovada per unanimitat: 132 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la segregació escolar

302-00115/12

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la segregació escolar, presentada pel Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Bé; gràcies, president. La preinscripció escolar comença, està en marxa, i és l'hora d'escollir escola, una decisió que estressa la major part de les famílies per les diferències entre centres dins de l'escola pública, que hauria de ser igualitària, universal i gratuïta, però resulta que això no és exactament així.

Un dels principals problemes del sistema d'ensenyament a Catalunya és la segregació escolar, primer, per la desigualtat entre pública i concertada, però ara també per l'augment de les diferències dintre del mateix sistema públic.

La segregació escolar és el desequilibri social que existeix als centres educatius d'un mateix barri o municipi, és a dir que en una mateixa zona conviuen escoles amb una concentració elevada d'alumnes desfavorits i d'altres amb una composició social més privilegiada. Quan parlem de segregació el que volem dir és que en un

centre hi ha molts alumnes que s'assemblen molt entre si però molt poc amb els de l'escola del costat, i tot plegat no reflecteix la societat real en la que viuen.

Per il·lustrar tot això amb algunes dades actuals. A Barcelona, dos terços d'alumnes amb necessitats educatives o socials especials van a centres públics, només un terç, a centres concertats.

Segons les nostres dades, les nostres anàlisis, el 100 per cent dels centres concertats a Catalunya cobren la quota base a les famílies, de major o menor import, i sota diferents conceptes. En un 63 per cent dels casos és obligatori el pagament de la quota, independentment de si formalment està qualificada com a voluntària o no. Les nostres dades, hi insisteixo, detecten casos clars de discriminació, on l'impagament de la quota implica exclusió dels alumnes, en el 21 per cent dels centres. La quota base mitjana a la que ens estem referint pot anar des de 860 euros en els centres més elitistes als setanta-cinc en els que no ho són tant, amb una mitjana de 246 euros de quota. I cal tenir en compte que el pressupost que les famílies dediquen a l'educació ha pujat un 19 per cent des de l'inici de la crisi, mentre que l'aportació pública ha caigut un 11 per cent. Més de 200.000 alumnes estudien en centres amb una alta concentració de famílies que estan a l'atur, que reben la renda mínima o que són nouvingudes. *(Remor de veus.)*

Ja m'imagino que potser és un tema que en aquests moments no preocupa excessivament, tothom té les seves urgències i prioritats, però jo els pregaria una mica de silenci. Gràcies.

I perdoni, president, que em posi en les seves funcions...

El president

Continui –continui–, diputat.

Carles Riera Albert

Molt bé. Segons dades de la preinscripció del curs 2016-2017, a les escoles públiques innovadores de Barcelona només hi va haver un 10 per cent d'alumnat estranger, mentre que altres centres propers, ubicats al mateix barri, presentaven més d'un 25 per cent d'escolars d'origen migrant.

Si s'estudia també el nombre de beques escolars, que és una altra manera d'analitzar aquesta realitat, com a indicador de pobresa infantil, les diferències arriben a ser de fins a onze punts entre escoles innovadores i escoles amb un sistema convencional, dintre del mateix sistema públic. Això ens indica que el sistema públic tampoc harmonitza i homogeneïtza, sinó que també forma part d'aquest mercat d'oportunitats desiguals, diverses i diferenciades, dintre del qual les famílies, en funció dels seus recursos econòmics, del seu capital social, del seu nivell educatiu, etcètera, doncs, han d'optar per tal d'intentar adquirir o comprar oportunitats promocionals pels seus fills i filles.

L'observatori i el síndic també denunciïn la creació d'una triple xarxa educativa, és a dir, un model amb escoles concertades, que suposen el 40 per cent del sistema educatiu; una escola pública de prestigi lligada a les escoles innovadores, amb una forta presència de classe mitjana i una gran demanda, i una escola pública vulnerable amb projectes educatius socialment estigmatitzats i de baixa demanda.

La maquinària de la segregació escolar, doncs, està en marxa, potent i servida, i amb totes les conseqüències que això té a escala de segregació social, i tant el Govern com la majoria de grups d'aquesta cambra sembla que no aspiren a eliminar-la o a eradicar-la, i, per tant, no aborden els problemes estructurals, sinó que aspiren com a molt a matisar-la o a regular-la.

Nosaltres, amb aquesta moció, hem proposat mesures que aborden, que ataquen la problemàtica estructural de la segregació escolar. I veurem quina és la seva voluntat, si atacar les causes o seguir amb cures palliatives.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Té la paraula, per defensar les esmenes presentades, en primer lloc, i en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, la diputada senyora Concepción Abellán.

Concepción Abellán Carretero

Muchas gracias, president. Diputades, diputats, la veritat és que estem contents de que per fi la segregació escolar estigui al centre del debat educatiu, però totes sabem que no hi és gràcies al Govern, sinó tot i el Govern de la Generalitat, ja que, davant la seva inacció, el síndic es va veure obligat a fer diversos informes i promoure un pacte nacional, del que ara vostès volen apropiarse, on ens deia que fa una dècada –una dècada, sí, deu anys– que aquest fenomen augmenta a Catalunya; augmenta de tal manera que és un altre rànquing de la vergonya que, amb Madrid, lideren a l'Estat espanyol.

Mirin, més enllà de declaracions d'intencions i fotografies, el Departament d'Educació no ha emprès cap de les mesures rellevants que proposa la comunitat educativa i que es recullen en aquesta moció per lluitar contra la segregació escolar.

I és que saben quina és la solució per la segregació escolar? Més i millor escola pública. No ens cansarem mai de dir que l'escola pública és a la base de la igualtat d'oportunitats i de la cohesió social i la convivència. Una escola segregadora, en canvi, és l'origen d'una societat segregada, desigual i menys preparada. I no acabarem amb l'escola segregadora fins que no acabem amb la triple xarxa educativa, un model amb escoles concertades –el 40 per cent del sistema educatiu a Catalunya–, una escola pública de prestigi, lligada a les innovacions, i una escola pública vulnerable; triple xarxa educativa totalment emparada per la LEC i el seu Servei d'Educació de Catalunya, que posava al mateix sac públiques i concertades, atacava la gestió democràtica dels centres i traslladava el paradigma neoliberal a l'educació.

Actualment, l'escola concertada només acull el 15 per cent de l'alumnat de nivell socioeconòmic més vulnerable, menys de la meitat del que correspondria si la distribució fos equitativa; en canvi, el 84 per cent de l'alumnat que demana beques menjador assisteix a la pública.

I on està el factor segregador? En les barreres econòmiques de la concertada i de part de l'escola pública en forma de quotes, servei menjador, colònies, sortides i extraescolars o aportacions a l'AMPA, que saben que a la resta d'Europa estan prohibides.

El pressupost que les famílies dediquen a l'educació ha crescut un 19 per cent des de l'inici de la crisi, senyors i senyores de Junts per Catalunya i Esquerra Republicana, mentre les aportacions públiques van caure un 11 per cent. És una vergonya. És una vergonya que la comunitat educativa els demani distribució equitativa per alumnes amb necessitats especials, baixada de ràtios, inversió pública, matrícula viva i vostès responguin tancant línies de P3 a la pública i segueixen, *¿cómo no?*, sense planificar l'any escolar des de la perspectiva de lluita contra la segregació.

Deixin d'una vegada de finançar concerts i facin de l'escola el motor de la cohesió social, intervenció sociocomunitària i projectes educatius d'entorn. La base de l'educació catalana ha de ser una única escola pública de qualitat, amb les perspectives antiracista, feminista, inclusiva i diversa com a bases fonamentals de l'educació. No tindrem una societat inclusiva construïda sobre una escola segregadora. Ho repetim, és un problema educatiu de primer ordre i fem com a mínim deu anys tard.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Esther Niubó.

Esther Niubó Cidoncha

Bé, bon dia. Gràcies, president. Conseller, diputades i diputats, en primer lloc, agrair a la CUP la moció, una moció que arriba en un moment en què el Pacte contra la segregació, que va impulsar al seu dia el síndic amb el departament, doncs, comença a caminar, que esperem que ben aviat comenci a prendre mesures valentes, algunes de les quals, doncs, vostès també plantegen.

Una primera reflexió sí que podria ser que aquestes mesures haurien de ser discutides per la comunitat educativa, pels ajuntaments, que també formen part del pacte, però, en qualsevol cas, doncs, benvingudes siguin i benvingut sigui el debat, que mirarem de comentar una per una.

Abans, però, creiem que el debat sobre la segregació va molt més enllà del debat entre escola pública i escola concertada, perquè tenim centres públics segregats, d'un extrem, d'alta complexitat o, de l'altre extrem, amb molt poc interclassisme, i també centres concretats de barri que assumeixen l'alumnat que els correspon en barris difícils, i d'això en trobaríem molts exemples, i també centres de titularitat privada que són elitistes, que, en efecte, no són corresponsables i segurament, doncs, no compleixen amb els objectius de servei públic, i que, per tant, no haurien de rebre ni finançament públic i per tant no tenir el concert.

Però, prèviament a això, que ens sembla, efectivament, que és molt important abordar, hi ha també un tema estructural, com vostè deia; hi ha el tema de l'infrafinançament del conjunt del sistema educatiu, que té uns i unes responsables. I aquest infrafinançament, doncs, afecta en primer lloc les escoles i els instituts públics, afecta el docent, afecta l'atenció que rep l'alumnat, afecta els equipaments, però també afecta l'escola concertada corresponsable, que, sens dubte, no rep el finançament adequat i que els correspondria. I tots sabem qui acaba pagant això: ho paguen les famílies. I, per tant, ens preguntem on queda el dret de la gratuïta de l'educació. Doncs queda en aquests moments lluny.

Per tant, prioritat de l'escola pública, sí, sens dubte, hi estàvem d'acord, i, de fet, s'ha aprovat en aquest Parlament que no volem, que ens oposem a tancar línies de P3 de manera unilateral, encara menys les línies que són de centres públics..., i sí d'aprofitar, doncs, l'hivern demogràfic per reduir les ràtios i treballar molt més la diversitat, però no podem acceptar que, sense un estudi previ zona per zona, aquesta reducció de l'oferta es limiti només a la concertada. Ens sembla que és injust, ens sembla que va en contra de la llibertat, no dic el dret, però sí de la llibertat de les famílies a escollir el projecte educatiu dels seus fills. Per tant, oposició frontal al tancament de línies públiques, sí; reducció de ràtios també, però un atac frontal a la concertada no el podem compartir perquè entenem que no seria just.

I aquest punt va molt vinculat al pla de foment de l'escola pública, també hi estàvem d'acord, però ens semblava també novament injust eliminar els concerts al conjunt de centres de titularitat privada en un període marcat sense haver estudiat les necessitats d'escolarització cas per cas. I, per tant, doncs, no podem votar a favor del punt 2 ni del que se'n deriva, que és el número 3.

Sí que els agraiem, doncs, la transacció, que se'ns ha incorporat una esmena que havíem presentat, on instàvem a no renovar els concerts a aquelles escoles que no assumeixen aquesta corresponsabilització amb els objectius de servei públic, que no admeten alumnat amb necessitats educatives especials o amb alta complexitat, i, evidentment, tampoc els que segreguen per sexes.

I sí que votarem a favor dels punts relatius a la garantia de la universalitat, la gratuïtat dels serveis educatius de menjador, de lleure, de llibres. Ens sembla, segurament, un objectiu de màxims, que caldria treballar a més llarg termini, però en qualsevol cas ens sembla positiu per garantir la igualtat d'oportunitats i l'accés a les oportunitats educatives.

I igual que la necessitat d'aplicar un nou decret d'admissió d'alumnat amb mesures concretes per combatre la segregació. I aquí entenem que també s'han vo-

tat i s'han aprovat moltes d'aquestes propostes, i hi tornarem a votar a favor; per exemple, que es garanteixi aquesta distribució equilibrada d'alumnat amb necessitats educatives especials, d'alta complexitat; que es limiti la matrícula viva als centres d'alta complexitat; que es garanteixi la publicació de les quotes per part de les escoles –i aquí ens sembla que hi ha una informació molt valuosa dels centres–, i evidentment també que s'elimini l'obligatorietat del pagament de les quotes en les escoles concertades, que exigiria també que acceptessin, doncs..., que rebessin un finançament adequat per part del Govern. Per tant, hi votarem a favor.

I també estem a favor, lògicament, d'incrementar els recursos per al proper curs: més hores per a desdoblament, increment de plantilles, cobertura de les substitucions des del primer dia; mesures que redundarien en una millora de la qualitat educativa, a banda també, doncs, de generalitzar la renovació pedagògica, la innovació o la inclusió per garantir equitat.

Sobre el punt 12 hem de dir que ens ha sorprès aquest «seguir treballant», perquè sovint, doncs –ho deia ahir–, molts ajuntaments s'han assabentat que es tanca una línia del seu municipi perquè els hi han dit les AMPAs; no han tingut aquesta trucada directa. Però, en qualsevol cas, ens sembla que és la millor manera per abordar una correcta planificació que es faci amb les diferents administracions que tenen competències educatives.

I, finalment, saben que en l'últim punt havíem presentat una esmena en la línia de revisar, si s'esqueia, el Decret de plantilles; no s'ha acceptat. A nosaltres ens preocupen possibles arbitrarietats que sovint els sindicats o molts mestres ens denuncien o ens expliquen. I, per tant, deia que no s'havia acceptat, però sí que, tenint en compte que el redactat queda bastant obert, doncs votarem aquest punt, esperant que de debò ens puguem asseure en una taula, com va fer els últims anys el director general, i que puguem veure què no funciona però que garantim alhora els projectes educatius potents, i alhora també la participació del professorat en els centres educatius.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. A continuació és el torn de la diputada Sonia Sierra, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Sonia Sierra Infante

Muchas gracias, señor vicepresidente. Y, si me permite una previa, en lo que llevamos de pleno ya van dos alusiones machistas a mi compañera Lorena Roldán. El señor Batet y el señor Pep Riera han intentado desvalorizar sus intervenciones con alusiones personales. Y ya somos muchas, las diputadas de diferentes partidos, que estamos hartas de comentarios machistas en sede parlamentaria. *(Aplaudiments.)* Y al señor Batet y al señor Riera les digo que ya les gustaría a ellos tener la mitad de la talla política de mi compañera Lorena Roldán. *(Aplaudiments.)*

I, ja pel que fa a la moció, sens dubte un dels problemes més greus o el més greu que té l'escola catalana és la segregació. Catalunya és la segona comunitat autònoma espanyola i la tercera..., on la segregació escolar... Perdó, és que estàvem parlant i ara em desconcentrava molt; torno a començar. Catalunya és la segona comunitat autònoma espanyola amb més segregació escolar i la tercera en resultats acadèmics on aquests resultats depenen més de la situació socioeconòmica de les famílies. Costa molt d'entendre per què tots els partits, inclosa la CUP, que avui ens presenten aquesta moció, repeteixen com un mantra que l'escola catalana és un model d'èxit, amb aquestes dades a la mà. És que no es pot sostenir alhora que l'escola catalana és un model d'èxit i que tenim un problema de segregació. O lo uno o lo otro, pero las dos cosas a la vez, no.

En aquesta moció es tracten aspectes com la matriculació i el repartiment dels alumnes, que són importants, sens dubte, però deixen de banda aspectes que afecten

directament l'ascensor social que hauria de ser l'escola, i que a Catalunya aquest ascensor no funciona. El cas més terrible és el dels alumnes d'origen estranger, perquè som la comunitat autònoma espanyola i la regió d'Europa on els alumnes d'origen estranger treuen pitjors resultats.

Evidentment, crec que no hi ha res més segregador que l'èxit o el fracàs escolar d'un alumne depengui del seu origen. De fet, si vostès parlessin amb les diferents comunitats que viuen a Catalunya, com ho fem nosaltres, s'adonarien que precisament aquest és un dels problemes que més amoïna les famílies, perquè veuen els problemes que tindran els seus fills en el futur per culpa d'aquest fracàs escolar.

Evidentment, el fet de ser d'origen estranger no et condemna al fracàs escolar. Només cal veure el que passa a altres indrets. Per exemple, a Sevilla, aquest any, el millor expedient de l'ESO el té un alumne que va venir fa molt poquet de Crimea. És a dir, l'origen estranger no t'ha de condemnar. Però a Catalunya, malauradament, es penalitza tenir un origen estranger.

No veig cap intenció de modificar això, perquè no volen ni parlar. Nosaltres ho vam portar al Pacte contra la segregació i no van voler parlar d'aquest tema. Per això no el vam signar.

I hi ha un altre tema molt greu de segregació, i és que a Catalunya, si tens diners, pots estudiar amb més d'una llengua vehicular, i si no tens diners només pots estudiar amb una llengua vehicular. Mirin, d'això se'n diu «segregació i discriminació per motius econòmics». *(Aplaudiments.)*

I ara, quan surtin aquí, segurament, doncs m'insultaran o diran qualsevol barbaritat de Ciutadans, que és el que fan sempre, però és que la realitat és tossuda: Catalunya és la regió d'Europa amb més fracàs escolar en alumnes d'origen immigrant i a Catalunya, si no tens diners, no pots estudiar amb més d'una llengua vehicular. Aquests són els fets objectius. I els dic una cosa: com jo he dedicat tota la meua vida a ser professora a l'escola pública, a mi m'interessa i em preocupa molt més la igualtat d'oportunitats dels meus alumnes que els vostres insults, amb la qual cosa podeu continuar insultant, no hi ha cap problema, bàsicament perquè em són indiferents: nosaltres continuarem defensant la igualtat i l'equitat de tots els alumnes.

I, pel que fa a la moció, nosaltres donarem suport a la majoria dels punts, perquè sempre ens trobaran per defensar una escola pública de qualitat. Celebrem que la CUP també vulgui llibres de text gratuïts, com porta molt de temps reivindicant Ciutadans, i ja ho hem aconseguit a d'altres comunitats autònomes. Però, com sabem que una moció al final no obliga a gaire re, el que s'ha de fer és, al proper Ple o al següent, quan portem aquí la nostra proposició de llei perquè per llei tots els alumnes de Catalunya puguin tenir llibres de text gratis..., ningú no la bloqui i votin a favor de tenir de veritat una llei que obligui a que l'educació sigui gratuïta de veritat.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. A continuació és el torn del diputat Bernat Solé, del Grup Parlamentari Republicà.

Bernat Solé i Barril

Molt bon dia, vicepresident. Conseller, diputats, diputades, senyor Riera, si en política cal tenir una cosa clara és saber allà on vols arribar; si a més a més el que et proposes és un projecte per a governar, no només cal tenir en compte allà on vols arribar, sinó d'allà on vens i en quin punt estàs en cada moment, i a partir d'aquí, a partir d'aquest estat de situació, et pots plantejar què pots fer a partir d'allò que vols, en altres paraules, posar sobre la taula tot allò que creus necessari per a un país i establir prioritats i tempos a partir de les possibilitats. I és precisament això el que des del grup parlamentari que represento demano al Govern de la Generalitat. I li demanem molt, i li seguirem demanant molt i més. Però el que no farem és demanar allò

que no és abastable. I no ho farem perquè no seria just per a tot un sector que lluita i treballa dia rere dia des de fa molt temps. I el que demana aquest sector és fets i no paraules.

Vostès plantegen una moció en la qual hem pogut arribar a alguns acords, però en essència compartim bona part del camí i evidenciem al mateix temps que molts dels elements que s'hi plantegen ja s'estan fent. I s'estan fent en aquest punt en què estem, tal com deia abans, un punt que ve d'una llarga recessió econòmica, present encara en molts àmbits, però sobretot en un escenari de pròrroga pressupostària que ens permet fer allò que ens permet, però sens dubte no ens permet fer allò que molts dels presents aquí avui voldríem. I aquí és on em remeto a demanar-los aquell sentit de responsabilitat que dia rere dia demanen al Govern. Fer política és proposar, fer política és exigir, però fer política també és prendre part, i és aquí on trobem a faltar la majoria de vostès.

Ens parlen, en un primer bloc d'aquesta moció, d'un pla de foment de l'escola pública que passe pel canvi de titularitat de forma voluntària de l'escola concertada en els propers sis anys i que converteixen en obligatori als deu anys. Mirin, com bé saben, des del grup parlamentari que represento concebem el sistema educatiu de Catalunya sota uns elements bàsics i indispensables per a formar-ne part: mateixos drets, mateixos deures i finançament adequat perquè això sigui possible. I són aquests mateixos drets i aquests mateixos deures els que ens permeten garantir la renovació dels concerts educatius a aquells centres que compleixin amb la proporció de matriculació d'alumnes amb necessitats educatives especials o aquells centres que no segreguin per sexe. I això també passa per la no exigència del cobrament de les quotes obligatòries.

Ho hem dit altres cops i ho tornem a dir: mateixos drets, mateixos deures i finançament adequat. És precisament per aquest motiu que des del departament s'està treballant en un decret de concerts que en garanteixi aquestes tres condicions. I no només això, sinó que a més el Govern ja ha aprovat fa poques setmanes la possibilitat que aquells centres concertats que vulguin passar a la xarxa de centres públics ho puguin fer a través d'un canvi de titularitat.

En un altre bloc d'aquesta moció ens parlen de gratuïtat universal; en altres paraules: menjador gratuït, sortides gratuïtes, llibres gratuïts, material gratuït i una activitat extraescolar gratuïta; i es queden tan amples. I què fem llavors amb l'escola inclusiva? I què fem llavors amb l'increment de personal per a reduir ràtios, facilitar desdoblaments o recuperar l'hora lectiva? Què fem llavors amb el pla d'inversions en centres educatius? Què fem llavors amb els mòduls prefabricats? Recorda abans, quan li deia que governar volia dir prendre partit? Doncs és això, és precisament això, prendre partit: prioritzar.

Finalment, ens parlen d'allò que ja s'està fent. Ja ens va bé que ho recordin, i no només que ho recordin, sinó que ho expliquin, que ho expliquin a tota la comunitat educativa, perquè sovint, per reivindicar allò que volem, ens oblidem de recordar allò que ja s'està fent. A nivell de formació, és evident i ho tenim molt clar i coincidim que, com més formació, més qualitat educativa; com més innovació pedagògica, més qualitat educativa, i com més cohesió social a les aules, més qualitat educativa. És per aquest motiu que cal apostar per una formació adequada a cada context sociocultural, però no només això, sinó que cal que tots els centres educatius disposin de tots els recursos necessaris. I això no passa per llibres gratuïts o no només passa per llibres gratuïts. Estem a un altre escenari, estem a l'escenari en què cada centre, en funció del seu projecte educatiu, ha de determinar quins són els materials que més responen a les seves necessitats, que cada projecte educatiu tingui la llibertat d'adaptar-se al context sociocultural del qual abans parlàvem. I per això calen direccions compromeses i claustres compromesos; més direccions amb lideratges pedagògics i menys direccions amb lideratges gerencials, hi estem d'acord. I, si això ha de suposar revisió del Decret de plantilles, ho farem.

En tot cas... Perquè tenim molt clar, nosaltres tenim molt clar que l'alumne ha de ser el centre de qualsevol decisió en matèria educativa. I per això espero que vostès també coincideixin en això.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. A continuació és el torn del diputat Xavier Quinquilà, pel Grup Parlamentari de Junts pe Catalunya.

Xavier Quinquilà Durich

Gràcies, president. Conseller, diputades, diputats, la lluita contra la segregació escolar és una prioritat educativa, i en aquest sentit cal garantir l'equitat i que l'educació exerceixi el seu paper cohesionador i d'ascensor social. Estem davant d'un problema complex que necessita solucions complexes.

I vull fer referència explícita al Pacte contra la segregació escolar, que s'hi ha fet referència en diverses ocasions, un pacte que fixa com a objectiu bàsic aconseguir aquesta distribució equilibrada de l'alumnat en centres d'una mateixa zona, siguin públics, siguin concertats, centres educatius, en definitiva, que acabin sent un reflex real del seu entorn social i territorial. I tot això amb un objectiu que ha de ser compartit, que és avançar en aquesta necessària i imprescindible corresponsabilització de tot el sistema. Amb unes causes que fixa el mateix document del pacte, unes causes externes, de segregació urbanística, social, i unes causes internes, on fixa el focus en un tema bàsic i cabdal, que és l'infrafinançament que afecta tot el sistema educatiu i que genera unes barreres econòmiques que afecten d'una forma especial l'escola privada concertada, però també una part significativa de la pública.

I en aquest sentit la moció presentada crec que cau en una gran simplificació, tant pel que fa al diagnòstic del problema com pel que fa a l'hora de proposar les solucions. Perquè per vostès la diversitat esdevé un problema. La solució és crear un sistema igual i homogeni on la diversitat, i en aquest cas l'escola concertada, esdevé una anomalia, on l'escola concertada esdevé la causa principal del problema i, per tant, la solució és acabar amb l'escola concertada.

Em preocupa que estiguin tan lluny, no tant de nosaltres, sinó que estiguin tan lluny justament del Pacte contra la segregació escolar i tot el que recull el document. Em preocupa que estiguin tan lluny d'aquestes conclusions que senyalen justament el problema de l'infrafinançament i de les barreres econòmiques que genera com un tema cabdal i fonamental. Em preocupa que la solució sigui justament l'exclusió d'una part del sistema quan el que es proposa des del pacte és justament aquesta necessària corresponsabilització entre l'àmbit públic i privat amb mateixos drets –com ja s'ha dit aquí– i mateixos deures. Això vol dir finançament equitatiu per aconseguir una corresponsabilitat real i efectiva, administrant adequadament aquesta diversitat per garantir l'equitat del sistema; posant en valor tots els actors, també l'escola concertada. I vull posar en valor justament tot el que fa referència a la iniciativa social i al seu paper vertebrador i de locomotora en molts àmbits també –en el camp educatiu han estat clau en moments molt complicats de la nostra història– i que esdevé un valor afegit dins del nostre model educatiu.

I, en aquest sentit, anant a la moció que vostès presenten, dir que nosaltres rebutgem els punts que fan referència justament a suprimir el model de concertada com a tal. El punt 4 l'acceptarem, en el sentit que ens sembla raonable plantejar la supressió de concert justament en casos de segregació per sexe, això sí, establint mecanismes de transició que facilitin als centres justament caminar cap al model mixt; com també acceptar en el cas que no hi hagi una corresponsabilització amb els objectius, justament, del servei públic, tot i que també tenint en compte que aquí hi ha un problema d'infrafinançament que necessàriament cal abordar.

Pel que fa al punt 8, que també afecta directament a la concertada, a la prohibició de les quotes, evidentment, conceptualment, des del marc normatiu és obvi que no hi podem estar a favor, justament perquè el marc normatiu el que senyala és la gratuïtat expressa dels ensenyaments obligatoris. Ara, tal com està redactat, no ho podem compartir. Ens hi abstindrem justament perquè no fa referència explícita al tema central de l'infrafinançament i al copagament que genera per a les famílies.

Pel que fa a tot el tema de la gratuïtat universal o de millores laborals. Aquí hi ha un tema, que s'ha dit abans, que per un tema de responsabilitat, de disponibilitat pressupostària, però fins i tot també de filosofia en alguns termes, no els podem donar suport, tot i que pel que fa referència al punt 11, de la millora de recursos i la reducció de ràtios, ens hi abstindrem; justament, en el cas dels ràtios, perquè entenem que aquí cal avançar cap a un concepte no ràtio alumne-grup sinó ràtio alumne-professor, que és molt més real.

I sí dir que, als punts que tenen a veure amb la gestió de la matrícula, hi donarem suport. I fer esment al punt 14, el punt que fa referència a l'autonomia de centres i el paper de les direccions; en aquest cas, nosaltres ho rebutjarem, perquè entenem que és un pilar fonamental de la Llei d'educació de Catalunya i perquè, a més a més, ha estat i ha de continuar sent un motor de millora de l'ensenyament públic en el seu conjunt.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. És el torn ara, per fixar la seva posició, del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula el diputat senyor Daniel Serrano.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, presidente. La verdad es que el Partido Popular de Cataluña se está convirtiendo en El Álamo ideológico de los principios del centroderecha en este Parlamento, porque, al final, salvo unas pocas mejoras del sistema educativo que propone el grupo de la CUP, el resto es un ataque a la línea de flotación del modelo educativo de convivencia existente en Cataluña, que es de convivencia entre la escuela pública y la privada-concertada. Y salvo algún ligero..., bueno, pues, defensa tibia de dicho modelo, aquí no ha habido ningún grupo político que se haya posicionado claramente en la defensa del modelo mixto que tenemos. Y es un modelo de convivencia de éxito y, además, que es compatible con la libertad de los padres para elegir la educación que quieren para sus hijos. Y entonces no entendemos esa obsesión por cargarse, que atenta directamente, insisto, contra la libertad de los padres a elegir la educación de los hijos.

Y la escuela concertada, además de prestar un servicio público que es la educación, es fuente también de creación de puestos de trabajo y, además, hace compatible, insisto, que puedan convivir en armonía modelos educativos que la oferta pública no tiene. Por lo tanto, dar libertad a los padres para que puedan escoger, insisto, la educación que quieren para sus hijos, que esa es la clave del tema. Nosotros no somos quienes, los políticos, para decidir la educación que tienen que tener los hijos de otras familias, son los padres, y el modelo actual permite esa libertad y ustedes lo que quieren es cargarse precisamente la libertad de los padres de elegir ese modelo de convivencia, insisto, que es compatible.

Por ese motivo nosotros, evidentemente, no vamos a apoyar esta moción, salvo algún punto concreto que es de mejora del sistema. Pero, como entendemos que en realidad es un ataque en la línea de flotación del sistema de convivencia del modelo público y del concertado, no la vamos a apoyar en el resto de puntos.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputat. Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula de nou el diputat Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, president. Bé, vull dir que la totalitat, l'absoluta totalitat de mesures i propostes que apareixen en aquesta moció corresponen als grans consensos, als grans acords que hi han actualment a la comunitat educativa. Posicions expressades a bastament pel MUCE, pels sindicats majoritaris del sector, per la FAPAC. Per tant, escolti, efectivament, nosaltres en aquest tema estem lluny del Govern i lluny d'algunes de les tesis dels grups que li donen suport i estem molt a prop de la comunitat educativa, dels sectors més representatius de la comunitat educativa, i això ens agrada, ens agrada. Ho celebrem i ho reivindicuem. En tot cas, el problema el té el Govern i els grups que li donen suport.

I bé, només dir que nosaltres, en la moció, el que hem plantejat són una sèrie de blocs que ataquen el problema en les bases estructurals. En primer lloc, un procés de transició d'aquest sistema diversificat de centres que està a la base de la segregació cap a un model unificat d'escola, universal, gratuïta i d'igualtat d'oportunitats per a tothom. Després, òbviament, també l'eliminació immediata dels concerts en aquells centres que, a més, de rebre diners públics els empren per multiplicar la segregació.

Després, en un altre bloc, parlem de recursos, de recursos que cal aportar al sistema públic per tal de que sigui un sistema potent i igualador i, a la vegada, tot lo que implica el sistema de gratuïtats perquè no hi hagin diferències de classe en l'accés al sistema educatiu.

Després, parlem del control de la matrícula, és a dir, de les mesures que cal per tal de controlar l'entrada en el sistema i, finalment, assolir el resultat de la igualtat d'oportunitats. I en aquest sentit dir que ens ha sorprès, en un moment donat, la intervenció del portaveu de Junts per Catalunya, que ens ha contraposat diversitat amb igualtat. Escolti'm, nosaltres la diversitat la considerem un valor, però, òbviament, això mai pot estar com a justificació de la desigualtat. Per tant, nosaltres, el que volem és un sistema que generi igualtat i que des d'aquí respecti la diversitat.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. *(Alguns aplaudiments.)* Estem cridant a votació. *(Pausa.)* Sí, senyora Caula, digui'm.

Anna Caula i Paretas

Per demanar votació separada, per un costat 8, separat d'11, separat de 14, i un bloc que podria agrupar 1, 2, 3, 5 i 10.

El president

Abans se m'havien sol·licitat votacions separades del punt 1, 2 i 3 per una altra banda. Entenc que ara el quart, el 8, per un altre costat, 11 i 14 separatament. Sí? Tots aquests. *(Veus de fons.)* Senyor Riera, per què em demana la paraula? Digui. Em demana la paraula, perdó, per?

Josep Riera i Font

Per al·lusions.

El president

Per al·lusions, trenta segons.

Josep Riera i Font

Senyora Sierra, faci el favor de no banalitzar el masclisme. Jo no he fet cap comentari masclista, i posant-ho, el que jo he dit, al nivell de comentari masclista a qui perjudica de veritat és a les dones que veritablement pateixen masclisme.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. *(Veus de fons.)* Senyora Caula, digui'm.

Anna Caula i Paretas

Si ens podria repetir...

El president

Sí... *(Veus de fons.)* Sí; senyora Sierra, per què em demana la paraula?

Sonia Sierra Infante

Per al·lusions directes. Sí?

El president

Trenta segons.

Sonia Sierra Infante

De veritat, si no veu el masclisme en el seu comentari té un problema molt greu i no anirem gaire lluny si anem fent el Parlament de les dones, però consentint comentaris masclistes a les diputades d'aquest Parlament.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Pels seus gestos, senyor Rodríguez, interpreto que és votació separada de tota la moció? Sí? D'acord. Doncs... *(Veus de fons.)* Sí; senyor Riera, per què em demana la paraula?

Carles Riera Albert

Només per una qüestió d'ordre.

El president

Digui.

Carles Riera Albert

Només dir que lamento no haver fet referència a les esmenes per part de la resta de grups parlamentaris, que –per descomptat– agraiem totes aquelles que hem pogut incorporar i transaccionar. Ha estat simplement i estrictament per una manca de temps a l'hora de fer la intervenció.

Gràcies.

El president

Molt bé. Gràcies. *(Veus de fons.)* Sí; senyora Roldán, per què em demana la paraula?

Lorena Roldán Suárez

Sí; per votació separada també del subpunt..., el 4.1.

El president

No, no. M'han demanat votació separada de tots els punts.

Lorena Roldán Suárez

Sí? Amb subpunts i tot?

El president

Per tant, votarem separatament tots els punts i subpunts, entenc, eh?

Molt bé, doncs passem a votar el punt número 1 de la moció. Sí? *(Pausa.)*

Comença la votació.

El punt número 1 ha estat rebutjat per 47 vots a favor, 69 en contra i 16 abstencions.

Passem ara a votar el punt número 2.

Comença la votació.

El punt número 2 ha estat rebutjat per 13 vots a favor, 120 en contra i cap abstenció.
Passem ara a votar el punt número 3.

Comença la votació.

El punt número 3 ha estat rebutjat per 12 vots a favor, 121 en contra i cap abstenció.

Passem ara al número 4. Sí; farem 4.1, perquè entenc que aquí l'encapçalament no cal votar-lo per separat. 4.1.

Comença la votació.

(Remor de veus.) Un moment, un moment... Ara. Comença la votació.

El punt 4.1 ha estat aprovat per 90 vots a favor, 5 en contra i 36 abstencions.

I passem ara a votar el punt 4.2.

Comença la votació.

El punt 4.2 ha estat aprovat per 127 vots a favor, 1 en contra i 4 abstencions.

Passem ara a votar el punt número 5.

Comença la votació.

El punt número 5 ha estat aprovat per 69 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt número 6.

Comença la votació.

El punt número 6 ha estat aprovat per unanimitat; 133 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

I passem ara a votar el punt número 7.

Comença la votació.

El punt setè ha estat aprovat per 128 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions.

I passem ara a votar el punt número 8.

Comença la votació.

El punt número 8 ha estat aprovat per 93 vots a favor, 3 en contra i 37 abstencions.

I passem ara a votar el punt número 9.

Comença la votació.

El punt número 9 ha estat aprovat per 129 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Votem ara el punt número 10.

Comença la votació.

El punt número 10 ha estat aprovat per 70 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt número 11.

Comença la votació.

El punt número 11 ha estat aprovat per 69 vots a favor, cap en contra i 64 abstencions.

I passem ara a votar el punt número 12.

Comença la votació.

El punt dotzè ha estat aprovat per 133 vots a favor, cap en contra i cap abstenció, és a dir, per unanimitat.

I votem ara el punt tretzè.

Comença la votació.

El punt tretzè ha estat aprovat per 129 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Passem ara a votar el punt catorzè i darrer d'aquesta moció.

Comença la votació.

El punt catorzè ha estat aprovat per 64 vots a favor, 39 en contra i 30 abstencions.

Crec que no hi ha cap altre punt... *(Ramon Espadaler i Parcerisas demana per parlar.)* Sí, senyor Espadaler?

Ramon Espadaler i Parcerisas

(L'orador comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat registrats els primers mots.) ...explicació de vot, d'acord amb l'article 103.3 del Reglament. Amb brevetat.

El president

Endavant.

Ramon Espadaler i Parcerisas

Sí; moltes gràcies. Deuen haver vist que hem fet, com a Units per Avançar, alguns vots diferenciats del meu grup parlamentari. Voldria posar en valor primer allò que ens uneix, no només amb el meu grup, sinó amb molts altres grups, que és la lluita contra la segregació; lluita contra la segregació que no discrimina l'escola pública i la concertada, com va quedar palès en un acte en aquesta mateixa cambra, quan l'escola concertada el va subscriure. La pilota, en qualsevol cas, és a la teulada en aquest cas del Govern, que és qui ha de posar els recursos que no arriben ni a la pública –i hem votat a favor de tot allò que són més recursos per a la pública– ni tampoc a la concertada.

El que no hem votat a favor –i aquesta és l'explicació de vot que tenia interès en fer a la cambra– és tot allò que es fa en contra, en detriment, per tal de minimitzar l'escola concertada, que està compromesa amb tot el que és la lluita contra la segregació, per tant, tots aquells punts que anaven en detriment de l'escola concertada, perquè nosaltres no la concebem com dos àmbits en confrontació, sinó en cooperació, com estableix la mateixa Llei d'educació, que ben aviat celebrarem, doncs, un seu aniversari, que considerem que és altament positiva, perquè no fa entrar en conflicte ni en contradicció els dos models, sinó que conviuen els dos al servei d'uns objectius que compartim, entre els quals els de la no segregació i els d'una formació de qualitat al nostre país.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat.

Ara els proposo, d'acord amb l'article 83.3 del Reglament, un canvi de l'ordre del dia i passar a fer ara la interpellació al Govern sobre les forces i cossos de seguretat, que figura com a punt dissetè de l'ordre del dia, i posteriorment fer, tal com estava previst, el debat i votació de la Proposició de Llei de modificació de la Llei 13/2006, de prestacions socials de caràcter econòmic. Per tant, faríem ara la interpellació, si no hi ha inconvenient per part de la cambra, i passariem després a fer..., a continuar tal com estava previst.

Hi ha algun inconvenient? Es pot aprovar aquest canvi per assentiment? *(Pausa.)*
Sí? Molt bé.

Si els sembla, deixem cinc minuts per poder adaptar-nos a aquesta nova..., a la modificació de l'ordre del dia, i la reprenem amb la interpellació al Govern, com hem previst.

La sessió se suspèn a la una del migdia i quatre minuts i es reprèn a la una i nou minuts.

El president

Bé, reprenem la sessió després d'aquesta pausa.

Interpellació al Govern sobre les forces i els cossos de seguretat

300-00147/12

I, tal com hem acordat fa un moment, passem al dissetè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre les forces i cossos de seguretat, interpellació exposada, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, pel diputat senyor Matías Alonso. Quan vulgui.

Matías Alonso Ruiz

Moltes gràcies, president. Senyores i senyors diputats, conseller, tornem a parlar avui de forces i cossos de seguretat, i ho fem perquè malauradament cal tornar a parlar sobre la situació de les forces i els cossos de seguretat de Catalunya. Cal fer-ho per tal de deixar clar quin és el paper de les policies en el si dels estats democràtics de dret, com és el cas que ens ocupa, i cal deixar-ho molt clar perquè, dissortadament, des del Govern de la Generalitat s'envien constantment missatges contradictoris amb el que és la realitat política, jurídica i democràtica.

Conseller, encara que des del seu Govern arribin als ciutadans de Catalunya i als de la resta d'Espanya senyals que no comparteixen la plena vigència de l'estat social i democràtic de dret consagrat en el marc constitucional legítim –l'hi torno a recordar, la Constitució i l'Estatut d'autonomia–, les institucions de la Generalitat són part consubstancial de l'estructura d'un dels estats democràtics més sòlids i consolidats d'Europa i del món.

Nosaltres, tots nosaltres, i vostè també, en la seva condició de diputat d'aquest Parlament, som estat. Aquest Parlament, el Parlament de Catalunya, una de les principals institucions de la Generalitat, és estat; Estat espanyol, és clar. Vostè, conseller, com a membre del consell executiu del Govern de la Generalitat, és estat, ho reconegui o no ho reconegui. Això, des del punt de vista jurídic, polític i democràtic, és així. El Govern de la Generalitat de Catalunya és una institució de l'Estat, i el president de la Generalitat, encara que la seva vocació sigui una altra, és el màxim representant ordinari de l'Estat a Catalunya; clar i català.

Ho he dit moltes vegades i ho torno a repetir: la legitimitat de les institucions de la Generalitat i dels seus membres dimana del marc democràtic legítim i plenament vigent. Un marc democràtic vigent que ens obliga a tots els servidors públics, començant per tots els que tenim obligacions polítiques, i molt especialment pels qui tenen responsabilitats governatives. Un govern democràtic ha de respectar el marc legal, si vol ser democràtic, sense matisos. Els matisos només juguen en l'àmbit de la retòrica política, però mai en l'acció de govern. No es pot governar en contra de les lleis democràtiques, en contra de l'ordenament democràtic, en contra de la Constitució i de l'Estatut d'autonomia.

Governar en contra del marc democràtic és il·legítim i antidemocràtic, i el marc democràtic ens obliga a tots els servidors públics, també a les forces i cossos de seguretat, també a la policia de Catalunya, als Mossos d'Esquadra i a les policies locals; els seus membres ho saben prou. I l'obligació de qui té la responsabilitat governativa, la seva obligació, conseller, i la del seu equip al Departament d'Interior, és facilitar que l'activitat professional dels membres del Cos de Mossos d'Esquadra es desenvolupi sempre sota l'empareda del marc legal. Una activitat professional que és un servei essencial, ja que la seguretat pública és la garantia del lliure exercici dels drets fonamentals i de les llibertats públiques que reconeix i consagra el nostre estat social i democràtic de dret. Aquesta activitat professional s'ha de desenvolupar a l'empareda del marc legal democràtic, amb total lleialtat institucional, col·laborant de forma coordinada amb la resta de forces i cossos de seguretat i, sempre que sigui requerit, amb els fiscals, els jutges i els tribunals.

Vostè sap, i m'ho ha sentit a dir més d'una vegada, que la seguretat pública és una competència exclusiva de l'Estat, és a dir, del Govern d'Espanya; una competència que la Generalitat, en disposar d'una policia autonòmica, comparteix per delegació, i forma part de l'estructura de l'Estat.

L'objecte d'aquesta interpellació són les forces i cossos de seguretat. Tractant-se d'una interpellació al Govern de la Generalitat, el principal objecte és el Cos de Mossos d'Esquadra. La situació actual del Cos de Mossos d'Esquadra ens preocupa i ens hauria d'ocupar a tots. No és només la manca crònica d'efectius, que també. Afortunadament, s'han començat a convocar noves promocions i s'ha començat el procés, que encara serà llarg, d'arribar a disposar del nombre d'efectius necessaris.

És també l'actual desplegament i la distribució dels efectius disponibles dins d'aquest desplegament. Li hem demanat, conseller, que faci un estudi acurat de l'actual desplegament que garanteixi la millor distribució possible dels efectius disponibles.

I també és l'estat moral del cos. Els sindicats policials, vostè ho sap, conseller, estan molt decebuts amb el tracte que reben des del seu departament. Les reivindicacions sindicals venen de molt lluny i són desateses sistemàticament, la qual cosa ha provocat diversos incidents, alguns dels quals a la seu del mateix Departament d'Interior, que tenen un efecte molt negatiu en la imatge del cos i del mateix Govern. A nosaltres, al Grup Parlamentari de Ciutadans, ens preocupa la imatge del Cos de Mossos d'Esquadra i sobretot les condicions en què desenvolupen la seva tasca essencial.

Li podria fer una llista de demandes sindicals que venen de molt lluny i que estan desateses, però, miri, em vull centrar en una qüestió de plena actualitat que des del meu punt de vista afecta la moral del Cos de Mossos d'Esquadra. Fa mesos que nosaltres i alguns membres del cos estem denunciant l'ús polític que es fa d'organismes interns, com ara la Divisió d'Afers Interns. La DAI està actuant de forma selectiva i no podem dir que són *fake news*, tant de bo que fos així. La DAI és permissiva amb conductes impròpies d'agents policials que fan proselitisme separatista i ataquen amb aparent impunitat el marc democràtic vigent i persegueix agents que mostren públicament el seu compromís amb la defensa de l'ordenament democràtic, quan mostren públicament el seu compromís amb la llei i l'ordre constitucional i estatutari, la qual cosa és l'obligació primera de qualsevol agent policial. El món al revés.

Però quan pensàvem que ho havíem vist tot, arriba el mes de juny. Nosaltres, conseller, som el principal grup de l'oposició. Nosaltres, conseller, hem estat molt crítics amb moltes de les decisions de l'actual Govern de la Generalitat i dels anteriors, que tenien el mateix biaix. El 3 de juny, fa una setmana i mitja, vostè ha nomenat un nou comissari en cap del Cos de Mossos d'Esquadra –nou nou, nou de trinca–, molt poc després d'acabar el curs de comissari. L'exintendent Sallent es converteix de cop i volta en el nou comissari en cap. Vagi per endavant que no tinc, ni jo ni el meu grup parlamentari, res personal en contra del comissari Albert Sallent. No tenim a hores d'ara cap dubte de les seves capacitats professionals. Sincerament, espero no tenir mai cap motiu per dubtar de la seva professionalitat. Però li he de dir que el seu nomenament ens ha sorprès, com a mínim tant com a molts dels alts comandaments, dels comissaris del cos.

Però, miri, conseller, el comissari Sallent és el tercer comissari en cap del cos en un any. Vostès van substituir el comissari Ferran López pel comissari Miquel Esquius. En Ferran López tenia als seus ulls l'estigma d'haver-se mantingut fidel a l'ordenament democràtic, l'aplicació de la legalitat democràtica, la mesura política d'aplicar l'article 155, que estava del tot justificada, perquè els membres del Govern de la Generalitat, amb la conxorxa d'alguns destacats membres d'aquest Parlament, van vulnerar els drets de milions de catalans i dels grups parlamentaris de l'oposició els dies de la vergonya del setembre i l'octubre del 2017. Ho dic jo, ho diu el meu grup parlamentari, ho estem dient des de Ciutadans des d'aquells infausts dies i ho acaba de dir el Tribunal Europeu de Drets Humans amb una claredat meridiana. Van embolicar molta gent aquells dies negres. Encara tenen embolicada molta gent i sens dubte ens volen embolicar a tots. Però no van poder embolicar el comissari López. I sembla que tampoc han pogut embolicar el comissari Esquius. Ens consta, per testimonis directes de membres del cos i per notícies publicades en premsa, que la tasca del comissari Esquius no ha estat gens fàcil i que la seva substitució obeeix a raons polítiques, no pas operatives. El comissari Esquius ha estat sempre molt pressionat però no s'ha deixat embolicar i per això l'han cessat. Si no és així, per què l'han cessat?

Conseller, ens preocupa i molt que segueixi cometent el mateix error que va cometre el seu predecessor. No poden aspirar a polititzar la Policia de la Generalitat.

(Aplaudiments.)

El president

Per respondre a la interpe·llació té la paraula el conseller d'Interior, el senyor Miquel Buch.

El conseller d'Interior (Miquel Buch i Moya)

Gràcies, president. Diputat i diputades, això és com aquella sèrie que no té un relat físic, no?, que es va seqüenciant, sinó que cada episodi és una història diferent. I vostès, doncs..., hi ha un relat que és el que pot passar en una sèrie, que és el que passa normalment, i llavors hi ha seqüències que passen, episodis que són diferents l'un de l'altre. Vostès..., aquí ja m'ho ha fet més d'una vegada, que és: «Venim a parlar de seguretat», però vostè de seguretat ben poc n'ha parlat. Ara, això sí, ha embolicat, ha dit mitges veritat, ha donat mig a entendre coses per, doncs, fer el paquet ben gran i donar a entendre que la policia, que segons vostès la respecten tant..., deixar clar que és una policia política, d'acord?

Comptin que cada vegada que fan això van traient enters a un gran cos, carregat de professionals, d'homes i dones, de catalans i catalanes que vetllen per la nostra seguretat. I vostè cada cop que surt aquí a parlar i a dir i a explicar que la policia està polititzada no em fa mal a mi, a mi no me'n fa, de mal, fa mal als que puguen cada dia a un cotxe o cada dia puguen a una moto o cada dia vetllen per la seguretat de tots nosaltres. Els fa mal a ells i a elles.

Per tant, replantegin-se aquesta sèrie, canviïn l'actitud. Jo els demano: canviïn l'actitud i vetllen... Jo, vaja, sempre he estat amb els braços oberts i les mans esteses per intentar evolucionar uns problemes que des del primer dia que vaig venir aquí al Parlament vaig diagnosticar, vaig explicar i vaig dir cap on aniríem per solucionar-los. I des del primer dia els vaig dir a tots: escoltin, braços oberts, solucionem-ho plegats. Se'n recorden quan els vaig dir a la Comissió: «Etic molt content d'escoltar el que estan dient perquè estic convençut que vostès m'ajudaran a aprovar el pressupost de l'any que ve, perquè el que necessito són recursos»? No va passar. Bé, no va passar. Hi ha un munt de camins per ajudar-nos a fer millor la nostra feina. I ahir l'hi deia al diputat Castillo. Dic: «Escolti'm, si jo vull una oposició que sigui activa i que sigui dura, que treballi, que ens exigeixi, perquè farem millor la nostra feina.» Però, home, d'això, a trobar-me el que vostè fa, que és venir aquí a dir: «Els Mossos estan polititzats», «vostès ho fan molt malament», etcètera. Solucions, ni una. Això sí: «Recordin que vostès formen part de l'Estat espanyol», això sí que..., s'ha tirat gairebé el 40 per cent de la intervenció dient que formàvem part de l'Estat espanyol, fet que ja sabem.

Miri, jo li poso un exemple. Vostès s'han posat molt amb l'Àrea de Seguretat Institucional que hem creat. S'hi han posat molt, l'han discutida molt, l'han anomenat de totes maneres, perquè això sí que ho tenen vostès, saben trobar paraules *fake* per desprestigiar les coses. Molt bé. (*El conseller mostra uns fulls a la cambra.*) Jo no porto anuncis de diaris com fan vostès, eh? Jo els porto realitats veraces, un reial decret i un decret de la Generalitat de Catalunya, el qual està copiat, està calcat. S'ha de llegir el que està en groc, eh?, perquè, a més, si vol després l'hi dono perquè els pugui comparar, i si vol juguem al joc no de les set diferències, no, de les zero diferències. Un reial decret que serveix a l'Estat que vostè tant admira i tant ens recorda, o tant ho ha fet al llarg de la seva intervenció, un reial decret calcat el fem nosaltres a la Generalitat de Catalunya i vostès el desprestigiïen. Llavors és quan jo em plantejo: vostès, que proclamen *la unidad de los catalanes y los españoles*, per què pretenen que hi hagi catalans que siguin de segona. Per què ho fan, això? Per què el que serveix a Madrid no serveix a Catalunya? Pregunto, per què.

Un altre exemple. Vostè ha parlat... Jo torno a portar de dades veraces, no titulars de diaris, eh?, dades veraces, o sigui, la realitat. (*El conseller mostra un gràfic a la cambra.*) El pressupost que hem tingut a Mossos d'Esquadra, el decrement fruit de la crisi i l'increment que estem aportant nosaltres ara. Bé, són exemples de feina feta.

Em parla de la manca d'efectius. Facin-me el retret –facin-me el retret–, diguin-me: «En lloc de 750 n'hauríeu hagut de fer 850, 751, 1.000, 2.000...». Facin-me aquest retret, però no em repeteixin més que hi ha una manca d'efectius, que ja ho sabem des del primer dia. I que, coi, que aquest Govern s'hi ha compromès, i en sis mesos ha tirat endavant una promoció de 750, que feia sis anys que no se'n feien. Retreguin-me que en falten mil, que en lloc de 750 haurien hagut de ser vuit-cents, però no me retreguin més que falten mossos perquè saben que amb el temps que hem tingut nosaltres hi hem posat tot el que hem pogut per recuperar-ho.

Avui ens trobem en una situació que és: tres-cents anys de Mossos d'Esquadra –tres-cents anys–, molt més antic que qualsevol altre cos i força de seguretat de l'Estat espanyol –molt més antic, tres-cents anys. Ens trobem davant de vint-i-cinc anys d'una llei, la Llei dels Mossos d'Esquadra. Ens trobem, després de deu, dotze anys, set anys, vuit anys, els que vulgui comptar vostè, d'una situació desfavorable econòmicament parlant i, per tant, doncs, com estem intentant recuperar-nos d'aquesta situació. I ens trobem que el Cos de Mossos d'Esquadra és la segona institució més ben valorada d'aquest país. Davant d'aquesta realitat jo els proposo... –i ho he explicat per activa i per passiva–, els proposo, primera –i és el que estem treballant al departament–, recuperar el nombre d'agents al més aviat possible; 750 agents aquest any que ve –l'any que ve, perquè comencen aquest any–, 750 el 19, 750 el 20. Hem tirat endavant una promoció de vuit comissaris, de divuit intendants, de quaranta-quatre inspectors. Feia dos anys que no se'n feien, de promocions en feia sis.

Estem treballant amb el departament de Seguretat Social de l'Estat a veure si autoritzen o no autoritzen, i com ho autoritzaran, la jubilació anticipada als cinquanta-nou anys. Estem treballant en la segona activitat. Per tant, tema treballadors, l'estem..., o sigui, estem intentant recuperar tan ràpid com podem el nombre d'agents i, a més a més, estem preocupats per aviam com ens funciona aquesta jubilació i per si de cop i volta perdem efectius.

Estem millorant les inversions, estem recuperant els diners que s'han deixat d'invertir. Ho estem fent, no tan ràpid com voldríem, ja l'hi dic jo, tant de bo tingués el doble de pressupost per fer tot de comissaries noves, però no és la realitat. Per tant, tot el que tenim ho estem posant per recuperar eines i inversió.

Estem millorant les condicions laborals. Tenim quinze punts sobre la taula –ja ho vaig venir aquí a explicar i crec que també ho he explicat a la comissió–, quinze punts que ens van posar els sindicats sobre la taula, els quals els estem negociant. Ara hi ha un sindicat que ha denunciat unes eleccions sindicals, un sindicat ho ha denunciat i un jutge ha aturat les eleccions sindicals, i, per tant, nosaltres no podem negociar perquè no coneixem quins són els representants legítims. Per tant, no podem avançar. Tan bon punt el jutge digui «aquests són els representants legítims fruit d'aquestes eleccions sindicals», a partir d'aleshores nosaltres ja tornarem a posar en marxa..., igual com hem fet amb Bombers, que li puc reconèixer que molt poca gent donava un duro per nosaltres a l'hora de negociar i acordar i aprovar un conveni. Ho hem aconseguit. Per tant, amb els Mossos també ho farem.

Tirarem endavant una nova llei de policia vint-i-cinc anys després. Jo vaig anunciar que ho faríem. Vaig dir: «Quan acabi el cicle electoral ens reunirem» –avui crec que ho recordava el diputat Roquer. Dilluns passat, acabat el cicle electoral, ens vam reunir tots els grups parlamentaris i els vaig dir: «Anem per aquí, hi estan treballant més, diguem-ne, els professionals, quan això estigui més elaborat ja passarem al camp polític.»

I sí, vam nomenar vuit comissaris i a un d'ells li hem demanat que sigui el comissari en cap. L'hi hem demanat a ell. Vol dir que els que estaven abans ho feien malament? No, en cap cas, no ho feien malament. Vol dir que els d'ara ho faran millor? Bé, no en tenim ara mateix la seguretat, no en tenim la garantia. Del que sí que tenim la garantia és que els comissaris que teníem ara mateix, abans d'aprovar aquests vuit, eren comissaris de la primera, segona i tercera promocions. Per tant,

són els que van tirar endavant el desplegament, són els que ens han portat al cos que tenim ara, aquest cos que n'estem tan orgullosos, aquest cos que és la segona institució més ben valorada de Catalunya. I és cert que hem de preparar la policia del futur. Vol dir que ells no ho poden fer? No, però ha d'anar combinat també amb un nou impuls, amb una nova generació de mossos, de persones que han treballat i que tenen molta experiència, com per exemple el comissari Sallent, amb vint-i-dos anys d'experiència dins del cos i amb moltes responsabilitats.

Aquest nou impuls ens ha de portar a adequar el cos al futur; a vetllar per les noves activitats delictives que hi ha, com per exemple la ciberdelinqüència; a diagnosticar i dibuixar quin és el futur de Mossos, a nivell de comissaries, a nivell d'eines, a nivell d'agents, quins són els perfils que necessitarem més endavant; per exemple, li deia la ciberdelinqüència, però, per exemple, un fet delictiu que ens preocupa molt, que és la violència masclista.

Per tant, hi ha una sèrie d'objectius en què poden anar combinats els mossos que hi eren abans amb els mossos que són nous per dibuixar quin és el futur de la policia. No hi ha cap element polític que no sigui el que li estic explicant ara..., el que m'ha portat a fer un canvi de comissari en cap.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, conseller. Per fer la rèplica, és el torn de nou del diputat. Quan vulgui.

Matías Alonso Ruiz

Moltes gràcies, president. Conseller, li he fet algun retret, però ha posat a la meua boca alguns retrets que no li he fet. En tot cas, coincideixo amb vostè i amb la majoria dels membres del Cos de Mossos d'Esquadra, incloent-hi el nou comissari en cap, en la necessitat de deixar la policia catalana al marge del debat partidista.

Des del Grup Parlamentari de Ciutadans estem d'acord, totalment d'acord, amb aquesta necessitat. I això també és avui objecte d'aquesta interpellació. Cal deixar els Mossos d'Esquadra i les policies locals al marge del debat partidista, perquè presten un servei essencial. És allò de no jugar amb el que és veritablement important. I la seguretat pública, com a garantia del lliure exercici dels drets fonamentals i de les llibertats públiques, és molt molt important, importantíssima.

Com també ho és el fet que els agents policials tenen sempre davant seu el mirall de la legalitat: tot el que fan ho han de fer d'acord amb les lleis i els reglaments que els són d'aplicació, fins i tot quan s'hi poden estar jugant la pròpia vida. Per tant, la primera obligació dels qui tenen la responsabilitat política de desenvolupar la tasca governativa de la seguretat –en el cas dels Mossos d'Esquadra, la cúpula del Departament d'Interior– és proporcionar en tot moment als agents policials la garantia jurídica, la seguretat jurídica que necessiten en la seva tasca policial. Això, principalment això, és el que ha de restar sempre al marge del debat partidista, i això, precisament això, és el que no han tingut molts agents del Cos de Mossos d'Esquadra en aquests darrers temps.

Vostè, conseller, ha justificat –ho ha fet en premsa, en declaracions– el relleu del comissari en cap en que cal recuperar quan abans millor la normalitat perduda. Miri, conseller, els Mossos d'Esquadra tenen una preparació suficient per saber què cal fer per mantenir la seva tasca policial dins de la normalitat. I ha estat precisament la ingerència política practicada des del Departament d'Interior la que ha fet que el Cos de Mossos d'Esquadra entrés en una fase d'anormalitat. Una policia democràtica té molt clar que ha d'obeir el mandat de les lleis i que quan és requerida ha d'estar a les ordres i al servei dels fiscals, dels jutges i dels tribunals, sense cap mena d'ingerència política. L'hi he dit més d'una vegada, conseller: el programa polític de Junts per Catalunya, d'Esquerra Republicana o de qualsevol força política,

per molt legítim i democràtic que pugui ser, no pot interferir mai en la tasca governativa que vostè i la cúpula del seu departament tenen legalment encomanada.

Les ordres que reben els membres del Cos de Mossos d'Esquadra per desenvolupar les seves funcions han d'estar al marge de l'interès polític del Govern. I això, conseller, vostè ho sap prou, no ha estat així sempre, especialment les setmanes prèvies als dies de la vergonya, els dies de setembre i octubre de 2017, en què el Govern autonòmic català, encapçalat per qui aleshores era el màxim representant ordinari de l'Estat a Catalunya, va intentar donar un cop a la democràcia vulnerant els drets fonamentals de milions de catalans i dels grups parlamentaris de l'oposició. Vostès, membres destacats del seu partit, van posar en greu risc, al marge de la legalitat i sense garantia jurídica, bona part dels agents del Cos de Mossos d'Esquadra. Ara s'escandalitzen i diuen que s'ha passat una època en què no hi havia normalitat. És clar que no n'hi havia, perquè no és gens normal que un govern, en ple exercici del poder, dins de les seves competències, amb el suport d'una part del Parlament, vulgui trencar el marc democràtic sense cap mena de legitimitat ni política ni jurídica ni democràtica.

Vostès, el seu partit i la resta de forces polítiques que van participar activament en el cop a la democràcia van posar en perill l'autonomia i van atemptar greument contra el prestigi del Cos de Mossos d'Esquadra, i ara sembla que s'han carregat el comissari Esquius per no fer seguidisme, perquè la cúpula de comandament del cos no els ha volgut fer seguidisme i ha volgut deixar clar que, per damunt del caprici partidista d'un govern deslleial, hi ha el mandat democràtic de la llei. I aquesta, la llei democràtica, és la llum que ha de guiar l'acció policial en tot moment.

Ens preocupa la situació del cos, el relleu a la prefectura i com s'ha produït, la creació d'una guàrdia pretoriana sota una jerarquia política, l'ús de la DAI de forma selectiva amb interès polític, ens preocupa, i molt. Deixin de polititzar la policia de Catalunya. No juguïn amb la seguretat pública.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. És el torn ara, per fer la rèplica, també, del conseller d'Interior, el senyor Miquel Buch. Quan vulgui.

El conseller d'Interior

Gràcies, president. A veure, diputat, digui'm una sola ordre –una sola ordre– del Govern de la Generalitat que obligués els Mossos a incomplir la llei. Digui-me'n una –una, una. Digui-me'n una. Digui'm un sol incompliment dels Mossos d'Esquadra al mandat jurídic. Digui-me'n un –un–, només un. Perquè no s'hi val venir aquí i dir: «Vostès van manar als Mossos que incomplissin la llei.» Digui-me'n una, una sola ordre. Perquè o bé està mal assessorat o bé menteix vilment. I estem parlant de seguretat, i estem parlant del Cos de Mossos d'Esquadra. I, miri, potser a vostè li pot semblar molt lícit venir aquí i explicar fallàcies del Cos de la Policia i dels Mossos d'Esquadra, però jo li dic que és immoral fer-ho, immoral del tot.

Per tant, de veritat, torni al camí del senderi, deixi d'explicar que el Govern de la Generalitat dona ordres que són il·legals als Mossos. Deixi d'explicar-ho. Que és mentida! I si té alguna font que li explica això, sàpiga que ara mateix se n'està rient, de vostè, a la seva cara, perquè l'ha enganyat vilment. I, si no, ens ho demostra.

Però és igual com les acusacions que fa a la DAI. Vostè diu que la policia que vetlla pel bon funcionament del mateix cos, que és la DAI, la Divisió d'Afers Interns, n'afavoreix uns i castiga els altres. Això és denunciable –això és denunciable. Per tant, menys xerrar aquí i més denunciar-ho, si vostè té això. D'acord? Perquè si vostè té la garantia que un policia no fa bé la seva feina, què farà? Ho denunciarà, igual com si és un metge, igual com si és un administratiu, igual com si és un mestre. Eh que sí que ho denunciarà –eh que sí?– en els tribunals corresponents? Doncs

faci el mateix. Perquè mentre vingui aquí a explicar-ho i no ho denunciï, passen dues coses: una, vostè no està fent bé la seva feina, per tant hauria de plegar, i, dues, ens dona a nosaltres a entendre, i al país sencer, que prefereix mentir que no pas denunciar i arreglar un problema, mentre continuï amb aquesta actitud.

Ha parlat del comissari Esquiús més d'una vegada. Ha dit que «ens consta...», «ens consta» que el comissari Esquiús ha dit que no volia fer seguidisme de nosaltres. Prou de mentir, si us plau. Prou de mentir. No és cert. Del comissari Esquiús només tinc bones paraules per ell. Ho he dit públicament i ho he dit privadament. Només tinc bones paraules per ell i per la feina que ha fet.

I vostè diu: «Fan el canvi de comissari perquè volen tornar a la normalitat.» No! Escolti el que explico. No ho he dit, jo, això. Jo vaig explicar que, amb la renúncia del comissari López –renúncia, que no cessament, renúncia del comissari López–, amb la renúncia del comissari López, vam escollir el comissari Esquiús, i el comissari Esquiús ha tornat a la normalitat el cos, que veníem del moment del 155, que és la imposició, el cop d'estat del Govern de l'Estat espanyol, del qual vostès en van formar part, eh?, d'imposar-se dins un cos policial, com és el dels Mossos d'Esquadra, i ens calia tornar a la normalitat. I el comissari Esquiús, comissari en cap aleshores Esquiús, va tornar el cos a la normalitat, amb el món judicial, amb les entitats, amb tot el que un cos policial té relació habitualment.

I que el nou comissari és el que dibuixa el nou impuls, que és el que he explicat jo ara aquí; el mateix que vaig explicar en un roda de premsa o en una atenció als mitjans ho he explicat aquí: el nou impuls, cap a on va el cos. I ho torno a dir: vol dir que els que hi eren abans ho farien malament? No. Vol dir que els nous ho faran millor? Bé, no ho sabem. El que està clar és que els que hi eren abans amb els nous segur que faran un millor equip i podran dibuixar quina és la policia del futur, perquè els que hi són ara són els que van fer tota la projecció i tot el model de desplegament de Mossos d'Esquadra fa més de vint-i-cinc anys. Per tant, ens calen relleus, a la policia i a tot arreu.

Ha tornat a parlar de la guàrdia pretoriana. De veritat... Si vol l'hi dono, eh?; no em costa res, si vol l'hi dono, i llegeixi-ho, però parin de parlar de guàrdia pretoriana, perquè, si aquí parlen de guàrdia pretoriana, jo vull sentir com vostès parlen de la guàrdia pretoriana d'en Sánchez, perquè, si no, tornaran a fer el que han fet sempre, que és voler dividir els catalans amb uns i amb els altres, a dir «vosaltres sou d'una manera i nosaltres som d'una altra», a dividir aquest país. I, al cap i a la fi, és la gran irresponsabilitat del seu partit i de la feina que han fet des del dia que van néixer fins al dia d'avui.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president
Gràcies, conseller.

Proposició de llei de modificació de la Llei 13/2006, de prestacions socials de caràcter econòmic (continuació)

202-00054/12

Passem, ara sí, al debat i votació de la Proposició de llei de modificació de la Llei 13/2006, de prestacions socials de caràcter econòmic. D'acord amb l'article 138.3 del Reglament, finit el termini per presentar esmenes, procedirem ara al debat de les esmenes a l'articulat presentades pels diferents grups parlamentaris.

En primer lloc, intervindran els grups parlamentaris esmenants segons la data d'entrada, l'horari d'entrada al Registre, i posteriorment intervindran els grups que no han presentat cap esmena.

Segons... (Marta Ribas Frías demana per parlar.) Sí, senyora Ribas; digui'm.

Marta Ribas Frías

Una qüestió d'ordre. (*Pausa.*) Com a mínim, fer, expressar la queixa que aquest és un procediment de lectura única que té unes especificitats; seria lògic que el primer grup que intervingués fos qui ha proposat aquesta llei, ha liderat les negociacions, exposi com queda la situació, perquè després s'entenguin les intervencions de la resta dels grups parlamentaris. Evidentment, nosaltres no som grup esmenant, perquè som el grup que ha proposat aquest text. No és un procediment legislatiu normal, no és un procediment legislatiu que hagi tingut una ponència i un relator que pot explicar com han quedat les negociacions i les conclusions d'aquesta negociació, i crec que aquest paper ens pertocava a nosaltres. No és per protagonisme, és perquè s'entengui el debat que tindrem a partir d'ara. Si no l'iniciem nosaltres, que hem liderat les negociacions, no s'entendrà res de la resta d'intervencions.

El president

Senyora Ribas, com bé sap, per una banda, és l'ordre que es va establir a la Junta de Portaveus en virtut del que s'havia fet abans en procediments de la mateixa tipologia, i, d'altra banda, també dir que ahir ja vam fer un debat sobre l'oportunitat o no de la lectura única, i també –i vaig advertir-ho a l'inici del debat– sobre el fons de la mateixa proposició, un debat que en aquest cas sí que van iniciar vostès com a grup proponent de la proposició de llei.

En tot cas, l'ordre és en virtut, com s'ha fet altres vegades, d'entrada, hi insisteixo, de les esmenes al Registre, i, per tant, li correspon, en primer lloc, al Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Per tant, té la paraula el diputat senyor Santi Rodríguez. Quan vulgui.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Per defensar les esmenes i el posicionament final del nostre partit en relació amb aquesta proposició de llei, que, després de la presentació de les esmenes, explicarà la ponent, que ha estat la..., el Grup de Catalunya en Comú Podem, no?

Ahir ho dèiem, hi ha hagut un increment de joves tutelats, hi ha un increment de joves tutelats, en els darrers dos anys, i hi ha un increment també, lògicament, dels joves extutelats; hi ha un decrement de les prestacions que reben els joves extutelats que porten més de tres anys tutelats i que, per tant, tenen dret a aquesta prestació, i, per contra, hi ha un increment, relatiu, de les prestacions conjunturals en els joves extutelats que no tenen dret a la prestació inicial. I, bàsicament, el que pretenia la proposició de llei és ampliar el règim de prestacions, per tal d'evitar que un nombre cada vegada més d'aquests joves quedessin sense cap mena de prestacions i, per tant, quedessin en una situació d'extrema vulnerabilitat.

El nostre grup parlamentari va presentar quatre esmenes, de les quals retirarem tres, en benefici d'una transacció que han fet altres grups i que nosaltres compartirem, i la que quedaria viva ha estat també transaccionada amb la ponent, no? Per tant, després direm els números de les esmenes que procedim a retirar, però bàsicament nosaltres demanàvem que es mantingués el topall de la prestació en els vint-i-un anys i es mantingués..., si eren tres de requisit, tres anys de tutela, nosaltres demanàvem que fossin dos anys. La transacció a la que s'arriba diu que es pugui arribar als vint-i-tres; que hi hagi una revisió, certament, en els vint-i-u, i també que, en comptes dels dos anys que nosaltres proposàvem, sigui un any de tutela com a requisit per a aquesta prestació. Nosaltres li donarem suport.

I, amb relació a l'altre paràmetre, que és el de..., per a aquests joves que no compleixin aquests requisits, ampliar la prestació, diguem-ne, conjuntural de sis mesos, com era fins ara, ampliar-la a un any. I a aquesta, doncs, òbviament, com ha estat transaccionada també amb la nostra esmena, li donarem suport.

Per tant, crec que és positiu que tots plegats haguem arribat a aquest acord o una majoria de la cambra hagi arribat a aquest acord per tal de millorar aquestes prestacions i evitar que cada vegada més joves quedin en situació d'extrema vulnerabilitat. Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentaris Socialistes i Units per Avançar, és el torn del diputat senyor Raúl Moreno. Quan vulgui.

Raúl Moreno Montaña

Bé; gràcies, president. Senyores i senyors diputats, l'objectiu inicial d'aquesta proposició de llei era garantir una prestació a joves extutelats que anés des dels divuit fins als vint-i-tres anys. Per què fins als vint-i-tres? Perquè d'aquesta manera fèiem possible que aquelles persones, aquells joves extutelats que estiguessin en una situació encara d'exclusió social poguessin demanar la renda garantida de ciutadania. Aquest era l'objectiu, cobrir aquell forat que en aquells moments s'estava donant en el nostre sistema de protecció, que les entitats havien demanat i que nosaltres consideràvem que era positiu; garantir aquesta prestació, sempre que se segueixin els programes d'inserció i, per tant, aquest jove estigui fent un camí cap a la seva integració, en el cas de que sigui una persona que no estigui integrada, o en la seva pròpia formació. I, per tant, mentre un està fent aquest esforç en una situació molt complicada, consideràvem que l'Administració l'havia de poder acompanyar amb aquesta prestació. Que no vol dir que l'esgoti fins als vint-i-tres, sinó que, si es fa una bona tasca d'integració laboral, aquesta persona, un cop que té feina, per tant, deixaria de rebre aquesta prestació.

Aquest era l'objectiu fonamental inicial de la proposició que ha presentat Catalunya en Comú Podem i que a nosaltres ja ens agradava. Ara, si volem fer que aquesta prestació sigui més àmplia, durant més anys, la nostra esmena anava en el sentit de que hem de ser més curosos amb quins plans s'estan fent, com s'estan fent i com es controlen, perquè és diner públic. I, per tant, aquí havíem de fer un esforç, ja que ampliàvem el focus de tenir una millor gestió i un millor control de la situació, i, per tant, ficar-ho també dins de l'articulat de la llei.

Si amplièm també la mirada, no solucionem el problema amb la prestació econòmica. Hi insisteixo, recursos d'habitatge, recursos laborals, recursos formatius, aprenentatge de les llengües: aquests són els recursos que faran que una persona, que un jove pugui trobar feina en el nostre mercat laboral i, per tant, pugui tenir un projecte de vida propi. Però aquell que fa l'esforç, hi insisteixo, ha de rebre el suport de l'Administració.

Clar, és molt difícil posicionar-se davant una llei que encara hem de votar i, per tant, no sabem com acabarà finalment, en funció de les votacions que es produeixin, però sí que podem intuir cap on aniran. I allò que era aquesta expectativa tan alta, jo crec que finalment s'ha descafeïnat una mica. Perquè algunes de les coses que podrien passar després de les votacions és que un jove que agafa la tutela per part de la Generalitat als disset anys, quan en compleixi divuit, rebrà la prestació fins que en tingui dinou, i punt, i això farà que dels dinou als vint-i-tres estiguem un altre cop en el mateix forat. Si aquesta persona, lògicament, continua amb els programes, podria ampliar-se aquesta prestació, que és el que deia ja la llei original. Pues no hacía falta todo este recorrido. És a dir, per canviar dels tres anys de tutela a un any i per dir que, en lloc de sis mesos, cobraran durant un any, bé, està bé; però no era l'objectiu original que ens havíem plantejat, com a mínim des del nostre grup parlamentari.

Per tant, hi donarem suport? Hi donarem suport. Hem arreglat el problema? No –no. Ja en tornarem a fer una altra, si de cas. Ara hem d'esperar a reformar la renda garantida de ciutadania perquè s'hi puguin incloure els joves en situació d'extutelats perquè tal..., i, per tant, que compleixin els condicionants de la renda garantida, que no va? –sí se la dan. Jo crec que hem perdut una oportunitat.

Perquè, clar, estem a més a més parlant de persones en una situació molt complicada. Podem estar parlant de joves amb pares amb problemes de toxicomania que la tutela l'ha assumit la Generalitat de Catalunya, i de veritat a alguns d'aquests, als disset anys, els direm que no tenen dret a una prestació quan en tinguin dinou? Podríem haver fet un esforç molt més important.

En fi, és el que entre tots decidirem en les properes votacions, però jo crec que podríem haver arreglat el problema d'arrel, podríem haver donat més facilitats, i la cosa acabarà com acabarà. Nosaltres..., hi insisteixo, el nostre vot serà favorable, però jo crec que entre tots hem d'intentar fer una certa autocrítica, perquè estem modificant una llei, eh?, no és una moció, és una llei, que hauria de perdurar durant molt de temps. I, per tant, jo crec que també hem de tenir una visió molt més clara i molt més àmplia del que volem per al nostre país, sobretot per als joves extutelats.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor David Bertran.

(Remor de veus.)

David Bertran Román

Bé; gràcies, president. Diputades, diputats, conseller, en aquesta reforma de llei que estem tractant durant aquest Ple, estem parlant de les dificultats que tenim els joves...

El president

Silenci!

David Bertran Román

...avui en dia. Ja ho vaig parlar, ja ho vaig comentar en la meua intervenció d'ahir: un atur molt gran de fins al 30 per cent; problemes amb l'habitatge, amb l'emancipació; tenim que, com va dir la diputada Ribas, un terç dels sensesostre són joves, i molts d'ells són joves extutelats; tenim que la formació, doncs, té greus mancances pel que fa a fracàs escolar, pel que fa a poder desenvolupar la formació professional de qualitat... I, com dèiem, doncs, hi ha aquest extra de dificultats si a més ens trobem que estem parlant d'uns joves que no tenen un recolzament familiar, que és això que molts cops fa que es puguin superar totes aquestes complexitats socioeconòmiques adverses. Per tant, nosaltres, com bé dèiem ahir, fomentem i lluitem per la igualtat d'oportunitats per a tots els joves, independentment d'on hagin viscut o en quina família hagin viscut. I volem fer-ho fomentant l'esforç i evitant d'aquesta forma la marginalitat i la indigència.

Llavors, nosaltres hem escoltat els educadors socials, que ens han dit que una cosa que seria molt important per aconseguir, doncs, aquesta formació de joves extutelats i, en concret de MENAs, també, és que se'ls doti de més recursos perquè siguin capaços de tutelar-los i de fer que aprofitin la seva formació, perquè hi han certes mancances de formació pel que fa no només a la llengua, sinó a d'altres àmbits.

I, per exemple, ens semblen uns bons exemples –jo, que soc de la província de Lleida...–, doncs, les iniciatives de la fundació Pagesos Solidaris i l'entitat Atlas Lleida, que estan intentant formar aquests joves perquè puguin treballar al camp i en el que és l'àmbit de l'agricultura, que és una cosa que a les meves comarques, a la meua província, és molt necessària, i volen fer-ho en coordinació amb la Generalitat. Per tant, això són bones coses per a aconseguir, doncs, que aquests joves, esforçant-se, puguin arribar a desenvolupar un projecte de vida i que ens beneficiï a tots.

Llavors, jo voldria agrair la bona voluntat de la Marta Ribas i dels comuns per a transaccionar el punt 1 bis, que, doncs, va en la línia de revisar que els joves extutelats estiguin seguint les directrius de bona conducta i d'inserció sociolaboral que,

bé, defineixen aquests òrgans competents de l'Administració als vint-i-un anys, no?, aquest tall als vint-i-un anys, per a mirar si es continua amb aquesta prestació fins als vint-i-tres.

Dir també que, doncs, votarem favorablement l'esmena transaccional del PSC, perquè aquests programes d'inserció siguin actualitzats anualment, així com també l'assignació dels recursos necessaris perquè es puguin portar a terme.

I, finalment, també votaríem la transaccional entre els partits de govern, Partit Popular i comuns perquè en el conjunt de la reforma, no?... , tenint en compte que això al final implica una millora, que no és, doncs, tal com es plantejava a l'inici, però que és una millora en tant que fa que no es requereixin els tres anys d'obligatorietat actuals, i almenys aquests joves que no compleixin l'any tindran dret a aquestes prestacions durant un any.

I m'agradaria dir que, en qualsevol cas, nosaltres ja hem demostrat que estem per la igualtat d'oportunitats, i m'agradaria, doncs, amb referència a certs comentaris que es van fer ahir, assegurar que nosaltres estem per aquesta igualtat d'oportunitats per a tothom, vingui d'on vingui, i voldria que no se'ns acusés de coses que no són coses que nosaltres defensem. I és molt greu –és molt greu– el que s'ha dit per part de membres del seu Govern, i no les repetiré, perquè, doncs, ja s'han dit molts cops, però siguem conscients del que ha dit i ha fet cadascú i de qui és el president de la Generalitat i quins han estat els seus escrits.

Per tant, tenint en compte tot això, votarem favorablement, doncs, aquestes transaccions que he comentat.

I moltes gràcies, president.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari Republicà, és el torn ara de la diputada senyora Marta Vilalta.

Marta Vilalta i Torres

Bé. Molt bon dia. Moltes gràcies, president. Bon dia, conseller. Començàvem el Ple ahir, precisament debatent la Proposició de modificació de la Llei 13/2006, de prestacions socials, dient: «Fem-ho bé, fem-ho bé», perquè compartim i compartim i seguim compartint la necessitat de millorar la protecció i l'acompanyament dels joves extutelats i, per tant, treballar per aquesta igualtat d'oportunitats, que és, evidentment, necessària. I ha quedat evidenciat de que així no és la manera de fer-ho, de que així no és la millor manera de tramitar una llei i una modificació d'una llei, perquè ni és tan simple ni és tan senzill fer-ho, perquè cal poder tenir el temps necessari i suficient, sense dilatar-ho de forma interminable, és evident, però cal tenir el temps necessari i suficient per a analitzar tots els impactes –els socials, els econòmics, els territorials– i contrastar amb el sector i amb qui faci falta, doncs, quin és l'impacte d'una modificació legislativa.

I malgrat tot, malgrat no estar d'acord amb aquesta tramitació per lectura única, un cop aprovada per aquesta cambra, doncs ens hem arromangat per tal de fer esmenes, per tal de poder fer aquesta feina de consens, per garantir aquest acompanyament en els joves i per tenir en compte també aquestes afectacions i implicacions i, per tant, presentar les esmenes o decidir el sentit de la votació també tenint en compte totes les implicacions.

Quina és la posició del Grup Republicà? Bé, doncs, la prioritat és poder garantir la transició a la vida adulta i com garantim, per tant, que l'arribada als divuit anys es produeix de la millor manera possible i que se segueixin garantint aquesta igualtat d'oportunitats i l'acompanyament que encara segueixi sent necessari.

Per tant, en part, les esmenes que hem presentat han anat a ampliar aquest univers de joves. Com ho fem, això? Doncs rebaixant de tres a un any el període en el qual s'hagi hagut d'estar dins del sistema de protecció; tres anys és l'actual, un any

és el que proposem nosaltres amb les esmenes. I posem un any perquè és un temps en què majoritàriament els joves ja s'hi estan, dins del sistema; per tant, no és una penalització o un requisit impossible; fins i tot en l'arribada de joves migrants sols estan tendint a arribar cada vegada cap a edats més avançades, fet pel qual, doncs, entren abans al sistema de protecció i sí que compleixen aquest any que ara es vol introduir com a requisit. I després perquè aquesta prestació, doncs, és una ajuda que s'atorga mentre els joves segueixin un programa d'inserció, per tant un pla d'emancipació, el qual comença a inicialitzar-se, es comença a fer abans dels divuit anys, per fer aquest millor acompanyament, i, per tant, tot allò que s'ha pogut treballar abans..., millor per seguir-ho treballant després.

Dit això, per a tots aquells joves que hagin entrat en el sistema més tard i, per tant, per a aquells que no hagin pogut estar un any dins del sistema de protecció quan compleixen els divuit anys, hem arribat a una transacció, de manera que, en lloc de rebre la prestació per només sis mesos, per un temps de només sis mesos, ho puguin fer per un temps de dotze mesos. I això és positiu, perquè..., ja ho han dit la resta de companys, això és positiu.

Com deia, aquesta era la lògica de com fem, doncs, aquesta transició cap a la vida adulta, com ampliem l'univers, i evitar, per tant, que hi hagi un embut a l'entrada d'aquesta prestació, que és, una mica, la situació que ens trobàvem actualment, per tal d'evitar que cap jove o el mínim possible de joves..., per tant, evitar que cap jove en quedi fora.

A partir d'aquí, la segona prioritat treballada és com garantim l'emancipació a aquests joves un cop ja complerts els divuit anys. I amb les altres tres esmenes tornàvem a posar el límit a l'edat de vint-i-u, però amb unes excepcions, per tal de que, quan sigui necessari, puguem excepcionar, puguem fer pròrroga, per tal d'allargar-ho als vint-i-tres, amb la voluntat de garantir aquest èxit en les transicions emancipadores. I això ho sap la diputada proposant, que aquí hem fet diverses propostes de transacció, per evidenciar aquesta voluntat de que, quan no sigui possible aquest procés d'emancipació als vint-i-u, transaccionàvem, posàvem propostes sobre la taula perquè es pogués allargar fins als vint-i-tres. Per tant, no era un impediment, el fet de fer vint-i-un anys.

Idees que havíem posat sobre la taula per poder transaccionar. Doncs que es prorrogués, en tots aquells joves de vint-i-un anys que encara estan fent estudis postobligatoris, fins als vint-i-tres; ho prorroguem a tots aquells joves que facin processos d'inserció laboral; ho prorroguem a tots aquells que tinguin un informe favorable per l'òrgan competent, en aquest cas per part de la Generalitat. Per què? Perquè l'objectiu no és empalmar prestacions; aquest com a mínim no és el nostre objectiu, empalmar prestacions una darrere l'altra, que és un sistema assistencialista. Nosaltres volem garantir drets i, per tant, el dret també a construir el projecte de vida dels joves. I fent-ho d'aquesta manera el que fèiem és garantir treballar pels drets, no per fer un sistema que simplement garanteixi l'assistencialisme en part dels nostres joves.

Aquí, malauradament, no ha estat possible arribar a un acord. I en aquest cas, tot i que la nostra proposta era similar a la que presentava Ciutadans, els comuns, Catalunya en Comú Podem ha preferit pactar aquest punt amb Ciutadans en lloc d'Esquerra Republicana, com faran de fet demà a l'Ajuntament de Barcelona.

En tot cas, nosaltres votarem a favor de les esmenes que hem presentat i de la transacció, i, surti el que surti, ens dedicarem a seguir treballant per garantir aquesta igualtat d'oportunitats, a fer-ho bé i a treballar els drets per a tothom (*sona el senyal acústic que indica que s'exhaureix el temps d'intervenció*), i tots els drets...

El president

Diputada...

Marta Vilalta i Torres

...-acabo-, tots els drets: els socials, però també els polítics i els civils. Perquè els drets són indestruïbles, i no tothom aquí pot dir el mateix.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Gemma Geis.

Gemma Geis i Carreras

Bé; bona tarda ja, diputats, diputades. Com bé ha apuntat en primer terme, doncs, el diputat Moreno, nosaltres apuntàvem ahir que aquesta modificació amb lectura única no ens permetia abordar en el fons, que segurament compartim..., i de les transaccions que hem presentat i dels debats que hem tingut crec que compartíem moltes iniciatives en les quals podíem haver arribat a algun tipus d'acord. En alguns àmbits hi hem arribat; en d'altres, no. Però crec que avui, quan acabem la votació, segurament no tots estarem contents, perquè, com deia la diputada Vilalta, crec que ens podríem haver posat d'acord en molts més punts, en més polítiques, analitzar amb més rigorositat el que estem aprovant.

Dit això, doncs, nosaltres, com a Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el que hem defensat és que aquesta prestació d'aquelles persones que són tutelades de la Generalitat o extutelats, aquest procés d'emancipació acabés als vint-i-un anys, però amb la porta oberta. Quina és la porta oberta que hem defensat i hem intentat transaccionar amb comuns? Quines portes obertes? Doncs les portes obertes en el cas que hi hagi un informe que acrediti que no hi ha una situació encara per a l'emancipació i, per tant, necessita encara aquest suport; en segon terme, perquè ja s'estan duent a terme, en curs, uns estudis, no?, una formació reglada postobligatòria, o per exemple blindar, diguem-ne, fins als vint-i-tres anys, dels vint-i-u als vint-i-tres, aquesta possibilitat.

Nosaltres li hem plantejat acords a la diputada Ribas. No hem pogut assolir-los, perquè, com ha dit la diputada Vilalta, s'ha arribat a un acord transaccional amb Ciutadans i no amb nosaltres. Per tant, nosaltres plantejàvem garantir aquests vint-i-un anys i garantir aquestes portes obertes perquè no s'acabés la prestació als vint-i-un anys, sinó que en casos diferents però justificats es pogués ampliar.

I, d'altra banda, en el cas de totes aquelles persones que no s'haguessin emancipat i que estaven sota tutela de la Generalitat però no hi haguessin estat en un termini d'un any, doncs el que sí que defensem és que la prestació, en comptes de sis mesos, s'allargués fins als dotze.

Per tant, aquestes eren les dues idees que nosaltres hem treballat en aquesta modificació legislativa, són els acords a què hem arribat amb les transaccions que hem presentat, que no ha estat possible arribar a un acord amb comuns, que ens agradaria haver-hi arribat, i sobretot el que ens agradaria acabar des de Junts per Catalunya és amb el que iniciàvem ahir la intervenció. Si nosaltres demanem rigorositat, dèiem que aquesta modificació legislativa era un pedaç, perquè no resol el problema de fons –és a dir, consellera, quan tinguem aquesta modificació aprovada, no resoldrem el problema de fons–, ens demostra una vegada més el posicionament que vam mantenir ahir, que és que aquest és un debat serè, un debat en què no es poden fer modificacions puntuals, i que segurament del que aprovem avui hi haurà camí de millora i per recórrer, perquè el que ens interessa és la rigorositat, el que ens interessa és l'eficàcia, l'eficiència i l'avaluació d'aquesta política pública, que, tal com ho hem fet avui, no ho aconseguirem. Per tant, esperem continuar treballant, perquè no és la fi d'aquest problema.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada. A continuació, i per posicionar-se, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, la diputada senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Ahir, quan iniciàvem el debat d'aquesta proposició de llei per lectura única, els feia una pregunta: quants tenen fills a l'entorn dels divuit anys i tenen la tranquil·litat i la seguretat que poden emancipar-se i ser absolutament autònoms econòmicament, sense cap tipus d'ajuda? Això és molt difícil de fer actualment per a un jove de qual·sevol tipus, especialment per a un jove que parteix de més desavantatges, com són els joves extutelats. I va d'això, aquesta llei: va de l'emancipació i de les possibilitats d'emancipació dels nostres joves, especialment d'aquells amb situacions de màxima vulnerabilitat i amb un alt risc d'exclusió social i econòmica, com són els joves extutelats. Les conseqüències, també els ho deia ahir, són clares i són visibles: als carrers de Barcelona, un terç de les persones sense sostre ja són joves, especialment joves extutelats.

A Catalunya tenim aquesta prestació via Llei 13/2006, des de fa molts anys, que és una prestació econòmica, però també de suport educatiu, legal, psicològic, per als joves extutelats, però ens cal adaptar-la a la realitat actual, perquè està clar que no està sent prou efectiva. I aquest era l'objectiu d'aquesta llei: adaptar-la, en eliminar l'exigència d'haver d'estar almenys tres anys sota la tutela de la Generalitat per poder accedir a aquesta prestació, i actualitzar-la també, en incrementar dels vint-i-un als vint-i-tres anys l'edat fins a la qual es pot rebre aquesta prestació, perquè així també ens actualitzem i ens adaptem a l'eliminació de la renda mínima d'inserció en el seu moment, per l'aparició de la renda garantida de ciutadania.

Bé, aquest era l'objectiu de la llei, i aquests són els dos punts sobre els quals hem estat negociant amb la resta de grups. La nostra era una proposta de màxims, n'érem conscients, però crèiem que era necessària. Ens alegrem que tingués suports importants en aquesta cambra, d'una majoria important d'aquesta cambra, aquesta mateixa proposta de màxims que nosaltres plantejàvem. Però no eren suficients. No hauria prosperat, la proposta de màxims, si l'haguéssim deixat sense tocar.

Per tant, sí, hem negociat. Hem entrat a la negociació, i el nostre grup parlamentari acceptarà, votarà una esmena de Junts per Catalunya i d'Esquerra Republicana perquè, doncs, hi hagi una reducció dels tres anys actuals, necessaris en tutela de la Generalitat per accedir a la prestació, a un any. Nosaltres preferíem que no existís ni un any, però acceptarem aquesta esmena en ares d'aquesta negociació i de fer viable que s'aprovi la llei i que després s'executi.

Hi ha una transacció amb Junts per Catalunya i amb Esquerra i amb el Partit Popular conseqüència també d'això, que és que els joves i les joves que portin menys d'un any en la tutela de la Generalitat no es quedin al buit i tinguin una ajuda que sigui de dotze mesos, i no de sis, com és actualment, aquesta ajuda extraordinària, perquè almenys hi hagi un cert marge per poder fer aquesta transició a la vida adulta.

I també una transacció amb Ciutadans per esmenar el primer punt, que és en el qual allarguem la prestació als vint-i-tres anys, dels vint-i-un als vint-i-tres, però que hi hagi una revisió als vint-i-un sobre si les condicions continuen sent les adequades.

I no, no és el mateix el que proposa Ciutadans que el que ens estaven proposant Esquerra Republicana i Junts per Catalunya. No és el mateix que la llei digui que la prestació és fins als vint-i-tres, i als vint-i-un, però, hi ha una revisió, que que la llei digui que la prestació és fins als vint-i-un i hi haurà excepcionalitats per allargar-la fins als vint-i-tres, no és el mateix. I aquesta transacció amb Ciutadans sí que pot fer les majories suficients en aquest Parlament per prosperar.

I, per tant, tot i que no són els màxims que teníem, anem a allò viable d'aprovar en aquest Parlament. Entenc, senyora Geis, que no estigui contenta, perquè aquest Parlament els aprovarà una cosa que vostès no volien que a la llei aparegués. No

aconseguim els màxims, però sí un avenç important per actualitzar la prestació ja existent a la realitat actual, per garantir més opcions de desenvolupament efectiu en els seus processos d'emancipació i d'integració d'aquests joves, però també per posar més eines per no deixar a ningú tirat.

Agraïm a les entitats i als professionals que ens han ajudat a fer aquesta llei i també a tenir els continguts, no?, per poder avaluar les esmenes dels altres grups per a aquesta llei i per arribar al punt d'ara, i seguir-los engrescant a fer el que nosaltres també seguirem fent: exigir al Govern bones i suficients polítiques actives d'ocupació des del SOC, perquè sense això no hi ha emancipació; a reclamar la modificació de la Llei d'estrangeria, perquè és la gran trava que atura que realment hi pugui haver un procés de vida normalitzat, i a reclamar que la renda garantida de ciutadania, a partir del seu reglament, entengui que hi ha excepcionalitats de molts tipus, entre d'altres també la dels joves extutelats, que han de poder-hi accedir, quan ho necessiten, a aquesta prestació.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. I finalment, en nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, té la paraula el diputat senyor Vidal Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

Que puguem discutir avui, i segurament aprovar, continguts com els que venen a significar que s'ampliï fins als vint-i-tres anys aquesta prestació per a extutelats, per una banda, i ja veurem en quin format –i ens ho imaginem– la reducció del criteri de tres anys a un any –i el que es plantejava inicialment és que no hi hagués criteri– del moment de tutelats amb relació als divuit anys, per si mateix és positiu i millora la condició dels joves i les joves extutelats i extutelades. I, per tant, nosaltres volem fer en primer lloc aquest reconeixement al grup proponent, perquè, evidentment, no resol tot el problema –ja ho ha dit el mateix grup proponent–, però significa un petit avenç. I petits avenços per als sectors més vulnerables de la societat sempre són d'agrair.

Nosaltres avancem, i no ens dona temps amb dos minuts i mig explicar el perquè, que amb relació a les esmenes ho votarem tot en contra, però intentarem explicar –i és també difícil– per què farem unes determinades votacions amb relació a les tres transaccions.

Primera transacció, la que fa referència al Grup de Ciudadanos. Mirin, si llegeixen el literal d'aquesta transacció, veuran que vostès volen avaluar –que és el que segurament al final acabarem aprovant– els tres anys anteriors al moment de prorrogar, i algú podria arribar a interpretar que això pot condicionar la pròrroga. Nosaltres ja diem des d'avui que pensem que no és així. Però, mirin, això podria suposar que hi hagués prestació indeguda del període anterior, tres anys, però no que condicionés la pròrroga. I, per tant, per això, farem abstenció; no hi votarem en contra, però farem abstenció.

Segona de les transaccions, a la que s'ha arribat amb el Grup Socialistes. Nosaltres estem absolutament d'acord amb el programa d'inserció, el creiem positiu, però a la part final d'aquesta transacció també es fa referència a tornar a veure i comunicar a l'Administració si es compleixen o no es compleixen els requisits. I això, lligat amb el fet de que es planteja any a any el nou programa d'inserció, pensem que incorporarà moltes dificultats, pel perfil que tenen alguns joves extutelats, i que poden acabar perdent la prestació. I, per tant, farem també abstenció.

I la tercera de les transaccions, la que fa referència a Grup Popular, Grup de Junts per Cat i Grup Republicà, nosaltres hi votarem en contra per una qüestió, primer, política, i segon, jurídica. La política per nosaltres és la determinant. Mirin, el requerir al final temps de carència –en aquest cas, un any– perquè sigui amb relació

a les prestacions pot ser un supòsit de discriminació indirecta, que afectaria a més de manera especial exactament el col·lectiu que volem protegir, que és una part, no tots, dels joves extutelats: les persones migrades. I ho diem nosaltres amb un criteri polític, però pensem també que és un requisit que estableixen directives de la Unió Europea, Unió Europea en la que nosaltres no confiem, però quan hi ha drets que poden reconèixer, evidentment, els invoquem.

El president

Gràcies, diputat. Hem cridat a votació. Votarem les esmenes presentades. L'ordre de votació d'aquestes esmenes serà article per article, seguint l'ordenació i la numeració d'esmenes que apareixen en el dossier del Ple, llevat d'aquelles esmenes que han estat transaccionades i que votarem al final. (*Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.*) Sí, senyor Rodríguez, per què em demana la paraula?

Santi Rodríguez i Serra

Sí; per anunciar la retirada de les esmenes 1, 5 i 9.

El president

1, 5 i 9 del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Molt bé. D'acord, doncs... (*Lorena Roldán Suárez demana per parlar.*) Sí, senyora Roldán, digui'm.

Lorena Roldán Suárez

Sí; nosaltres retirarem l'esmena número 4.

El president

Quatre, molt bé. D'acord. (*Pausa.*)

Doncs comencem les votacions. Atès que s'ha retirat l'esmena número 1, passem a votar l'esmena número 2, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i el Grup Parlamentari Republicà, de modificació del punt 1 de l'article únic.

Comença la votació.

L'esmena número 2 ha estat rebutjada per 63 vots a favor, 69 en contra i cap absència.

Passem ara a votar..., l'esmena número 3 ha estat transaccionada i la votarem al final; l'esmena número 4 acaba de ser retirada; la 5, també; per tant, passem directament a votar l'esmena número 6, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i el Grup Parlamentari Republicà, d'addició al punt 2 de l'article únic.

Comença la votació.

L'esmena número 6 ha estat aprovada per 87 vots a favor, 44 en contra i cap absència.

L'esmena número 7, del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, ha estat transaccionada i la votarem al final.

L'esmena número 8, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i el Grup Parlamentari Republicà també ha estat transaccionada, per tant, també la votarem al final.

L'esmena número 9 ha estat retirada.

Passem, per tant, a votar l'esmena número 10, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i el Grup Parlamentari Republicà, d'addició d'un nou punt, 4 bis, a l'article únic.

Comença la votació.

L'esmena número 10 ha estat aprovada per 80 vots a favor, 52 en contra i cap absència.

L'esmena número 11, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, ha estat transaccionada i la votarem també al final.

Passem, per tant, a votar l'esmena número 12, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i el Grup Parlamentari Republicà, de modificació del punt 5 de l'article únic. Esmena número 12. Passem a votar.

Comença la votació.

L'esmena número 12 ha estat rebutjada per 63 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar l'esmena número 13, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i Grup Parlamentari Republicà, de supressió de la disposició transitòria primera.

Comença la votació.

Aquesta esmena, la número 13, ha estat aprovada per 88 vots a favor, 44 en contra i cap abstenció.

A continuació..., votarem ara les tres esmenes transaccionals que han estat presentades. En primer lloc, l'esmena transaccional de modificació del nou punt 1 bis de l'esmena 3, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat aprovada per 65 vots a favor, 4 en contra i 61 abstencions.

Votem ara l'esmena transaccional de modificació del nou punt 2 bis de l'esmena 11, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Comença la votació.

Aquesta esmena transaccional ha estat aprovada per 65 vots a favor, cap en contra i 67 abstencions.

A continuació votem l'esmena transaccional de modificació del nou punt 2 bis amb l'esmena 8, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i el Grup Parlamentari Republicà, i l'esmena 7, del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, que passaria a ser el nou punt 2 ter.

Comença la votació.

Aquesta esmena transaccional ha estat aprovada per 128 vots a favor, 4 en contra i cap abstenció.

I, finalment, votem ara la resta del text de la proposició de llei i el conjunt de la iniciativa.

Comença la votació.

La Proposició de llei de modificació de la Llei 13/2006, de prestacions socials de caràcter econòmic, ha estat aprovada per unanimitat, 132 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

(Aplaudiments.)

Gràcies.

Suspenem la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i set minuts i es reprèn a tres quarts de quatre de la tarda i catorze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident primer, els secretaris primer i segon i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el lletrat major i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seuen el vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència i de Territori i Sostenibilitat.

El vicepresident primer

Reprenem la sessió amb el punt tretzè de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre el manteniment de les infraestructures viàries, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Interpellació al Govern sobre el manteniment de les infraestructures viàries

300-00143/12

I per exposar la interpellació té la paraula el diputat Eduard Pujol. (*Forta remor de veus.*) Ordre, ordre... (*Fortes rialles.*)

Eduard Pujol i Bonell

Bé; gràcies, vicepresident. Conseller, senyores i senyors diputats... Honorable conseller Calvet, avui parlarem de carreteres, de mobilitat, d'equilibri territorial, però deixi'm fer un primer apunt de caràcter general –són uns números molt senzillats, ja ho veurà–: aquest país suporta un dèficit fiscal de 16.500 milions d'euros cada any, una xifra que, multiplicada per deu, fa vertigen. Cada deu anys, de Catalunya se'n van i no tornen 165.000 milions d'euros.

Amb aquests milions d'euros invertits, dedicats a Catalunya, i no pas escolant-se entre els designis capriciosos i arbitraris de l'Estat espanyol, aquest país, conseller, brillaria. Seríem els més punters entre els punters, els més cultes entre els cultes; els més desvetllats entre els desvetllats, dit de manera poètica. Dit de manera concreta, brillarien els trens, les carreteres, els aeroports, els ports, els centres de recerca, la universitat, l'atenció al tercer sector; brillarien els hospitals, les biblioteques, els instituts de batxillerat, els barracons, i les aules prefabricades serien història.

Aquest país, sense un dèficit fiscal de 165.000 milions cada deu anys, brillaria, dedicant-nos a ser allò que som: un país d'avantguarda –un país d'avantguarda– quan va compassat amb el sentit dels temps. I és clar –i vaig al seu àmbit– les carreteres de Catalunya serien segures, tecnificades, intel·ligents, sostenibles, avançades, i en tindríem un manteniment òptim, que, de fet, és del que li vull parlar. Això no és el conte de la lletera ni Matrix; això és la crua realitat.

Conseller Calvet, avui, que li vull parlar del manteniment de les carreteres del país, penso que és important fer aquesta fotografia del dèficit fiscal, que d'aquí va començar a plorar la criatura. Aquesta tarda és important denunciar aquest maleït dèficit fiscal, perquè l'estat de les carreteres depèn d'allò que s'hi pot invertir, i el mal estat o les deficiències, també.

I ara, senyores i senyors diputats, un prec, un prec genèric: ja sé que és divendres, primera hora de la tarda, però els demano que imaginin. Que imaginin que aquí, al costat meu..., no sé si aquí a la dreta o aquí a l'esquerra, però que imaginin que aquí, a la tribuna, ara es desplega un mapa virtual com aquell de les nits electorals de TV3, un mapa virtual del país amb la capillaritat de totes les nostres carreteres. Se l'imaginin? El veuen, aquest mapa, oi? Doncs, si són capaços de veure aquest mapa virtual de Catalunya, segur que hi saben veure aquesta enorme xarxa de filaments que el relliguen, que són les carreteres.

Aquestes artèries de mobilitat sumen dotze mil quilòmetres. Són molts quilòmetres. La xarxa de carreteres de Catalunya té dotze mil quilòmetres. I, d'aquest total, sis mil quilòmetres depenen del Departament de Territori i Sostenibilitat. Si filem prim, d'aquesta enorme quilometrada, 5.500 quilòmetres són de gestió directa del seu departament, conseller. La resta tenen alguna figura concessional, i la conservació es fa amb un model de gestió mixt, combinant mitjans propis i la contractació d'empreses externes.

Per exemple, dos dels grans eixos d'entrada a Barcelona no responen a cap concessió. Parlo de la C-17, Barcelona-Vallès Oriental-Osona-Ripollès, i de la C-58, Barcelona-Vallès Occidental-Bages; són dues vies molt importants. I, a banda, també hi ha els vint-i-set túnels de més de cinc-cents metres de longitud que es poden trobar arreu del país, com els túnels a Oliana, el túnel de Bracons, de Pàrpers, o l'Amadeu Torner, a l'Hospitalet, aquí a la C-31, que disposen de contractes integrals que s'encarreguen de totes les operacions de conservació.

La Generalitat té una xarxa de carreteres, conseller, de característiques molt diverses, com vostè coneix. Amb traçats que venen de la Mancomunitat de Prat de la Riba, dels governs Pujol, amb obres dissenyades i executades els anys vuitanta i també noranta, i les més recents, del Govern Maragall –ara em fa pensar en el conseller Nadal–, que relliguen la Catalunya Central amb el Mediterrani a través de la C-15: Manresa, Igualada, Vilafranca, Vilanova.

Però ara no em voldria perdre en una mena de Trivial de les nostres carreteres; ara només pretenia arribar a una sèrie de preguntes, conseller, que són cabdals. Conseller, tenim disset parcs de manteniment distribuïts al conjunt del país –disset– que treballen per garantir la seguretat dels usuaris a partir de la conservació i el manteniment de les nostres carreteres. Com es fan, aquestes feines de conservació? Quins contractes externs té el departament dedicats a la conservació de carreteres? Quants en tenim? I quan es van licitar?

Conseller, amb vostè compartim que el manteniment de les carreteres és sagrat. Per això li demano més informació, més concreció. Quins són els sistemes de gestió dels quals disposa la Direcció General d'Infraestructures de Mobilitat? I, baixant encara més al detall i exigint-li ambició i eficàcia a parts iguals, quants milions d'euros hi destinaran aquests propers anys? Mantenir, doncs, és bàsic, però transformar –transformar– és el verb que, en la política dels tangibles, em té més obsessionat. És el verb que, ben aplicat, deixarà un llegat més important als nostres fills i a les nostres generacions futures.

Per aquesta raó, i aprofitant que en aquest Ple i aquests últimes dies, aquestes últimes quaranta-vuit hores, s'ha parlat del supercomputador de la UPC, que és una inversió molt i molt important, deixi'm insistir que, més enllà de mantenir –que és obligació–, de fer un esforç en aquesta direcció –que és obligació–, no hem de perdre mai de vista que, en un món de canvi de tecnologia, és el moment de transformar. I que aquesta idea de transformació també ha de portar d'una manera desacomplexada la tecnologia a les nostres carreteres.

I això no va de colors polítics ni de dèficits acumulats –avui no parlo de dèficits acumulats–; això va de futur. De futur, perquè avui hi ha solucions que podem aplicar a les nostres infraestructures que eren absolutament inimaginables només fa quatre dies. I en el país de la UPC, del Mobile, de les dades, de la supercomputació, de les *start-ups*, tenim l'obligació d'introduir la tecnologia a les nostres carreteres. Avantguarda i tecnologia van juntes, en l'objectiu d'aquesta interpellació. Volem que a Catalunya hi hagi un molt bon manteniment de les nostres carreteres, perquè manteniment vol dir seguretat.

Conseller Calvet, hi insisteixo, necessitem infraestructures de qualitat. Necessitem carreteres cuidades. I per què? Per comoditat, sí, clar –per comoditat–: conduir amb bonys no és agradable, sobretot per als que ens agrada conduir. Per seguretat, sí, clar: un bony, un asfalt fet malbé, va contra la nostra seguretat. De què serveix un automòbil amb tota la tecnologia del món si no la sabem fer servir o si l'estat de la carretera hi juga en contra? De res. Per totes aquestes raons, la seguretat, la reducció de riscos, la comoditat, el temps de trajecte, el temps de conducció confortable en aquest mateix trajecte, però sobretot perquè tenir bones carreteres és garantir les oportunitats, per tot això, necessitem tenir les infraestructures impecables.

I una última reflexió: per assolir el país d'oportunitats que ahir dibuixava el president Torra en aquest Parlament també hem de tenir cura del conjunt de carreteres petites, les que no suporten grans volums de trànsit, però que, segurament abnegadament, ens relliguen el país. Aquestes vies també les hem de tenir immaculades, perquè, com ahir deia el president Torra, hem de mantenir un país viu, sostenible i amb equilibri territorial.

En aquest sentit, i per anar acabant, m'aferro a una reflexió d'un altre conseller, del conseller Puigneró, que vostè coneix bé, responent a una interpellació del diputat Solsona no fa gaires dies. El conseller Puigneró, conseller de Polítiques Digitals del

Govern, i, per tant, garant de l'accés del país al demà, ens deia: «Un quilòmetre de carretera, un quilòmetre d'asfalt, ens fa arribar al poble del costat» –i és cert–; «un quilòmetre de fibra òptica ens fa arribar a tot el món». Doncs bé, aquesta aposta per l'avantguarda, aquesta aposta perquè Catalunya faci de Catalunya, és la clau de tot.

Aquesta aposta és tenir al cap un país de transformació i d'oportunitats; com diu vostè, un país millor. Que aquesta fibra òptica ens permeti ser competitius a qualsevol racó del país, però –i aquesta també és la nostra responsabilitat aquesta tarda– que un quilòmetre de carretera en mal estat, o un quilòmetre perillós, no ens faci retrocedir al segle XX. Que un quilòmetre de carretera mal cuidada no obligui ningú a replantejar-se el seu projecte vital de vida. Tenim l'obligació de portar la tecnologia del segle XXI a tot arreu, i tenim l'obligació que, en el tot arreu, la gent hi visqui i s'hi mogui molt bé.

Conseller, diputades i diputats, siguem pioners, siguem punters, siguem avantguarda. Carreteres i tecnologia de bracet, al servei d'un objectiu noble, estructural i essencial per a Catalunya: fer realitat l'equilibri territorial del país, un equilibri territorial que sigui cert, que sigui tangible i, sobretot, que sigui perdurable.

Moltes gràcies, conseller.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Pujol. A continuació, per respondre a la interpellació, té la paraula el conseller de Territori i Sostenibilitat, el senyor Damià Calvet.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Damià Calvet i Valera)

President, diputades i diputats, conseller... Senyor diputat, senyor Eduard Pujol, moltes gràcies; moltes gràcies per la descripció rigorosa, detallada, que ha fet de la xarxa de carreteres i de la necessitat que aquesta xarxa de carreteres estigui, doncs, en bon estat de manteniment. Ha estat molt clar, molt entenedor i molt exigent, i li agraeixo l'exigència.

Vagi per davant –i crec que és imprescindible que ho fem– el reconeixement als concretament 382 treballadors dedicats a la conservació i manteniment de la nostra xarxa de carreteres. Asseguren el seu estat òptim en tot moment, les vint-i-quatre hores del dia, els 365 dies l'any, nevi o plogui, sigui el 15 d'agost o l'1 de gener. Gràcies a totes ells i a totes elles per aquesta feina. Aquests equips duen a terme el que anomenem «tasques de conservació planificades» pels serveis territorials de carreteres del Govern, de forma que es mantenen en aquest bon estat que dèiem, en aquest bon estat que exigim.

D'altra banda, tenim l'atenció a les incidències i a les emergències. Per a aquestes altres tasques, per a l'atenció de les incidències i de les emergències, comptem, evidentment, amb la feina conjunta de Mossos d'Esquadra, de Bombers, del SEM o inclús dels mateixos treballadors del departament, que, en els seus recorreguts de vigilància, detecten si s'ha produït alguna circumstància que alteri les condicions de seguretat, i que, per tant, s'activi, doncs, alguna incidència. Tot això es reporta al Centre de Control de Carreteres de Vic –el CCCV–, del Govern, des d'on es mobilitzen els equips de guàrdia, un centre de control al que vostè també s'hi ha referit.

Dades, perquè se'n facin una idea: només l'any 2018, l'any passat, des del Centre de Control de Carreteres es van gestionar més de 63.000 trucades. Això és una mitjana de 172 al dia. Aquestes 63.000 trucades per diverses incidències –en moltes ocasions es produeixen sobre una de sola– es van traduir en 9.168 incidències, que van ser ateses, evidentment, pels equips d'emergència, des d'atenció d'accidents fins a la retirada d'animals o operacions relacionades amb la vialitat hivernal –aquest és un tema, també, que ens ocupa especialment. Són algunes de les incidències ateses per aquests equips.

Vostè em demanava concreció en el coneixement de quins contractes externs dediquem a la conservació de carreteres, i li diré: ara en tenim trenta. Els passo a relacionar. Disset contractes de conservació semiintegral que estan associats als parcs

de carreteres. En tenim disset: Argentona, Viladecans, Sabadell, Igualada, Berga, Vic, Girona, Vidreres, Banyà, Lleida, Solsona, Ponts, Tremp, Esterri, Reus, Montblanc i Tortosa. Aquests són els parcs de carretera, els disset en els quals hi han les dotacions que ens permeten, mitjançant aquests contractes, fer aquesta conservació semiintegral. Tres contractes de conservació integral, que són els de túnels: el de Barcelona Est, la C-17 i la vialitat annexa, i el de la Barcelona Oest, al voltant de la C-58. Cinc contractes de conservació de la senyalització horitzontal. I cinc contractes de conservació d'enllumenat i instal·lacions semafòriques. Aquest és el conjunt de contractes.

Els contractes vigents, els que actualment estan operatius, es van licitar entre els anys 2013 i 2014 per un import total de 222 milions d'euros. Aquest era l'import de licitació per a un període de tres anys, prorrogable tres més, la qual cosa suposava una dotació anual per a la conservació dels sis mil –vostè s'hi referia, també– quilòmetres de carretera de 74 milions l'any per import de licitació.

El que diré ara és substancial. Entre la licitació i l'adjudicació, lògicament, les empreses presenten les seves ofertes i, concretament, l'import d'adjudicació no es va produir per aquests 74 milions, sinó que es va produir per 55 milions d'euros anuals. Per tant, aquesta és la xifra que hem estat gastant en conservació semiintegral, en cadascun dels contractes, al llarg d'aquests últims anys. Tots aquests contractes es troben actualment en període de pròrroga, de manera que s'han iniciat els tràmits per a una nova licitació dels contractes de conservació.

He volgut fer incidència en la xifra de licitació i d'adjudicació pel que diré a continuació. És substancial, perquè és el canvi de paradigma que hem aplicat des del departament, amb aquesta exigència també d'innovació que vostè reclamava i que ens ajudarà a mantenir encara millor les nostres carreteres. Fins a l'any 2010, el departament, a banda d'aquest programa de conservació semiintegral, també disposava d'una conservació extraordinària d'uns 70 milions d'euros anuals. Aquesta xifra es va anar reduint pràcticament, doncs, fins a quedar a zero, però era una xifra important, abans del 2010, per poder fer front a tota una sèrie d'actuacions de reposició i de conservació, com diu la mateixa paraula, extraordinària. Ens n'ocupàvem des dels mateixos serveis del departament.

No vam poder mantenir aquest pressupost, però no ens vam quedar de braços plegats, lògicament. Vam aplicar també tota la capacitat d'innovació i diria de compromís amb la feina dels funcionaris i les funcionàries al Departament de Territori i, concretament, de la gent de carreteres. Vam implementar sistemes de gestió de suport més digitals, més tecnològics, que no pas de contracte, per a la millor gestió de la xarxa viària. Per exemple, un sistema de gestió de ferms, un sistema de gestió d'estructures, un sistema de gestió d'actius geotècnics; aquests són alguns exemples dels sistemes de gestió dels quals disposem a la Direcció General d'Infraestructures de Mobilitat. N'hi ha més, eh?, l'inventari d'elements funcionals, d'aforaments, de seguiment de flotes, d'incidències, comunicats de treball, el catàleg de carreteres... Tot un sistema, hi insisteixo, digital, tecnològic, que hem desenvolupat des del departament, però que després en fem seguiment amb la Universitat Politècnica de Catalunya –re-lliga també amb una part de la seva intervenció–, fins al punt que, amb aquests sistemes que hem anat aplicant, desenvolupant, podem fer fins i tot prediccions molt fiables de quins seran els estats dels ferms d'aquí a cinc anys. Per tant, és allà, amb aquestes prediccions, on hem d'invertir, periodificar la inversió i també quantificar la inversió.

Exemples d'optimització de gestió dels recursos disponibles en aquesta gestió de la conservació són una mostra de la clara voluntat del departament per a una autèntica digitalització de la gestió de les nostres carreteres, una cosa que vostè ens exigia. Hi insisteixo, no vam tenir aquests pressupostos per a la conservació extraordinària, però vam posar-hi tot el valor afegit, tot el coneixement, tota la capacitat d'innovació del mateix departament.

I ara em referiré al nou model de conservació de carreteres, aquell que teníem ara en vigència, amb uns contractes que vam licitar per unes quantitats però que vam adjudicar, com és normal en tota adjudicació, per un import, doncs, que va ser el que van presentar les empreses adjudicatàries, perquè aquí hi ha la innovació i també, per sumatori, la capacitat que tindrem des del Govern, des del departament, per afrontar millor aquesta necessitat de disposar de millors carreteres.

Pretenem recuperar la inversió de conservació anterior a l'any 2010 i licitem els contractes externs, aquests de conservació semiintegral, per un import de 107 milions anuals per a un període de quatre anys prorrogable un any més. Cent set milions per any durant quatre anys, encara que siguin prorrogables, ens porta a la xifra per la qual estem traient aquests concursos. És una xifra no gens menor: 429,2 milions d'euros, una xifra que vull destacar, perquè s'hi afegeix, en tot això, tot aquest coneixement i aquesta voluntat d'innovació que hem anat desenvolupant des del mateix departament.

I quina és la novetat que tenim respecte al sistema que vam licitar –sistema amb què actualment gestionem la conservació de carreteres– el 2013 i el 2014? És que les baixes sobre els imports de licitació quedaran dins els contractes, de manera que, per imports d'adjudicació similars als dels contractes vigents, podrem actuar sobre més quilòmetres de carreteres. És a dir, dupliquem la dotació pressupostària dedicada a la conservació ordinària: si l'any 2013 vam licitar contractes per valor de 74 milions, que ens han permès invertir en conservació 55 milions d'euros anuals, enguany licitem contractes per valor de 107 milions d'euros anuals, que ens permetran invertir en conservació 107 milions d'euros anuals –dupliquem, de 55 a 107. Aquesta és la novetat, aquesta és la manera en què volem afrontar des del departament aquesta necessitat de disposar d'una millor conservació, però també associada amb aquesta capacitat d'innovació i de digitalització de la xarxa viària.

Una altra gran novetat és que volem potenciar tant l'especialització com les petites i mitjanes empreses del sector. Per aquest motiu, a més de licitar la renovació dels trenta contractes que teníem fins ara, en licitem vint-i-dos d'extraordinaris, especialitzats, de manera que disposarem d'un total de cinquanta-dos contractes de conservació ordinària.

Quins són aquests contractes addicionals especialitzats, que ens aportaran aquesta capacitat d'innovació que vostè reclamava? Contractes de conservació de fermes, de conservació d'estructures, de conservació d'actius geotècnics, aquells que durant aquests anys en els que no hem tingut els contractes de conservació extraordinaris..., hem anat, doncs, disposant d'eines innovadores desenvolupades des del mateix departament, i, el que és més important, també enllaçades amb la Universitat Politècnica de Catalunya.

Es tracta, per tant, de no tenir una visió exclusivament centrada en el manteniment i la conservació –vostè ho reclamava–, sinó, en la mesura que els recursos i les noves modalitats de contractes ens ho permetin, d'actuar més enllà de la mera reposició.

Acabo. Dir que tot el sistema d'adjudicació també tindrà en compte, evidentment, valoracions centrades exclusivament o en gran part en criteris tècnics i que, a més, tenim part d'aquests concursos també amb clàusules socials. Per exemple, el contracte vigent de conservació semiintegral del parc d'Igualada ja respon a una reserva per a centres especials d'ocupació d'iniciativa social, empreses d'inserció, i això ho mantindrem. Per tant, doncs, clàusules socials, també en aquest tema tan escaient.

Vull concloure subratllant que els nous contractes que començarem a licitar en el marc del plurianual que va aprovar el Govern fa unes setmanes ens permetran avançar en aquest model que vostè reclamava de modernització i millora continuada, una forta digitalització, aposta per la digitalització de la gestió de les nostres carreteres, que ens permetin assegurar la funcionalitat i –també vostè ho reclamava– la seguretat del conjunt de la xarxa, prioritats absolutes del departament.

Afegir –i acabo, president– que tot això ho volem enllaçar, evidentment, amb el sistema de gestió de la xarxa viària d'alta capacitat que anomenem «vinyeta», perquè part dels ingressos per vinyeta també han d'anar a millorar la conservació de carreteres, i que tot això també va enllaçat –hi feia referència el conseller Puigneró– a polítiques digitals, amb sistemes pioners de desenvolupament 5G a algunes de les principals artèries del nostre país.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, conseller. Entenc que no hi ha rèpliques, en aquest punt? *(Pausa.)*

Interpel·lació al Govern sobre les conclusions del dictamen de l'ONU sobre els presos polítics catalans

300-00146/12

Per tant, passariem al punt següent de l'ordre del dia, que és el punt setzè, la interpel·lació al Govern sobre les conclusions del dictamen de l'ONU sobre els presos polítics catalans, presentada pel Grup Parlamentari Republicà i que exposarà a continuació el diputat senyor Ruben Wagensberg.

Ruben Wagensberg Ramon

Bona tarda. Gràcies, president. Honorable conseller, diputats, diputades, com bé sabeu, i encara que s'hagi volgut passar per alt i desacreditar, fa dues setmanes –el 28 de maig, si no ho recordo malament– el Grup de Treball contra la Detenció Arbitrària de les Nacions Unides va emetre un dictamen en què demanava la llibertat immediata dels presos i les preses polítiques catalans que havien portat el seu cas a examen.

El dictamen és molt clar, interpel·la de forma molt dura i directa l'Estat espanyol i se li demana que alliberi els tres líders independentistes –Jordi Cuixart, Jordi Sànchez i Oriol Junqueras– perquè considera que la seva detenció és arbitrària i vulnera la Declaració universal dels drets humans i el Pacte internacional de drets civils i polítics. L'informe constata que la conducta de Cuixart, Sànchez i Junqueras no solament no va ser violenta, sinó que va consistir en un exercici pacífic dels seus drets. Les acusacions penals contra els líders de la societat civil i polítics catalans tenen com a finalitat coaccionar-los per les seves opinions polítiques respecte a la independència de Catalunya i inhibir-los de continuar treballant amb aquest objectiu.

També afirma que se'ls esta jutjant per haver exercit els drets de llibertat d'opinió, d'expressió, associació, reunió, participació política, tots ells recollits en la Declaració universal dels drets humans i el Pacte internacional de drets civils i polítics; que no solament la presó preventiva és injustificada, sinó que no se'ls hauria d'estar jutjant; que és un judici que vulnera la presumpció d'innocència; que la detenció és arbitrària i no s'ha pogut constatar que les negatives de llibertat condicional tinguin bases legítimes necessàries i proporcionals per restringir els drets humans; que el *working group*, a més, insisteix en el comportament pacífic dels encausats.

Diu també que és un judici que vulnera el dret a un tribunal competent i imparcial. Considera que els encausats no han tingut prou temps per preparar les seves defenses, i demana, finalment, al Govern espanyol, primer, que els posi en llibertat immediatament, que els indemnitzi pels danys causats i que porti a terme una investigació exhaustiva d'aquesta privació arbitrària de llibertat i prengui mesures contra els responsables d'aquesta vulneració de drets.

Estem parlant, per tant, d'un dictamen que emana del treball exhaustiu d'un grup de treball sobre la detenció arbitrària, que té com a responsabilitat, en essència, in-

investigar els casos de privació de llibertat imposada arbitràriament en què es vulnera la normativa establerta a la legislació internacional en matèria de drets humans.

La reacció del Govern de l'Estat espanyol ha estat intentar desprestigiar aquest mecanisme de drets humans de les Nacions Unides. De fet, ha enviat una queixa formal en què qüestiona el contingut i la validesa d'aquesta resolució. Ha intentat posar en dubte la imparcialitat dels membres del Grup de Treball contra la Detenció Arbitrària, que, ho subratllem, són experts independents nomenats pel Consell de Drets Humans a través d'un rigorós procediment de selecció per garantir la imparcialitat, la independència i l'expertesa dels seus membres. Això és la mostra de com s'ha decidit prescindir dels organismes internacionals i de l'opinió pública internacional i tancar-se en escarmentar l'independentisme.

El Govern espanyol, davant d'aquest pronunciament, que no agrada perquè determina que s'han produït detencions arbitràries que vulneren els drets humans, en nega la importància, i ho fa entrant en una gran contradicció, perquè –i s'ha dit molt aquests dies–, per exemple, l'any 2015, arran de la resolució del mateix grup de treball sobre les detencions arbitràries que exigia al Govern de Veneçuela que alliberés l'opositor Leopoldo López, tant el PSOE com el Partit Popular van demanar que el Govern veneçolà el deixés en llibertat atenent als requeriments del mateix organisme que ara demana la llibertat de Sánchez, Cuixart i Junqueras. Si es tracta de Veneçuela, llavors sembla que sí que té validesa i s'ha d'exigir el seu compliment. Però sembla que estem davant d'una exigència de drets a la carta, no?, perquè, quan afecta països tercers, sí, no?, hi anem, però quan es tracta de nosaltres mateixos, quan les recomanacions són al nostre propi estat, llavors el que fem és intentar-lo desacreditar.

Irene Lozano, l'actual secretària d'Estat d'Espanya Global, exdiputada d'UPyD, argumenta que la tasca dels cinc experts membres del grup de treball ha estat poc rigorosa i que són víctimes d'una nova campanya de desinformació de l'independentisme més radical. Però cal recordar que el mateix Tribunal Suprem va reconèixer, en una sentència en matèria de drets humans, el novembre del 2018, que les resolucions de les Nacions Unides han de ser acatades i aplicades, i, a més, el tribunal afirmava que «que no hi hagi una sanció per incompliment no vol dir que Espanya, com a estat membre de les Nacions Unides, pugui eludir els acords i les recomanacions de l'organisme i els organismes que hi estan vinculats».

Durant molts anys hem vist com els organismes internacionals han dictat resolucions i dictàmens que reproveu les actuacions del Govern de l'Estat espanyol i el posen en evidència en la vulneració de drets humans. Per exemple, en un informe del Grup de Treball de les Nacions Unides sobre Desaparicions Forçades.

L'Estat espanyol obté també males notes en els informes dels organismes internacionals, entre d'altres, al respecte dels drets humans i civils –amb especial atenció a la repressió a l'independentisme i l'escassa protecció a les minories o a les dones–, la independència del sistema judicial, les mesures anticorrupció, el racisme, la intolerància, la situació dels afrodescendents, dels migrants, dels refugiats i les refugia-des, de la prevenció de la tortura i de la situació dels presos i les preses.

A més, el relator especial de les Nacions Unides per la llibertat d'expressió ja va instar les autoritats espanyoles a no encausar els líders independentistes catalans per rebellió, delictes que comporta sentències de fins a trenta anys de presó. «Les acusacions per rebellió» –deia el mateix relator– «poden comportar el risc de dissuadir de fer discursos totalment legítims». Aquest expert es va mostrar preocupat pels càrrecs de rebellió atribuïts a actes que no impliquen violència, o que no hi inciten, perquè pot interferir en els drets de protesta i la dissidència política.

Les democràcies no empresonen les persones per la llibertat d'expressió pacífica d'una idea política, i, si ho fan, llavors potser ens hauríem de qüestionar si és democràcia, o de quin grau de democràcia es tracta.

Davant d'aquest fet, i en el marc de la setmana en què s'ha acabat el judici i hem pogut escoltar les últimes alegacions dels nostres companys i companyes, no ens

podem quedar amb els braços plegats i deixar que aquest toc d'atenció internacional de l'Estat espanyol quedi invisibilitzat per l'executiu espanyol, com així ho pretén.

Per tant, conseller, la pregunta que li volem traslladar, que li volem fer, des del Grup Republicà... Són dues: la primera és què s'està fent, què es vol fer, des del Govern, per donar veu a aquest dictamen, i la segona és quines conseqüències tindrà l'incompliment, a partir d'aquest informe, per part de l'Estat espanyol. I, si m'ho permet, n'hi afegeixo jo una tercera, que és quin camí, en aquest sentit, ens ve a partir d'ara.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. A continuació, per respondre a la interpellació, té la paraula el conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència, senyor Alfred Bosch.

El conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència (Alfred Bosch i Pascual)

Gràcies, president. Diputades, diputats... Diputat Wagensberg, doncs, efectivament, compartim aquesta explicació, aquesta narració sobre els fets, acurada, ajustada a la realitat i al que ha passat les últimes setmanes i dies amb relació a aquest dictamen del Grup de Treball de Nacions Unides contra la Detenció Arbitrària. Ho compartim en el sentit que el pronunciament és molt clar, el pronunciament de Nacions Unides, de dir que el Regne d'Espanya no respecta els drets humans, en aquest cas concret. I ho diu molt clarament.

No abundaré en totes les explicacions que vostè ha donat, que són, doncs, prou exhaustives i que sens dubte són ajustades a la veritat, però sí en el fons de la qüestió, en el sentit que el dictamen del grup de treball demostra que la presó –en aquest cas, presó preventiva– ha estat discrecional, desproporcionada i injustificada. I això es diu molt clarament. És un advertiment internacional de primer nivell a l'Estat espanyol, i, per tant, és una cosa seriosa.

Exigeix quatre coses molt clarament, com a conclusions: llibertat immediata dels presos esmentats, Sánchez, Cuixart i Junqueras –n'arribaran més, perquè altres presos també han seguit aquesta via més tard, però aquests són els tres que ho demanaven, i dels tres, dels tres que ho demanaven, n'han demanat la llibertat immediata–; es demana el pagament de compensacions en forma d'indemnitzacions; es demana també l'obertura d'una investigació independent per esbrinar com s'ha pogut fer aquest mal i aquest greuge, i, finalment, la divulgació i disseminació d'aquestes mateixes conclusions de les quals estem parlant. Per tant, la claredat del dictamen és meridiana, i les peticions que es formulen des de Nacions Unides també ho són.

És un organisme de Nacions Unides, no és un grup d'amics, i menys amics nostres; jo no en conec ni un; és a dir, no és gent que nosaltres tractem habitualment. Per tant, són gent independent, seleccionada per part directament del Consell de Drets Humans de Nacions Unides, que és l'organisme responsable de vetllar pels drets humans a nivell internacional segons els pactes i els acords signats per, entre molts altres estats del món, el Regne d'Espanya, i incorporats al marc constitucional espanyol a través de l'articulat que vostès molt bé coneixen.

Per tant, escolti, això és com per parar-hi atenció i com per donar-hi compliment. Nacions Unides, concretament aquest grup, ha emès 245 dictàmens com aquest, i, en el cas del 2017, que és l'últim any del qual tenim constància detallada, trenta-una persones van ser posades en llibertat per dictàmens comparables a aquest.

Estats molt diferents com són Israel, els Estats Units, Cuba, Turquia... En el cas de França, per exemple, s'han complert totes les peticions de llibertat de presos que s'han formulat des d'aquest grup de treball de Nacions Unides, no s'han qüestionat mai ni els argumentaris ni les recomanacions, i fa poc, per exemple, va ser alliberat un dissident kazakh, d'origen kazakh, que estava pres a França, i aquí, diguéssim, el

Consell d'Estat a França no hi va posar cap mena d'objecció, simplement va decidir que les autoritats judicials... (*Veus de fons.*) Sí, sí; sí, sí, va anar així, és el que els este explicant, i si vostès es volen documentar, doncs, la documentació està a disposició de tothom.

Per tant, aquest informe se suma a altres veredictes o resolucions, per exemple, de la justícia alemanya –concretament, dels jutjats de Schleswig-Holstein–, també de la justícia belga, la justícia suïssa, del Regne Unit, respecte a grans diferències quant al tracte que es dona als acusats i presos polítics o als exiliats polítics en el cas del Regne d'Espanya i d'altres països en el marc internacional.

Bé. Quina ha estat la resposta del Regne d'Espanya? Doncs menystenir, menysprear, fins i tot ridiculitzar, i deixar entendre que no es compliria cap de les exigències del Grup de Treball contra la Detenció Arbitrària de Nacions Unides. Al meu entendre això és una equivocació, és una equivocació de primer ordre i de primer rang. S'ha qüestionat el contingut d'aquest pronunciament. S'ha qüestionat l'honorabilitat dels experts. S'ha demanat la recusació de dos d'aquests experts, quan, atenció..., vull dir, són experts nomenats amb un rigorós procés de selecció, són considerats els millors entre els millors –per això se'ls selecciona–, i en el seu moment, quan van ser seleccionats, no hi va haver ni una sola objecció per part dels representants espanyols –ni una de sola.

Quan va començar aquest cas, quan es va començar a considerar aquest cas, tampoc hi va haver ni una sola objecció per part dels representants del Regne d'Espanya. És un cop coneguts el contingut i les conclusions de l'informe, que, evidentment, no agraden al Govern espanyol ni als representants de l'Estat espanyol..., és aleshores quan es qüestiona, quan es ridiculitza; és aleshores quan es demana la recusació d'alguns d'aquests membres. Home, haver-ho pensat abans. Si pensaven que no eren prou competents, això s'hauria d'haver formulat abans, no ara, en conèixer el contingut d'un informe que no els acaba d'agradar.

És més, per acabar de reblar el clau, el dia de la publicació de l'informe, la fiscalia i l'advocacia de l'Estat, al Tribunal Suprem, als judicis polítics, els quals s'han acabat –s'ha acabat la vista d'aquells judicis–, doncs, allà mateix, aquell mateix dia que s'emet aquest informe, demanen intensificar la pressió en forma d'increment de penes i de condicions demanades als presos.

Tampoc és cert –tampoc és cert– que aquest informe o que aquest pronunciament no sigui vinculant. És a dir, és clar que és vinculant. És vinculant en tant que el Grup de Treball contra la Detenció Arbitrària no imposa sancions, no té capacitat sancionadora, però evidentment està remarcant que el Regne d'Espanya incompleix..., no el que diu el grup de treball, incompleix els pactes subscrits pel Regne d'Espanya en matèria de drets humans. I, per tant, està incomplint un pacte que ha signat voluntàriament el mateix Regne d'Espanya (*veus de fons*) –sí, és així– i que, a més a més, està incorporat en el marc constitucional espanyol, que reconeix els pactes i els tractats internacionals com a part integrant d'aquest marc constitucional.

Què passa a partir d'ara? I això mostra que realment és vinculant: a partir d'ara, o a partir de l'emissió del dictamen, el Regne d'Espanya, concretament el Govern espanyol, a qui s'adreça aquest grup de treball de Nacions Unides, té sis mesos per donar resposta satisfactòria i compliment a les demandes del grup de treball. És a dir, si el 27 de novembre d'enguany l'Estat espanyol no ha complert, i sembla que no té intenció de complir..., si no compleixen, si no són alliberats els presos, si no es dona resposta satisfactòria a les demandes de Nacions Unides, aquest informe, aquest dictamen s'eleva al Consell de Drets Humans de Nacions Unides, que penja directament de l'Assemblea General de Nacions Unides. I si això tampoc..., a través de les recomanacions, a partir del debat i les decisions que es prenguin al Consell de Drets Humans de Nacions Unides, si això tampoc se segueix, es pot elevar a l'Assemblea General o a l'Alt Comissionat de Drets Humans de Nacions Unides per tal de que exigeixi una mediació i una solució a aquest problema. Perquè Espanya, segons Na-

cions Unides, està incomplint els drets humans en la forma en què el mateix Estat espanyol va subscriure en els pactes i en els tractats internacionals que fan al cas.

Vostè, diputat Wagensberg, demanava: «Què farà el Govern de Catalunya?» Doncs el Govern de Catalunya complirà –el Govern de Catalunya complirà. Evidentment, el Govern de Catalunya no té capacitat per alliberar els presos, però el Govern de Catalunya sí que té capacitat per cobrir com a mínim la quarta de les exigències del grup de treball de Nacions Unides, que és difondre i disseminar aquest dictamen. Ja ho estem fent, i ho farem, és la nostra obligació. Ho hem d'explicar a tothom: ho hem d'explicar en aquest Parlament, ho hem d'explicar a qualsevol parlament del món, ho hem d'explicar als mitjans de comunicació, i hem de fer allò que el Govern espanyol i que els poders de l'Estat, en el cas del Regne d'Espanya, són incapaços de fer, que és creure en Nacions Unides, creure en qualsevol decisió o resolució internacional, creure en el sistema internacional que voluntàriament, doncs, hi som i hem subscrit, i, per tant, doncs, complir amb allò que ens diuen els organismes internacionals. Perquè nosaltres sí que creiem en Nacions Unides i nosaltres sí que creiem en les instàncies internacionals.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, conseller. Entenc que no hi ha rèplica, tampoc. (*Veus de fons.*)

Interpel·lació al Govern sobre el seu rumb polític

300-00148/12

Per tant, passariem al següent punt de l'ordre del dia, que és el divuitè, la interpellació al Govern sobre el seu rumb polític, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. I, per exposar-la, té la paraula el diputat Ignacio Martín.

Ignacio Martín Blanco

Bé; gràcies, vicepresident. Avui estic aquí per interpellar el vicepresident de la Generalitat, el senyor Aragonès –us dono la bona tarda, bon vespre; bona tarda també, vicepresident, diputats, diputades–, però vull començar fent un petit esment del que comentava el senyor Bosch, perquè em va molt bé per denunciar un dels principals defectes d'aquest Govern, que és la falta d'autocrítica i la capacitat d'esbombar amb una absoluta impudícia *fake news*, mentides i mitges veritats.

Jo crec que qualsevol professor de dret internacional públic té claríssim que les úniques resolucions que emet l'ONU són les del Consell de Seguretat o, en tot cas, les de l'Assemblea General. Per tant, les úniques resolucions *vinculants* que emet l'ONU són les del Consell de Seguretat, i no les d'un grup de treball que treballa per a una agència de l'ONU. Per tant, siguem una mica seriosos, curosos, a l'hora de dir les coses que esbomben vostès des del Govern, perquè crec que és una responsabilitat social seva, el fet de no enganyar la gent i no intentar fer creure que Espanya és una democràcia de baixa qualitat perquè un grup de treball de l'ONU diu el que diu i que a vostès els interessa que digui. (*Aplaudiments.*)

El que sí que és cert és que hi ha una sentència –sentència, aquesta sí, vinculant– del Tribunal Europeu de Drets Humans que diu que era imprescindible suspendre el Ple del dia 10 d'octubre, en què l'expresident Puigdemont volia (*aplaudiments*) proclamar la separació de Catalunya de la resta d'Espanya. Això sí que és una sentència, i és una sentència per vulneració de drets i llibertats individuals a Catalunya, aquí, al Parlament de Catalunya, perquè exigeix..., el Tribunal Europeu de Drets Humans considera que és una exigència democràtica, el fet de suspendre aquell Ple. Siguem una mica respectuosos amb el marc internacional, amb la legalitat interna-

cional, i no ens inventem suposades noves legitimitats i legalitats, que d'això vostès en saben una estona.

Més enllà d'això, la compareixença..., lògicament, la interpellació és cap al vicepresident, i m'adreço a vostè per parlar del rumb del Govern. Ahir vam veure com el senyor Torra no feia cap autocrítica del seu any de govern; aquest any de govern que ha estat un any de desgovern, un any perdut per als catalans; un any en el qual l'única cosa que hem patit els catalans és un creixement de les llistes d'espera en sanitat, és un creixement del nombre d'alumnes que estudien en barracons, és un creixement de la pobresa infantil fins a nivells que són inacceptables en una regió d'un estat democràtic de dret com és Espanya.

Jo crec que, des d'aquest punt de vista, el Govern hauria de fer, si més no, una mica d'autocrítica, perquè aquest any al capdavant de la Generalitat ha estat realment desastrós per a la convivència a Catalunya. Més de cinc mil empreses han hagut de fugir de Catalunya per la seva gestió. I aquestes cinc mil empreses que han traslladat la seva seu social a altres comunitats autònomes ho fan exactament per culpa de vostè, senyor Aragonès; per culpa de vostè i per culpa del senyor Junqueras, no per culpa de ningú més. No intentin buscar altres culpables ni facin teories victimistes de persecucions ni intentin donar la culpa fins i tot al rei d'Espanya, com vostès pretenen darrerament.

Les empreses han marxat únicament i exclusivament per culpa seva, però vostès continuen parlant d'una Catalunya imaginària que no existeix més que en la seva ficció. És una república imaginària tan fictícia com l'ínsula de Baratària, de què Don Quixot li va prometre a Sancho Panza que el faria governador. La diferència entre vostès i Sancho Panza és que quan Sancho Panza va veure que en aquellaínsula de Baratària, aquella illa de Baratària, no menjava tant com estava acostumat a menjar i veia que tot era una ficció, que tot era una fallàcia, va dimitir com a governador immediatament, al cap d'una setmana, perquè es va adonar que estava millor com estava abans. Doncs jo els dic exactament el mateix a vostès: Catalunya s'ha convertit en aquests anys de procés en una societat pitjor, en una societat que està fracturada, en una societat en què hi ha hagut un empobriment econòmic, un deteriorament claríssim de la convivència, i tot això és responsabilitat seva i d'aquest any de govern, també, del senyor Torra.

Jo l'única cosa que crec que des del nostre grup els podem demanar és que, si més no, tinguin una mica de consciència de les seves responsabilitats en l'actual situació de Catalunya, en la falta de prosperitat, en la falta d'atracció cap a la gent de la resta d'Espanya. És evident que vostès, amb el seu discurs clarament anti-espanyol, quan branden l'eslògan de l'«Espanya ens roba», o branden l'eslògan de..., diguem-ne, el més tranquil, de l'«Espanya ens espolia», o diuen totes aquestes coses sobre Espanya, suposo que no deuen pensar que al nostre principal mercat, que és la resta d'Espanya, encara això s'ho prendran perfectament. I li ho dic a vostè personalment, senyor vicepresident, perquè lamento recordar-li que vostè va posar amb una pancarta en què deia «Espanya ens roba», literalment. És un discurs que és comparable al de la Lega Nord o al d'altres partits populistes d'Europa, i això a la resta d'Europa no es veu gens bé. I aquesta no és la imatge que hauria de projectar el Govern de la Generalitat, no és la imatge que hauria de projectar un govern que vol ser conciliador o que vol tenir unes relacions cordials i de germanor amb la resta d'Espanya.

En tot cas, sobre la seva responsabilitat dels últims anys, també he de recordar que aquests dies, en el judici contra el cop a la democràcia que vam patir els catalans i que va protagonitzar l'anterior Govern la tardor del 2017, algun dels seus autors han intentat dir que tot era simbòlic, que era merament declaratiu, que en realitat no era real i que el que era no era el que semblava o que el que semblava no era el que era. I hi tenen tot el dret, en el seu exercici de legítima defensa –el tribunal decidirà, òbviament–; una altra cosa és que això pugui resultar creïble per als ciutadans que van patir amb dolor, amb

angoixa i amb molta preocupació aquelles jornades, o fins i tot per a aquells altres ciutadans de Catalunya que es van creure les seves mentides, que van creure que, efectivament, era possible separar de forma inconstitucional Catalunya de la resta d'Espanya per la via de la il·legalitat, que podien aconseguir crear un nou estat dintre d'Europa al marge de la legalitat espanyola, i, per tant, de la legalitat europea. Li recordo que la Comissió Europea ha dit en nombroses ocasions que la legalitat d'un estat democràtic, membre de la Unió Europea, és legalitat europea, i, per tant, quan un vulnera la legalitat de la Constitució espanyola, que és el que han fet vostès els últims anys, està vulnerant la legalitat internacional i la legalitat europea. Doncs jo el que els demano és, si més no, una mica de reconeixement de les seves responsabilitats en això.

I, miri, senyor Aragonès, jo avui em permetré recordar-li una frase d'un dirigent històric d'Esquerra Republicana, no la frase que tothom coneix, aquella de que «en política es pot fer tot menys el ridícul», sinó una altra frase que va dir l'enyorat president Tarradellas, que va voler ser el president de tots els ciutadans de Catalunya i no d'una part dels catalans, va voler ser el president que arplegués les voluntats del conjunt dels ciutadans de Catalunya, i va dir una frase ben curiosa, va dir: «Els catalans som gent que fem política efectiva, i no ciència-ficció.» Doncs bé, vostès l'única cosa que fan és fer ciència-ficció, perquè tenen repúbliques imaginàries, resolucions de l'ONU que no existeixen, legalitats paral·leles; tot aquest llenguatge demostra que vostès, efectivament, no fan política efectiva, sinó ciència-ficció.

Per cert, l'altre dia jo recordava aquesta frase –molt vagament– de l'expresident Tarradellas, aquesta frase que diu que els catalans som gent que fem política efectiva i no ciència-ficció, i vaig estar revisant l'hemeroteca per veure exactament –perquè em considero, com la resta del meu grup, una persona rigorosa– quan havia dit aquelles paraules, el senyor Tarradellas. Doncs bé, vaig descobrir, amb autèntic pesar, amb autèntica pena, que la situació de Catalunya actualment és el reflex del que el nacionalisme fa quan opera en una societat: com degrada la convivència, com degrada el debat públic i com deteriora, en definitiva, la vida pública d'una comunitat com Catalunya.

Aquelles declaracions del senyor Tarradellas van ser a Navarra, mentre feia una visita oficial a les institucions navarreses. I li recordaré el que van dir, per exemple, els seus actuals socis al Parlament Europeu, els senyors de Batasuna. Van nomenar el senyor Tarradellas *persona non grata*, perquè no tenia dret a trepitjar la terra basca, perquè havia anat a Navarra a provocar. Li sona d'alguna cosa, senyor Aragonès, anar a provocar a Navarra? No li recorda a quan el senyor (*aplaudiments*) Rivera va anar a Alsasua, i molts membres del nostre partit van anar a Alsasua, a demanar precisament respecte per la llibertat, respecte per la pluralitat...? (*Veus de fons.*) No, «prou», no, senyor Pujol; si no li agrada sentir el que està sentint, tingui una mica de capacitat d'entomar les crítiques. El que és evident és que aquella frase de..., aquella idea d'Herri Batasuna de nomenar el senyor Tarradellas *persona non grata* és exactament el mateix que fan alcaldes del seu partit amb la senyora Arrimadas i amb altres líders constitucionalistes (*aplaudiments*) –exactament el mateix.

Miri, senyor Aragonès, no és normal que el president de la Generalitat digui que els castellanoparlants som bèsties tarades amb forma humana o que els espanyols són bojós que només saben espoliar; no és normal que el president de la Generalitat digui que parlar castellà a Catalunya no és normal; no és en absolut normal...

El vicepresident primer

Senyor Martín Blanco (*forta remor de veus*), és que...

Ignacio Martín Blanco

Ho he llegit literalment. Li demano... (*Remor de veus. Veus de fons.*)

El vicepresident primer

Un segon, un segon...

Ignacio Martín Blanco

A veure què diu. No, no, escoltem-lo.

El vicepresident primer

Un segon, un segon. (*Veus de fons.*) Estan imputant a la institució del president de la Generalitat coses d'una persona que no era president de la Generalitat quan les va fer. (*Forta remor de veus.*) I aquestes qüestions...

Ignacio Martín Blanco

Ah, abans era una altra persona.

El vicepresident primer

...ja s'han discutit moltes vegades i s'hauran de tornar a tractar a la Junta de Portaveus.

Ignacio Martín Blanco

No, no, disculpi...

El vicepresident primer

Jo simplement –simplement– el cridaré a l'ordre i li diré (*veus de fons*) que acabi...

El vicepresident segon

No el pot cridar a l'ordre per això.

El vicepresident primer

...–senyor vicepresident, senyor vicepresident– que vagi acabant el temps que li queda –li he aturat el temps, no es preocupi, li he aturat el temps. (*Veus de fons.*) Senyor vicepresident, senyor vicepresident, no em faci cridar-lo al ordre a vostè també. (*Veus de fons.*)

Ignacio Martín Blanco

No, és què no els agrada sentir la veritat...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

Ignacio Martín Blanco

...i llavors m'atura, és que no és normal –no és normal.

El vicepresident primer

Senyor diputat, vagi acabant la seva intervenció, amb respecte i un capteniment de cortesia en el moment que fa ús de la paraula. (*Forta remor de veus. Veus de fons.*)

Ignacio Martín Blanco

D'acord. Miri, senyor president, li repeteixo el que he dit: no és normal que el president de la Generalitat digui que els castellanoparlants són bèsties tarades amb forma humana. (*Aplaudiments.*) No és normal que el president de la Generalitat digui que els espanyols són bojos que només saben espolar. (*Aplaudiments.*) I no és normal...

El vicepresident primer

El crido a l'ordre, senyor Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

...que el president de la Generalitat...

El vicepresident primer

El crido a l'ordre.

Ignacio Martín Blanco

...digui que els espanyols vagin només portant (*forta remor de veus*) misèria al món.

El vicepresident primer

El crido a l'ordre. Senyor García, el crido a l'ordre a vostè també. El crido a l'ordre.

El vicepresident segon

Torni'm a cridar a l'ordre.

El vicepresident primer

El crido a l'ordre. *(Rialles i forta remor de veus. Veus de fons.)*

Ignacio Martín Blanco

És increïble –és increïble. *(Veus de fons. Persisteix la forta remor de veus.)*

El vicepresident primer

Si no es manté l'ordre de la sessió, haure de suspendre-la, tal com preveu el Reglament. *(Veus de fons. Forta remor de veus.)*

Ignacio Martín Blanco

Suspengui-la, suspengui-la.

El vicepresident primer

Senyor García... *(Veus de fons.)* Vagi acabant, senyor diputat.

Ignacio Martín Blanco

Home, no deu pensar que acabaré, amb el minut que m'ha robat. *(Veus de fons.)* Em respectarà el minut i mig que...? *(Veus de fons.)* Perfecte.

Bé, doncs continuo; no repetiré encara més la veritat, perquè a vostès els molesta la veritat, però s'ha de ser conscient del que un diu i el que un pensa i del que un investeix president de la Generalitat, senzillament. *(Aplaudiments.)*

Miri, tenia una intervenció amb alguna frase més del senyor Tarradellas que els recordaré ara, que jo crec que és prou interessant. En un moment en què es debatia, l'any 1981, la possibilitat de suprimir les diputacions provincials..., el senyor Pujol volia suprimir-les, i el senyor Tarradellas li deia al senyor Pujol: «¿Y por qué lo hacen?» Es preguntava Tarradellas. I ell mateix, el senyor Tarradellas, responia la seva pregunta: «Creo que para desencadenar la campaña que se está llevando a cabo y para convertirse en las víctimas de una situación que ellos mismos han creado para beneficiarse en las próximas elecciones. Aquest és el seu *modus operandi*: creen problemes i després es presenten com a les víctimes d'aquests problemes. És exactament el mateix que han fet ara amb el cop d'estat que van donar l'any 2017 i el que intenten fer constantment amb el judici als presos del procés. Tota aquesta manera de fer és el seu *modus operandi*. No saben més que fer victimisme, i estan enfonsant la credibilitat i la imatge de Catalunya.

Gràcies, senyors diputats.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Abans de continuar amb aquest punt de l'ordre del dia voldria fer una apreciació, que és que diversos diputats m'han demanat que fes una crida a la qüestió quan vostè ha començat, i volia explicar per què no ho he fet: perquè no s'ha fet mai en aquesta legislatura. Però sí que traslladaré aquesta qüestió a la Junta de Portaveus, per si es considera que s'han de començar a fer crides a la qüestió, diguéssim, en els diversos punts de l'ordre del dia. *(Veus de fons.)* Ho dic en el sentit de que m'ho han demanat, eh? Per tant, estic donant l'explicació als que m'ho han demanat de per què no ho he fet: perquè no s'ha fet en aquesta legislatura cap vegada. Però, atès que s'ha demanat, ho traslladaré a la Junta de Portaveus en la seva pròxima reunió. *(Lorena Roldán Suárez demana per parlar.)* Digui'm, senyora Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí. Per una qüestió d'ordre, president.

El vicepresident primer

Quina és la qüestió d'ordre?

Lorena Roldán Suárez

Es una vergüenza como usted intenta silenciar...

El vicepresident primer

No, no. No té la paraula encara. Encara no té la paraula. (*Aplaudiments.*) A veure, senyora Roldán, un segon. Li he preguntat quina era la qüestió d'ordre que em volia plantejar. (*Veus de fons.*) Però és que demanar una qüestió d'ordre no és per fer un discurs, és per plantejar una qüestió d'ordre, realment. (*Veus de fons.*) És a dir, pot demanar una observança del Reglament...

Lorena Roldán Suárez

Si me deja, por favor, y deja de interrumpirnos de una vez a mí y a mi grupo...

El vicepresident primer

No, no. Perdoni, perdoni.

Lorena Roldán Suárez

Em deixa, si us plau?

El vicepresident primer

Senyora Roldán, perdoni. No, no. (*Remor de veus.*)

Lorena Roldán Suárez

Jo tinc dret a demanar una qüestió d'ordre.

El vicepresident primer

Senyora Roldán, no té la paraula. (*Veus de fons.*) Senyor Pujol, senyor Pujol, ordre. Senyor Pujol... (*Pausa.*) Una qüestió d'ordre no és fer una rèplica o fer un discurs a unes allusions. Jo li he demanat quina és la qüestió d'ordre. Si vostè no està d'acord amb les crides a l'ordre que ha fet aquesta presidència..., això no és una qüestió d'ordre.

Lorena Roldán Suárez

La qüestió d'ordre és perquè vostè ha interromput el diputat que estava en el seu ús de la paraula i, a més a més, l'ha cridat a l'ordre, i jo voldria saber quines són les raons, què és el que ha dit el meu company, el senyor Martín, per què vostè prengué aquesta decisió, que jo entenc que només obeeix al fet de que vostè vol silenciar l'oposició, com sempre que li toca presidir.

(*Aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Evidentment, aquesta presidència és la que té la facultat de moderar el debat, i pot ser discutible, el que fa, però no entraré en debat amb cap grup ni amb cap portaveu sobre el que és la gestió d'aquest Ple. Per tant, té la paraula ara el senyor Pere Aragonès, vicepresident del Govern, per contestar a la interpellació.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda (Pere Aragonès i Garcia)

Bé; bona tarda, senyor president. Conseller, senyores i senyors diputats..., senyor Blanco, pensava que vostè em preguntaria sobre el rumb del Govern, i, per tant, podríem parlar de les propostes concretes, de les accions que hem portat a terme aquest darrer any i de les que estan previstes per a la resta de la legislatura, però el que m'he trobat, doncs, és un nou monòleg per part del seu grup que reitera algunes de les crítiques amb tergiversacions, amb exageracions i amb coses realment tretes absolutament de context. I em veig obligat a contestar, abans d'entrar en la qüestió

de la interpellació tal com vostès la van registrar, que és sobre el rumb del Govern, a alguns dels aspectes que vostè ha comentat, no?

En primer lloc, jo crec que si vostè vol fer una interpellació al conseller Bosch, pot registrar-la i fer-la. I, per tant, doncs, lamento que utilitzi el que és un acte d'interpellació per fer una interpellació a un altre conseller, que, evidentment, en tot el que fa té el suport meu i de la resta del Govern.

Crec que vostè m'atribueix una responsabilitat que ja m'agradaria tenir, però que em sembla que ni jo ni cap altra persona humana podria tenir, com la responsabilitat, per exemple, d'haver de respondre per les declaracions en premsa que ha fet un partit polític del País Basc fa trenta anys. Vostè em demana explicacions per les declaracions no que vaig fer jo –perquè..., no sé si havia nascut, quan el president Tarradellas va fer aquelles declaracions–, no que va fer el meu partit, sinó que va fer un altre partit polític fa trenta anys. La veritat, jo no tinc la capacitat de retrocedir en el temps i de poder, doncs, estirar les orelles als representats d'Herri Batasuna que van dir això.

Crec que vostè també, doncs, de la mateixa manera que ha fet..., traient de context i tergiversant el sentit, per exemple, de les..., tergiversant el sentit i exagerant algunes de les expressions d'alguns articles del president, vostè també el que ha fet és explicar una sentència del Tribunal Europeu de Drets Humans que no és el que vostè ha dit. Aquella sentència no diu que aquí va haver-hi una vulneració. Aquella sentència no diu que aquí va haver-hi una vulneració de drets humans, sinó que el que diu aquella sentència és que la demanda que es va presentar per part dels diputats sobre la suspensió del Ple del 9 d'octubre..., no constitueix en si mateixa, aquesta suspensió, una vulneració de drets humans, no que ells vulneressin els drets humans. Per tant, si vol anar a les sentències, siguem rigorosos. I jo crec que vostè, que vol aparèixer ser una persona rigorosa, doncs, ho hauria de fer.

O com el fet d'intentar, doncs, mencionar imatges de fa prop de quinze anys, quan, evidentment, jo no tenia aquestes responsabilitats com a vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda. I crec que si anem a l'hemeroteca no hi haurà cap diputat dels que hi ha en aquesta sala que se'n salvi, perquè tots al llarg de la vida hem explicat coses d'una manera que avui explicaríem molt diferent.

Vostè ha mencionat que Europa no accepta tot el que hem fet. En tot cas, el que l'opinió pública no accepta, en termes generals, és que es pacti amb la ultradreta. Vostès han aixecat, doncs, la barrera a poder pactar amb la ultradreta. Ho han fet al Parlament d'Andalusia, ho volen fer també a l'Ajuntament de Madrid. I crec que l'opinió pública europea, i només falta veure avui mitjans com *Le Monde* o el que diuen, per exemple, els dirigents del Partit Liberal Europeu, del qual vostès estan tan orgullosos de formar-ne part..., que no té cap mena de sentit que vostès pactin amb la ultradreta, que és l'enemiga d'Europa; que l'enemiga d'Europa són fonamentalment els nacionalismes d'estat, que vostès, en forma *soft*, representen en aquest parlament. Perquè vostès parlen molt de nacionalisme, però el principal nacionalisme que hi ha en aquest Parlament són vostès, el nacionalisme d'un estat espanyol que es nega a la diversitat i que es nega a resoldre les qüestions polítiques de forma democràtica.

També, doncs, vostè utilitza, crec que per intentar incrementar la seva habilitat retòrica..., treure de context frases del president Tarradellas, de les quals, evidentment, de la mateixa manera, jo tampoc em puc responsabilitzar. Però el president Tarradellas..., precisament la seva arribada i reconeixement com a president de la Generalitat els anys 1978 i 1977 són una mostra molt clara de quan hi ha voluntat política per resoldre els conflictes. El president Tarradellas va ser reconegut pel Govern Suárez com a president de la Generalitat sent una institució republicana que estava a l'exili. Va ser reconeguda la legitimitat d'aquesta institució, de la Generalitat de Catalunya, abans de la instauració de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. I allò va ser una mostra d'una certa habilitat política; per l'interès que fos, però, en tot cas, habilitat políti-

ca. Per tant, ja que vol mirar Tarradellas, miri també això. I miri com es van intentar superar problemes polítics, anar més enllà d'una estricta lectura del marc legal.

Vostè ha realitzat moltes crítiques al vicepresident Junqueras. El vicepresident Junqueras no es pot defensar en aquest Parlament i, malauradament, sembla que tampoc es podrà defensar, de moment, en el Parlament Europeu, malgrat haver estat escollit. Avui hem vist com el Tribunal Suprem decidia impedir la sortida del vicepresident Junqueras per anar a prendre possessió de la seva acta com a eurodiputat amb l'únic argument de que això li pot atorgar, doncs, un estatus com el que tenen els diputats i senadors –com el que tenen diputats i senadors– de l'Estat espanyol, i, per tant, això no els convé per a la instrucció del judici que estaven fent. És una vulneració dels seus drets com a ciutadà, una involució democràtica clara. I el que és evident és que si una cosa va valdre com a diputat i senador, hauria de valdre com a eurodiputat. Potser el que és diferent són les majories polítiques que permeten la suspensió com a diputat i senador, que potser no hi són –vostè, tant que parla d'Europa...–, al Parlament Europeu, per suspendre'l com a eurodiputat.

Vostè m'ha atribuït tota una sèrie de responsabilitats que ni un estat independent podria tenir sobre la marxa de l'economia, i a mi, davant de les seves afirmacions, m'agradaria posar sobre la taula algunes de les actuacions que des del Govern estem fent. En primer lloc, aquest ha estat l'any en què l'atur a Catalunya es situa en el 10,60 per cent, uns quants punts per sota de la mitjana de l'atur a l'Estat espanyol. És cert que vostè ha mencionat el desplaçament del domicili social d'algunes empreses, però els centres productius es queden aquí; si no, no estariem reduint l'atur com s'està fent.

Vostè ha parlat d'ensenyament i s'ha oblidat de dir que aquest Govern ha pres un acord per a la construcció d'una trentena de centres educatius, fonamentalment d'aquells que estan en barracons; el primer acord de construcció de centres educatius en molts anys.

Vostè ha parlat de desigualtats, i oblida que aquest és el Govern que està desplegant, evidentment, doncs, amb tota la complexitat que comporta un desplegament d'aquestes característiques, la renda garantida de ciutadania. I, per tant, aquest és un govern que fa la seva feina i un govern que la continuarà fent.

I aquest mes de juny el Departament de la Vicepresidència i d'Economia i Hisenda aprovarà l'ordre d'elaboració dels pressupostos de l'any 2020, perquè volem que aquest país segueixi funcionant, que aquest país segueixi endavant, i això s'ha de fer també a través d'uns pressupostos. Per tant, en paral·lel al que és, doncs, veure si hi ha la possibilitat política d'aprovar pressupostos per a l'any 2019, aprovarem l'ordre d'elaboració dels pressupostos per a l'any 2020.

Per tant, nosaltres tenim molt clar quin és el rumb que ha de seguir aquest Govern, i el rumb que ha de seguir amb relació a dins del país, però també a fora del país, és el rumb del diàleg i de la negociació. Un diàleg i negociació que quan es produeixen vostès ataquen el Govern de l'Estat dient que és una rendició. Nosaltres apostem pel diàleg i per la negociació, també amb el Govern de l'Estat, per aconseguir que sigui la ciutadania d'aquest país la que voti, parli la llengua que parli i pensi com pensi; que sigui la ciutadania d'aquest país qui decideixi. Perquè crec que una solució democràtica al conflicte polític que estem patint és una petició que defensa una gran majoria de la ciutadania d'aquest país.

Jo estic convençut que vostè representa, amb el conjunt de diputats de Ciutadans, doncs, una part significativa de la ciutadania d'aquest país, una part de la ciutadania d'aquest país a la qual ningú li pot restringir cap dret, però tampoc no es pot aïllar la seva defensa de jo crec que uns criteris que hauríem de poder compartir, que són poder avançar en el diàleg, poder fer un contrast d'idees sense la desconsideració cap a les opinions dels altres. Vostès ho han fet reiteradament. I crec que vostè tenia l'oportunitat, en aquest primer torn d'interpel·lació, de fer propostes, de quin és el rumb que proposa Ciutadans al Govern. I vostès l'únic rumb que proposen és el

rumb del 155, perquè no els agraden les majories parlamentàries d'aquest Parlament, l'únic rumb que proposen és el rumb de la venjança i la repressió contra les decisions polítiques que va prendre aquest Parlament l'any 2017, i és evident que aquest rumb nosaltres no el compartim, perquè el nostre rumb és el rumb de la llibertat, del benestar i de la prosperitat compartida entre tots els catalans.

I espero que ara tindrà l'oportunitat de contrastar encara més aquesta oposició d'idees amb vostè.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, vicepresident. Per fer la rèplica, és el torn de nou del diputat, el senyor Ignacio Martín. Quan vulgui.

Ignacio Martín Blanco

Bé; gràcies, president. Senyor vicepresident, sembla mentida que necessitem aquí un detector de mentides. Jo li he dit el que li he dit al senyor Bosch i li dic ara el següent a vostè: no pot venir aquí a glossar el que va dir el Tribunal Europeu de Drets Humans per dir una cosa que no és certa. Li diré literalment –literalment, i, si no..., intenti contrastar-ho i ja veurà com no podrà– exactament el que va dir el Tribunal Europeu de Drets Humans sobre aquell intent de fer un ple el 9 d'octubre de l'any 17 i que el Tribunal Constitucional, per sort per als ciutadans de Catalunya i de tot Espanya, va suspendre. Va dir que era una necessitat social imperiosa, que evitar aquell Ple era una necessitat social imperiosa.

En aquest sentit, la suspensió del Ple era necessària en una societat democràtica, en particular per al manteniment de la seguretat pública, la defensa de l'ordre i la protecció –i això és el que jo havia dit abans– dels... Un moment, un segon... *(Pausa. Veus de fons.)* No, no pateixin, se me n'ha anat el...; en tot cas, més o menys –i ara ho busquem tranquil·lament–..., i la protecció dels drets i les llibertats individuals de la resta. Exactament, literal. Busqui-ho, no és tan difícil; faci una cerca, i ja veurà que el que estic dient és exactament el que va dir el Tribunal Europeu de Drets Humans.

En tot cas, vostè em parla de la seva fotografia de fa quinze anys amb l'«Espanya ens roba», amb aquell lema del qual ara pretenen renegar, quan és la base del seu projecte insolidari i egoista envers la resta d'Espanya i d'Europa, que pretenen dir-nos que seran solidaris amb la resta d'Europa quan són incapaços de tenir un discurs de solidaritat amb la resta d'Espanya, cosa que em resulta bastant difícil de sostenir des del punt de vista moral. Doncs miri, dirà que aquí qualsevol diputat tindrà coses que fa quinze anys..., no li agrada que se sàpiguen. Jo li dic una cosa, jo mai mai posaria en una fotografia que demana insolidaritat amb la resta dels meus conciutadans, amb la resta dels meus compatriotes de la resta d'Espanya, i li ben asseguro que mai no trobaran fotografies així de cap diputat de Ciutadans. *(Aplaudiments.)*

Sobre les propostes, ahir la portaveu del nostre grup, la senyora Roldán, ja els va anunciar que nosaltres demanem un ple sobre el futur de Catalunya en el qual contrastarem projectes de comunitat autònoma. Efectivament, nosaltres hem presentat lleis precisament per a la protecció de la infància, lleis per acabar amb els barracons, lleis per acabar amb la pobresa infantil, lleis per acabar amb les llistes d'espera quilomètriques que hi ha a Catalunya. I tot això són projectes, són propostes socials que Ciutadans defensa des d'aquest Parlament.

És evident que, quan vostès estan absolutament entestats amb aquesta obsessió identitària de separar Catalunya de la resta d'Espanya, nosaltres hem de defensar els drets i llibertats dels ciutadans de Catalunya i hem de donar resposta a la seva obsessió. Ara, si vostès volguessin parlar realment de coses substantives, de polítiques substantives, estariem encantats de fer-ho. Per això demanem precisament aquest Ple monogràfic sobre el futur de Catalunya, que sembla que a vostès no els interessa gaire. *(Aplaudiments.)*

Amb el pressupost anual de TV3 –li recordo una dada que li va donar ahir la portaveu del nostre grup– s’acabarien els barracons a tot Catalunya. Aquestes són les prioritats del seu Govern? Mantenir un pressupost mastodòntic per a TV3 i mantenir una quantitat de barracons absolutament impúdica en una comunitat autònoma que és una comunitat autònoma amb una renda alta? A mi em sembla que és inacceptable, que vostès tinguin aquestes prioritats. El senyor Pujol, que abans feia molts escarafalls, ja va dir en el seu moment que no són prioritats per al Govern, que això no són prioritats. Per nosaltres són les prioritats; la qüestió social és la prioritat per a Ciutadans, el nostre grup, a diferència de vostès. *(Aplaudiments.)*

De veritat, senyors del procés, senyors del Govern de la Generalitat, fa un any que estan fent perdre el temps al conjunt dels ciutadans de Catalunya, estan fent perdre energies a les empreses catalanes, estan generant una situació de falta d’harmonia i de convivència entre els catalans que, lògicament, serà difícil d’arreglar. Nosaltres hi posarem tota la nostra bona voluntat, la nostra intenció. Ara, vostès continuen insistint en la confrontació, en el victimisme del qual parlava el senyor Tarradellas. La seva manera de fer política és únicament victimisme –victimisme–, generar problemes i després dir que tot és una persecució planetària contra vostès. Primer era el maleït Estat espanyol, després va venir la Unió Europea, i vindran diferents organismes internacionals que sempre, com que no els donen la raó..., s’enfaden. Per cert, s’enfaden com el senyor Costa, que quan li dic coses que no li agraden directament em talla la paraula. *(Aplaudiments.)*

Jo crec sincerament que, per a la qualitat democràtica de la nostra comunitat autònoma, és fonamental que nosaltres des d’aquest Parlament cada dia els recordem les paraules d’algú que ha dit el que ha dit el senyor Torra, que nosaltres considerem supremacistes i xenòfobes. I ho diem nosaltres i ho diuen els principals partits del Parlament Europeu: són declaracions supremacistes i xenòfobes. I dir que Espanya ens roba també ho és –aprofito per dir-li-ho, senyor Aragonès. També ho és. Això també és supremacista i xenòfob, efectivament. *(Aplaudiments.)*

Per cert, una última..., ja que no li agrada..., jo li he parlat de les nostres propostes, i les encetarem en les properes setmanes. També li ho dic: parlar de diferències genètiques entre els catalans i els espanyols com ha fet el senyor Junqueras també és supremacisme i xenofòbia.

Gràcies, senyors diputats.

(Aplaudiments.)

El president

Ha acabat el temps, diputat. Té la paraula el vicepresident. Quan vulgui.

El vicepresident del Govern i conseller d’Economia i Hisenda

Una de les característiques del populisme és la degradació del llenguatge *(aplaudiments)*, i jo crec que vostès són un excel·lent exemple de degradació del llenguatge parlamentari *(aplaudiments)*. I és greu, perquè aquesta degradació del llenguatge, de la que vostès són uns experts, fa més difícil la legítima confrontació d’idees oposades, que és el que s’hauria de produir en aquest Parlament –la fa molt més difícil.

Per tant, vostè no pot acusar un moviment com l’independentista, que és un moviment plural –un moviment plural–, un moviment que no pregunta a la gent la llengua que parla, que no pregunta a la gent on ha nascut, sinó que volem construir un futur compartit... Jo no puc classificar els ciutadans de Catalunya en funció de la llengua que parlen a casa, perquè estaria classificant-me a mi mateix i els meus familiars. Jo no puc, ni ho penso fer mai, ni acceptaré que vostè em digui que ho fem..., que discriminem els ciutadans de Catalunya en funció de si els nostres pares o avis han nascut fora de Catalunya, perquè aleshores jo m’hauria de partir per la meitat *(aplaudiments)* –jo m’hauria de partir per la meitat. I quan vostè diu que nosaltres tractem com a ciutadans de segona la gent de Catalunya que és castellanoparlant menteix, perquè ens hauríem de tractar de ciutadans de segona a nosaltres ma-

teixos, els meus cosins, les meves ties, els meus avis. I això no ho fem, i, com jo, una gran majoria de l'independentisme d'aquest país, la pràctica totalitat de l'independentisme d'aquest país. Per tant, crec que ha de ser rigorós i vostè no ho està sent.

I vostè comença a comparar, i compara el pressupost de TV3 –per cert, congelat des de fa una pila d'anys–..., mentre el pressupost que vostès van rebutjar tramitar aquí congelava el pressupost de TV3, augmentava un 10 per cent el pressupost en educació, i vostès van decidir que no volien ajudar-lo a tramitar –per cert, això també vull posar-ho sobre la taula. Per tant, vostès, quan comparen això..., escolti'm, comparem-ho amb altres coses, comparem-ho amb la despesa militar de l'Estat espanyol, de prop de 10.000 milions d'euros, no?, per exemple. Comparem-ho amb els 850 milions d'euros que el Ministeri d'Afers Exteriors dedica a l'estructura de representació espanyola a l'exterior amb ambaixades. I vostès em diran: «És absurd comparar-ho.» Doncs no ho comparin, tampoc. Perquè la seva obsessió amb els periodistes que expliquen coses que a vostès no els agraden, la seva obsessió amb els periodistes dels mitjans públics d'aquest país, jo crec que comença a ser una mica –perdoni– malaltissa –crec que comença a ser una mica malaltissa.

Vostè diu –i sempre fan el mateix–: «No venim aquí..., perquè nosaltres tenim moltes propostes concretes, i els les explicarem en el proper episodi.» I l'episodi de les propostes concretes de Ciutadans no arriba mai –no arriba mai. I ara ens venen a dir... (*aplaudiments*), un ple en el que explicaran..., i sortirà la senyora Roldán o el senyor Carrizosa i faran el mateix, el mateix discurs: els articles del senyor Torra, el cartellet de no sé quants, uns articles –tergiversats, evidentment– del vicepresident Junqueras... I bé, no ho sé, si avui m'ha demanat explicacions sobre la resposta d'Herri Batasuna fa trenta anys –partit que jo no en formo part– a una visita del president Tarradellas, jo suposo que vostès ja retrocediran a les accions que va fer Jaume I en el proper Ple. (*Rialles.*) Per tant, intentem situar les coses on són.

Sobre el rumb del Govern, li faré una llista d'accions del Govern que crec que han de ser posades sobre la taula. L'any 2018, al contrari que el Govern de l'Estat, hem complert els tres objectius d'estabilitat pressupostària: dèficit, deute i regla de la despesa –al contrari que el Govern–, amb uns pressupostos aprovats per vostès, que els van aprovar amb el Partit Popular.

Vuitanta-set per cent de compliment del Pacte nacional per a la indústria. L'Institut Català de Finances ha finançat 1.512 empreses per 600 milions d'euros. Hem reduït el deute amb els ajuntaments, que vostès, com que no tenen alcaldes, no ho saben, potser..., a Catalunya hem reduït el deute amb els ajuntaments de Catalunya en quatre anys en un 90 per cent. Quatre-cents onze milions d'euros fins a l'any 2023 per a conservació i manteniment de carreteres. Estem elaborant la Llei de transició energètica. Trenta milions d'euros addicionals fins a l'any 2022 per renovar 382 centres d'atenció primària en l'àmbit de salut del nostre país. Cent milions d'euros addicionals per millorar les condicions dels professionals de l'atenció primària al nostre país. Cent trenta-vuit milions d'euros, l'any passat, amb pressupost prorrogat, de polítiques d'habitatge, un 8 per cent més que l'any 2017.

Per tant, actuacions que demostren que aquest Govern està fent la feina, aquest Govern treballa per la prosperitat compartida, que això no és incompatible amb treballar per una solució política i democràtica al conflicte que hi ha entre la societat catalana i les institucions de l'Estat espanyol. I aquesta solució serà votant, i una cosa no ens farà renunciar a l'altra.

Perquè nosaltres, per a la prosperitat dels ciutadans de Catalunya, necessitem gestionar amb tota la responsabilitat i amb tota la llibertat. I aquesta llibertat és que els ciutadans de Catalunya decideixin el seu futur. I aquesta llibertat, des del meu punt de vista i des de les forces polítiques que han guanyat les eleccions municipals, europees i generals al nostre país, és la força i la capacitat d'un estat independent.

Moltes gràcies.
(*Applaudiments.*)

El president

Gràcies, vicepresident.

S'acaben aquí la interpellació i l'ordre del dia.

Per tant, aixequem la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de sis de la tarda i dos minuts.

Nota de rectificació

Al DSPC-P 55, del 13 de juny de 2019, a la pàgina 118, trenta-novena línia:

On hi diu «La consellera d'Economia i Coneixement» hi ha de dir «La consellera d'Empresa i Coneixement».